111

Numărul Fierei

Toni Bega

111 Numărul Fierei

Toni Bega

Copyright © 2012 Editura Metro

Metro Publishing Group SRL
Otopeni, Str. Grivița nr. 37E, Ilfov
www.metropublishing.ro

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții.
ISBN: 978-606-93128-2-7

Editor: Doina Matei
Design copertă: David Griffiths

Carte electronică dichisită de booki.ro

Cuprins

01:00 a.m. Stau pe pisc cu-n pix în plisc

02:00 a.m. De ce-mi bați clopotele, Gigică?

03:00 a.m. Cimitir, liceu al tinereții rele

04:00 a.m. Capul la cutie, sabia nu-l taie

05:00 a.m. Curcubeu sau fundcubeu?

06:00 a.m. Karma făcea plajă la nudiști

07:00 a.m. Bună dimineața, urâte, nu te aștept ca și când

08:00 a.m. N-o fi sifon?

09:00 a.m. Dog.ea Dog.ele Dog.oare

10:00 a.m. Arta fugii și refugii

11:00 a.m. Unde sunt o, măturile de altădată?

12:00 p.m. Tyrannosaurus-n plex

01:00 p.m. Foaie roșie de trifoi, am văzut un drac maro

02:00 p.m. Unde i-o dai și unde i se crapă

03:00 p.m. La porcul lăudat să nu te duci cu sacul dural

04:00 p.m. Oaia aia e ei, eu i-o iau

05:00 p.m. Bullit, însă bulit

06:00 p.m. Horea, Cloșca și vărul lui Crișan

07:00 p.m. Nimic nou de frontul pe șest

08:00 p.m. Parcă ești un șoarece, scos din apă, fiartă, de coadă, Baroane...

Epilog

Atenţiune, naraţiune!

Această carte este inspirată din întâmplări reale.

Am schimbat doar numele personajelor și întâmplările.

Toni Bega

01:00 a.m.
Stau pe pisc cu-n pix în plisc

- Bun așa?

Mă uit peste umărul lui, grijuliu să pun într-o lumină cât mai splendidă opera ingigească, folosind lanterna-stilou pe care o țin înfiptă ca pe un trabuc în gură.

- O idee mai la stânga. Să nu calce peste celălalt cablu electric, că ne bronzăm definitiv. Așa, perfect, acum fixează-l zdravăn.

Zici că e un instantaneu din "Lacul Lebădoilor", pus în scenă de Ansamblul Artistic al Pensionarilor Armatei, cu nea Gigi pe post de prim-solist: e întins pe vârfuri, cu mâinile grațios ridicate în aer. Îl imit, la nici un metru în spatele lui. Amândoi sprijinim un fir lung, negru și subțire.

Își coboară cu mari precauții caraba dreaptă și o strecoară ușurel în buzunarul de la pantalon. Scoate la aer pistolul pe care i-l dădusem cu nici 5 minute în urmă. Insistase ca un copil care râvnește la acadelele multicolore ale vânzătorilor ambulanți de prin parcuri să aibă și el șansa să facă pe "caiboiul".

Îl aud cum înjură apăsat, printre dinți.

- Probleme, nea Gigi?

- Rămase fără încărcător pistolu', Toni. Dacă zic că aș împușca niște fabricanți chineji, iote, chiar acu', se cheamă că tot io-s ăla rasistu', nu?

- Nu, bre. Rasist ai fi dacă ai fi zis că vrei să împuști niște galbeni. Așa, se cheamă că ești xenofob.

- Xilofob? D-ăla cu ciocănele care cântă, tăticu?

- Lasă, că-ți explic cu altă ocazie. Acum ce ne facem? Rămâi aici, pe post de stâlp?

- Poți să vii tu să mă pipăi pe bulanul drept, cam pe la șosete? Crez că-l simții pe încărcător colo-șa, da' nu mă pot mișca neam.

Pot.

Și îl.

Partea bună e că într-adevăr, găsesc încărcătorul între cracul pantalonului și gleznă.

Partea proastă e că nea Gigi se dovedește gâdilicios prin părțile respective ca o cutie întreagă cu praf de scărpinat. Iar manevrele mele îi provoacă o criză teribilă de râs. Mai bine decât o criză de bilă, sigur, dar te rog să reții că atunci când râde nea Gigi, e urgie! Cunosc oameni care și-au încheiat pe bani grei asigurare de răspundere civilă doar ca să poată spună bancuri atunci când e și el de față. O dată, pentru că nea Gigi ai zice că o să se facă bucăți sub ochii tăi: se înroșește, se contorsionează, zvâcnește necontrolat în toate direcțiile și în general, se comportă ca o persoană aflată în pragul unei crize de epilepsie altoită cu niscaiva apoplexie. Iar a doua oară, pentru asistență: hohotele pe care le emite nea Gigi au o asemenea forță și decibeli, că riști să fii judecat pentru genocid dacă bancul a fost prea bun, sau herțurile prezente aveau șaibele slăbite.

Dar chestia cu adevărat nasoală e că batalionul de trupeți care intră în pas alergător în incintă, în timp ce de undeva se apasă pe un buton și se face lumină ca ziua în amiaza mare, nu găsește nimic amuzant în prezența noastră la locul faptei. Ce zici, să mă apuc să-i gâdil și pe ei? Nț, nu merge, vericule! Chiar dacă mi-ar crește brusc 100 de brațe, n-aș avea prea mare succes. Căci se știe, asiaticii nu se gâdilă deloc, fiindcă lor li se scoate glanda gâdilară, împreună cu amigdalele, imediat după ce împlinesc 3 ani. Iar omulanii aici prezenți

au ochii la fel de oblici precum unghiul sub care cad razele soarelui la Polul Nord.

Cei mai mulți dintre ei sunt dotați cu pistoale-mitralieră cu țeavă scurtă, dar sunt câțiva care s-au înhămat la niște bazooka numai bune să facă din Stația Spațială Internațională un feeric spectacol de artificii, în caz că vreun interlop ar vrea un cadou mai deosebit cu ocazia aniversării primelor 3 luni de libertate.

- Yo chi ku mas oto! latră un gradat spre noi, fluturând un pistol în aer.

Socotesc pe degete: arabă, engleză, franceză, germană, italiană, maghiară, rusă, sârbă. Opt. Limbi în afară de română, în care mândel se exprimă cursiv și conversează ca un nativ. Mda, eram sigur că mandarina era fix printre alea două degte rămase libere, da' voiam să fiu precis. Ce pot să fac, spune și tu? Ridic din umeri, scot pe interval surâsul de rechin trimis să facă piața de pește și zic:

- Auzi, miss Lemon? Nu mai bine ne duci tu direct la căpitanul tău? Scutim timp prețios cu explicațiile, și când timpul înseamnă bani...

- Ne lași cu textele astea ieftine? mi-o retează o voce cu un timbru ca al lui Leonard Cohen seara, după concertul din barul "The Heavy Smokers". Faza cu "time is money" s-a fumat de când era bunica fată mare.

Periscopez zona, să dau de sursa generatoare de perle la bucată. E un nene în scaun cu rotile. Și când zic "nene", îmi asum un risc baban, deoarece arătarea este de o androginie rară, cum numai în SF-uri întâlnești. E subțire, are un ten de zăpadă proaspăt așternută, păr negru care-i cade în bucle până la umeri și ochi pe care, dacă aș scrie literatură de înaltă ținută artistică, i-aș asemui mintenaș cu niscaiva mure răscoapte. Dar cum mândel scrie din preaplinul vintrelor sale, au ba din cărțile de teorie literară, îți spun doar atât: are

doi ochi ins(ul)[a], de te bagă în boală. Vorbește o română foarte corectă, dar undeva, în spate, se distinge un accent teuton care l-ar face să ciulească urechile pe Bismarck.

- Cu cine am oroarea? fac eu pe niznaiul.

- Baronul von Malleff. Și ai nimerit-o mie-n sută pe asta cu oroarea, prietene.

Albert von Malleff, mda, desigur. Descendent al unei vechi familii prusaco-luxemburghezo-austriace, care a dat de-a lungul vremii generali, oameni de stat și câțiva criminali în serie în 4 din cele 5 țări vorbitoare de germană din Europa. La ce îmbârligături trebuie că există printre mitocondriile lui, mă surprinde că individul e doar un androgin paraplegic.

Omul a cumpărat acum niște ani Castelul Bethlen și domeniile aferente din Criș, un sat aflat la douăzeci de kilometri de Sighișoara. Aici și-a mutat nu doar domiciliul, ci și sediul multelor sale companii, întrucât domnul baron e unul din cei mai țăpănoși investitori străini din România, cu tinichele primite de la Președinte și mici cu mușchi serviți cu Premierul la inaugurări de șosele construite de Strassbang, concernul de construcții și totodată perla coroanei familiei sale.

Îți spun toate astea nu ca să-ți umplu ție orificiile cu chiftele, iar mie pagina cu pixeli, ci ca să-ți dai seama cam pe ce becuri călcăm, nea Gigi și cu mine... bine, fie!, mine și cu nea Gigi, ținând cont că ne-am înfiripat puțin după miezul nopții în ogeacul barosanului cel baron (sau baronului cel barosan) pentru oarește manevre. Și încă pe autoinvitatelea, firește! Plus nițel prin "refracție", vorba lui nea Gigi.

Și acum mă scuzi că te las în punctul ăsta cu explicațiile, dar acțiunea necesită atenția mea nemijlocită și imediată:

- Ma re su nici oro sega, zice von Baron către gradatul împistolat care se nedumerise la noi nițel mai devreme.

La care Galben-ca-Șofranul se trage într-o parte și-și martirizează nițel limba (de organ zic), transmițând tovarășilor săi ceva ce seamănă al naibii de bine cu un ordin. Mă trezesc împreună cu nea Gigi că suntem luați la ochi de întregul batalion, inclusiv de băieții ăia mai gospodari, dotați cu bazooka.

- Dădurăm de beleaua dracului, tăticu! Gălbiorii ăștia ar cam vrea să ne ia pieile la prelucrat cu plumbi, după câte văz, face nea Gigi, ușor îngrijorat.

- Von Malleff, sire! Baroane! Știu, chestiunea arată destul de mov, dar există o explicație simplă și pertinentă pentru prezența noastră aici și acum.

Ai zice că măcar de pamplezir Albertvonul nost' ar mima o minimă curiozitate și m-ar lăsa nițel să discursez, nu? Ei bine, nu, frățicule! Omul e grăbit nevoie mare să se întoarcă în cârpe, sau la activitățile oneroase din care l-am întrerupt.

- Sega! strănută Sângerimea Sa Albastră către detașamentul de pionieri.

Aș pune la bătaie tot tezaurul de la Moscova contra una bucată bețigaș folosit de urechi că acest cuvânt înseamnă "foc", dar tenul meu cel finuț mă atenționează să o lăsăm pe altă dată cu prinsorile.

Îl apuc zdravăn pe nea Gigi de un braț și îl trag după mine cu viteza fulgerului. Ne prăvălim ca doi berbeci în grămada ordonată de chinezi. Cum suntem cocoțați pe o platformă de lemn situată la vreo doi metri sub plafon, avem avantajul să le cădem pleașcă în cap micuților de la oarește altitudine. Prăpăd facem. Pe cei pe care îi atingem direct, zgomotul de oase zdrobite ne anunță că îi scoatem pe loc din luptă, iar unda de șoc care suntem pune la pământ mai bine de trei sferturi din

poporul purtător de uniformă și armă letală de foc. Nu-i vreme de recensăminte, totuși, avem chestiuni mai presante pe ordinea de zi. Înșfac un pistol-mitralieră de la unul din spicele secerate și-i proptesc țeava scuipătoare de foc lui von Malleff fix între ochi. Trag piedica, ca să nu existe nici un fel de dubii asupra bunelor mele intenții:

- Domnule baron, vă rog să le dați ordin gărzilor dumneavoastră să arunce armele.

Mă privește cu ochii lui mari și negri, care ar fi putut să-l ajute să-și câștige o pâine cinstită ca iluzionist, dacă n-ar fi avut ghinionul să se nască într-o familie putredă. De bogată. Îmi citește hotărârea via superbii mei irișii, opere complete.

- Me ne su li chiu shu!

Nu se stinge bine ecoul silabelor mandarineze, că se și aud căzând la pământ conservele cu plumbi. Frățicule, cine zice de disciplină și de nemți n-a dat încă nici o tură prin Asia, îți spun!

- Nea Gigi, zic fără să mă întorc și fără să-mi dezlipesc retinele de pe cele ale lui von Malleff, ia dă o tură pe la băieți și strânge focoasele, să nu le vină vreo idee creață. Și începe cu tovărășelul ăla cu pistol. Dacă e vreunul care comentează, ai dezlegare la capete în gură. Clar?

Fiind oltean de la mama și tata lui, pălitura aiasta crâncenă e arma letală a lui nea Gigi. Într-o încăierare, acum câțiva ani, am degustat și eu una bucată pe care mi-o servise din greșeală în grămada dezordonată în care ne aflam. Zici că te-a lovit TGV-ul de Paris în plină figură, zău!

- Clar precum cristalul! Auzi, Toni, da' cu armamentul colectat ce fac, tăticu?

- Pune-l grămadă aici, lângă mine și dombaron.

Tac ca un pește, nu-l slăbesc din ochi pe von Malleff și nu clipesc decât după ce clipește el. Omul e prin natura sa un animal sociopat și modul

prin care îl faci să coopereze la marele fix este să îi arăți că a întâlnit un sociopat și mai mare decât el.

Nu știu cât rămânem așa. Poate 5 minute, poate 10.

- Gata, tăticu, astea-s ultimele podoabe.

Mica opera puffa a lui nea Gigi n-ar avea nici o greață să stea la masă cu dealul Bobâlna, îți spun! Și cu bănetul pe care l-ai încasa de pe grămada de arme pe piața neagră, te-ai învârti lejer de o flotă măricică de Rolls-Royce-uri. Fluier admirativ:

- Stimate domnule baron, sper că nu ați mutat arsenalul NATO în aceste locuri pașnice. Nu de alta, dar de la Țepeș încoace...

- Ce știi tu despre Vlad Țepeș, vierme?

- Suficient cât să pot să-mi mănânc cerealele la micul dejun, fără să înghit cu noduri sau să dau la boboci. De pildă, știu că a fost un mare iubitor de nobilime. Atârna câte o măslină de boier în scobitoare ori de câte ori visa urât noaptea. Și cum a vărsat mări de sânge la vremea lui, presupun că Vlăduțepeșel servea câte un coșmar vâscos la fiecare 2-3 minute.

Tace. Dar îl văd cum își încleștează mâinile de cotiere atât de tare, că i se albesc încheieturile.

- Mă scuzați dacă v-am atacat la clasa socială, Înălțimea Voastră Înscăunată, n-a fost cu intenție. Eu nu voiam decât să vă explic situațiunea aici prezentă, în toată splendoarea ei crudă, iar dumneavoastră ne-ați…

Dar nu apuc să-i ce ne-a, pen' că o explozie colosală, care răbufnește de undeva de afară, vine să-mi taie net macaroana.

Cum am un stroke mai crâncen decât Patzaichin la Olimpiada de la München, n-am apucat deloc să-ți zugrăvesc peisajul în care Marele Penel (Toni, încântat de cunoștință) a plasat acțiunea de față (care te și răsfață):

Suntem pe domeniul lui von Malleff, într-o clădire lungă și îngustă, plasată imediat în stânga intrării principale. După conformație, aș zice că sunt fostele grajduri ale familiei Bethlen, restaurate de dombaron, dar încă neredate utilizării lor inițiale. Clădirea e înzestrată pe latura lungă care dă înspre domeniu cu geamuri înalte și, cu excepția platformei care înconjoară cei trei pereți orbi precum puii de mâță proaspăt fătați, e cu desăvârșire nudă. Ajutat de nea Gigi, cu nici jumătate de oră mai devreme, plantasem o foarte șmecheră cameră video pe acoperișul ei și tocmai ne munceam să o conectăm pe șestache la rețeaua electrică a clădirii, când a năvălit peste noi armata vonmalleffească.

Te lămuresc într-o clipită ce căutam pe acoperișuri la montat de ochi de Big Brother, dar mai întâi stai să-ți zic post bubuitus traumaticus cum devine cazul, hochei?

Geamurile se fac țăndări și peste noi năvălește o duhoare cumplită de carne arsă, dimpreună cu țipete care nu mai au nimic uman în ele. Galbenii din jurul nostru devin galben pal, iar ochii li se transformă din liniuțe oblice în paranteze rotunde. Câțiva încep să tremure, iar pe trei îi surprind făcându-și cruci repezite, că nu degeaba ortodoxia e singura credință dreaptă, nu? Bun, chestia e că îmi convine de minune trebușoara. Arunc cât colo pistolul-mitralieră:

- Nea Gigi, haidem! Și băgăm mare, da?

Apucăm fiecare câte un mâner al scaunului lui von Malleff, care manifestase față de explozie la fel de multă emoție ca un greiere în fața unui tablou de van Gogh, și o întindem cu viteză maximă spre ieșire. Că nu-i vorbă, dezarmasem noi orezăria, dar numeric vorbind, omuleții ne copleșeau din orice direcție ai fi privit lucrurile și, mai devreme sau mai târziu, ne-ar fi făcut felul, fără doar și poate.

Până apucă iubitorii de ceai să se dezmeticească, am și ieșit. Afară, ca la revoluție. O clădire din apropiere arde cu flăcări lacome, e o viermuială de oameni de zici că ai nimerit la ora de vârf într-o gară din India, se aud răgete și chirăieli în diverse limbi, o voce răgușită îl strigă pe Ghiță, iar colac peste pupăză, cineva dă drumul la un bocet care-ți pune instantaneu pe masă creierii pané, dimpreună cu o tocăniță de măruntaie.

Ne tragem mai într-o parte și evident că, date fiind împrejurările, rămânem Neo. Bservați.

- Domnule baron, cotețul dumneavoastră dă semne că are mare nevoie de un cocoș care să facă puțină ordine în poiată. Plus niscaiva meseriași în ale mistriei și bidinelei, dar cred că în privința asta nu e cazul să fac un desen, nu?

Îți spun, băiatul ăsta ori e defect complet, ori trăiește singur pe planeta lui, dar în sens invers acelor de ceasornic ale Micului Prinț, ori neamul lui e înrudit cu regnul reptilian. Parcă aș fi vorbit cu masa ta de bucătărie, care se știe, nu reacționează decât la limba cariilor.

- Ce aveți de gând să faceți cu mine?

- Tăticu, de-ar fi după mine, io te-aș lua în cârcă și te-aș duce nițel mai departe de cuibaru' lu' matale, ca să-ți arăt nește scheme care mi le-a esplicat unu' care cică a fost torționar pe vremea comuniștilor. Cât ai fi matale de handicapat și tot restu', io unu' nu poci să uit că i-ai pus pe chinejii ăia să tragă în noi. Da-s precis că Toni n-o să fie de acord, că are inimă prea bună el.

- Nea Gigi, chit că te înțeleg pe undeva, nu aș vrea totuși să ne trezim că ni se pune în cârcă ditamai răpirea de persoane și lipsirea de libertate. Sunt sigur că dombaron o să ne ierte prezența fără invitație pe proprietatea dânsului și n-o să facă plângere, după cum și noi o să uităm că am stat pentru o clipă în fața unui pluton de execuție aflat sub ordinele directe ale domniei sale.

Chestiile care i se zăresc lui von Malleff în priviri sper că sunt numai flăcările de la clădirea ce continuă să ardă aprig, că altfel îți jur pe roșu că am dat dacă nu chiar de dracu', atunci sigur de fii-su. Înclină ușor capul drept aprobare, fără să ne adreseze nici un cuvânt.

Îl abandonăm pe Albert von Malleff în apropierea uriașei porți de intrare pe domeniu, tot atât de păzită în acest moment precum o balegă în mijlocul unui drum de țară. Găsesc butonul care acționează poarta pietonală și mă ejectez cu nea Gigi pe domeniul public transilvănean.

Trag cu nesaț în piept aerul tare al nopții și răsuflu aproape ușurat. O iau înainte, să imprim ritmul, fiindcă intenționez să pun o distanță cât mai convenabilă între noi și colivia baronului.

- Nea Gigi, îmi pare rău că te-am antrenat în povestea asta. Drept e că n-am știut dinainte cu ce tacâmuri trebuie servit felul ăsta de mâncare austro-germano-luxemburghez, dar orișicâtuși. Nu mi-a plăcut deloc modul în care era cât pe-aici să-l degustăm.

- Ce vorbești, tăticu? Păi doar nu era să te las singur la ananghinare, nu? Plus că io fusei de vină cu mașina, așa că…

Mda. Acum câteva zile îi menționasem în treacăt lui nea Gigi că motorul Arcului Verde cam tușea, iar el se oferise prompt să vadă care-i treaba, că tot era în concediu și se plictisea între două turniruri de table cu tanti Mitza și doctora Alina (dacă n-ai citit încă "Laser, frate!", nu mai vorbesc cu tine o săptămână și o să mă apuc să-ți livrez romane istorice groase cât pneurile unei mașini de teren și plicticoase cât o sesiune de discursuri la Organizația Narațiunilor Uimite). Drept urmare, îi lăsasem cheile și plecasem să-mi văd de treburi. M-a sunat după câteva ore să-mi spună că motorul făcuse explozie și că a trebuit să tracteze mașina până la Volkswagen la service. Iar băieții de acolo

îi dăduseră nu doar un deviz extrem de piperat, ci și un timp estimat de rezolvare a problemei de o lună.

Exact în aceeași seară primeam un telefon de la popa Vicențiu, care-mi este atât naș de botez, cât mai ales unchi, el fiind căsătorit cu Tușalina, cea de-a doua soră a Maminei. Mă chema fără întârziere până la el, în Stejăreni, pe un ton foarte serios și grav, în legătură cu "o afacere foarte delicată și mai cu seamă spinoasă, mai dihai decât o tufă de trandafiri". Pont pentru cultura ta wikipedică: Stejăreni face parte din comuna Daneș, împreună cu satul Criș, unde - bravo, te-ai prins! - se află castelul și domeniul Bethlen.

Cum nașunchiul Vicențiu nu dăduse niciodată semne de nebunie până în acel moment și cum nu aveam motive să cred că-l lovise brusc ceva la bibilică, i-am promis că a doua zi o să pornesc negreșit spre el. Nea Gigi s-a oferit să-și pună Loganul de taximetreală la dispoziție și să mă însoțească, pe motiv să mai vadă și el la față și mai cu seamă la trup frumoasa noastră țară. Așa se face că în ziua următoare ne-am înființat în păr (dar în număr par) la parohia din Stejăreni. Nu-ți mai spun ce bucurie pe Tușalina, sau ce tratații ne pregătise nașunchiul (el e cu bucătăreala în familie), că o să zici că trag nejustificat de timp, deși zău că Toni B. nu e plătit la cuvânt pentru aceste adevărate libații ale spiritului pe care ți le închină.

Ei bine, profitând de un moment în care Tușalina se retrăsese până la bucătărie să definitiveze oarește deserturi, nașunchiul ne lămurește motivul strigării apelului de ieri-seară: pasămite din satele dimprejurul castelului Bethlen, inclusiv din Stejăreni, începuseră să dispară copii între 5 și 10 ani. Cu o zi înainte dispăruse și Vasilică, băiatul clopotarului, un puștiulache de 7 ani și ceva mărunțiș, care plecase de dimineață cu

caprele și nu se mai întorsese acasă. Caprele în schimb, da.

În total dispăruseră 7 copii, fusese alertată Poliția și Jandarmeria, dar nimeni nu descoperise nimic. Unii oameni de prin partea locului susțineau că respectivii copii fuseseră furați de cei de la castelul Bethlen, drept pentru care apăruseră mintenaș povești ridicătoare de podoabă capilară despre vampiri, ritualuri vrăjitorești, strigoi și combinații de trei luate câte două din acestea.

Așa se face că, în urma unei idei marca nea Gigi, apelasem la dotarea tehnică a prietenilor de la filiala din Târgu Mureș a Securesse pentru a obține o cameră video (IP fix, 3G, GPS, infraroșu, chestii, scheme) care să supravegheze intrările și ieșirile de pe domeniul Bethlen. Să vedem de la distanță dacă von Malleff și gașca lui aprovizionează într-adevăr castelul cu prunci.

Restul am avut plăcerea și de ce nu, chiar gentilețea, să ți-l deapăn în stilul cel mai țeapăn.

02:00 a.m.
De ce-mi bați clopotele, Gigică?

Deși e deja 20 noiembrie și ne aflăm în inima Transilvaniei, sunt câteva grade bunicele peste 0 chiar și acum, în crucea nopții. Motiv pentru care nici eu și nici nea Gigi nu suntem încotoșmănați peste măsură. Chestie care se dovedește că ne coafează la marele fix-pix, fiindcă un cineva de la castel are ideea creață să ne trimită pe urme o haită de dobermani cu mare chef de alergat. Noroc că am auzit din timp hauhauleala și ne-am luat picioarele la spinare în mare viteză, că altfel serveam negreșit pe post de gustare de noapte. Și treaba e că mândel, fiind numai mușchi filé și fibră de calitate superioară pe interior (plus găleți de neuroni, sigur, dar materia cenușie n-a dat niciodată o doamnă cu roțile în sus din prima), cu siguranță n-ar fi convenit prea tare papilelor câinești, deci pe nea Gigi musai că l-ar fi consumat până la ultima firimitură.

Ajungem într-un suflet la locul unde lăsasem Loganul și ne baricadăm înăuntru, mulțumind totodată fierbinte, pe două voci, companiei Renault că a adus și la Dacia răcnetul tehnologic care este deschiderea portierelor din telecomandă. Câinii, supărați nevoie mare. Sar primprejurul mașinii ca mingile de ping-pong și se reped din când în când ca turbații, cu boturile înspumat-salivare în tăblăraie sau chiar în geamuri. Dar imediat cum aprindem farurile mașinii, dobermanii se liniștesc ca prin farmec, fac stânga împrejur și o iau cătinel înapoi spre castel.

Ne uităm (a) la ei și (b) unul la altul, în ambele cazuri (a+b) cu pedala de uluială călcată până la fund:

- Parcă suntem într-un film de Holiud, tăticu'. Telenovelele lu' Mitza sunt ca desenele animate pe lângă trilăru' ăsta, zău! Păi deci care vra să zică, dispar copii, la castel sunt chinezi ca în China, adicătelea câtă frunză și iarbă, barosul ăla are ditai armata și armamentu' în dotare, vru să ne curețe cu plutoniul de execuție, da' fi'ncă tu Toni avuseși zaru' mai mare și nu putu face poartă-n casă, trimise după noi o echipă de câini turbați, care se liniștiră brusc când dădură cu ochii de lumină.

- Nea Gigi, ai pus căciulița pe â din a. Tot bâlciul ăsta miroase a putregai de la o poștă, da. Dar îi dăm noi de capăt, n-avea grijă.

- Păi n-am eu grijă, Toni. Decât numa' să nu ne trezim la capătu' ăla de zisăși pe post de îngerași. Da' te știu băiat de comitet și cu analizele la zi, sper să fii la fel de ager ca mai devreme. Că dacă nu-ți venea gându' ăla să-i dărâmăm pe chineji, acolo ne putrezeau ciolanele, tăticu.

Bunul de nea Gigi! Știu că i se fâlfâie de faptul că el personal își pune pielea pe băț în daravela asta, totul e ca Toni al lui să nu pățească oarește. Zâmbesc înduioșat:

- Promit, nea Gigi!

- Bun, și acestea fiind zise, ai vreun plan, cevașilea? Că dădurăm un maxim de chix cu filmările nocturnale, chit că fuse ideea mea.

- Îmi dau târcoale câteva gânduri, da. Dar haidem la Tușalina. O să punem acolo țara la cale, mai ales că avem nevoie de unele informații pe care numai de la localnici le putem obține.

Ceea ce și purcedem, direct cu a 2-a de pe loc, ca oamenii cărora acolo unde le stau vorbele, le vor sta și faptele.

* * *

E lumină ca la bâlci la Tușalina acasă.

Ah, da, să nu uit, că iar mă ia la vale naratul (nu frățicule, nu e vorba de chestia aia cu trasul pe nară) și simt eu că e vorba de un detaliu care merită punctat: pe Tușalina o cheamă de fapt Elena, dar se pare că mândel, pe când abia ce deprindea darul vorbirii, nu-i putuse pronunța numele decât sub forma "Lina" care mai târziu se contopise cu "tușa". Astăzi toată lumea îi spune Tușalina și cunosc oameni - nea Gigi e bun de par egzamplu - care habar n-au de numele ei adevărat.

Așa, bun, să revenim: toate camerele sunt luminate di granda, iar curtea e scăldată de lumina albă a unui reflector montat pe un colț al casei. N-am avea nici o problemă să facem un goblen sau să alegem grâul de neghină, în caz de un ceva. Față de luminile chioare care mai pâlpâie pe ici-colo prin sat, casa parohială e ca un far în noapte.

"Fiat lux!" a zis artistul, fie, dar chestia e că pe noi nu vine nimeni să ne întâmpine, oricât boncăluim la poartă. Care poartă e închisă și refuză cu desăvârșire să capituleze avansurilor pe care i le facem nea Gigi și cu mine, pe rând. Ne vine amândurora același gând, dar sunt o idee mai sprinten:

- Nu, nea Gigi, lasă-mă pe mine, am fost campion la natație în liceu și dacă nici înotul nu te învață cu plonjările...

Din două salturi și o rotire de bazin sunt pe partea cealaltă a gardului. Poarta nu e încuiată, ci zăvorâtă. Aș zice că nașunchiul are enoriași foarte insistenți, dacă a recurs la mijloace de protecție de genul ăsta. Trag zăvorul și-l poftesc pe nea Gigi să se introducă.

Mă aplec să-mi leg un șiret nărăvaș, când numai ce aud:

- Auzi tăticu, da' și ușa de la casă e încuiată.

Încep să mă ia niște fiori la întrebări și nu prea îmi convin răspunsurile pe care pot să le furnizez on such short notice. Cioc-ciocănim insistent, dar fără nici un folos.

- Haidem prin spate, zic, mai mult să le trag căciula pe ochi fiorilor ălora.

Dăm ocol casei și ajungem la ușa care permite un acces mai direct la acareturile curții, spre osebire de ușa din față, care facilitează mai cu seamă tranzitul oaspeților. Încuiată și ea. Și încă pe dinăuntru, se vede capătul cheii ieșind o idee din broască. Scot briceagul elvegigian din poznar și pun la treabă cleștele pe care-l are acesta în dotare. În caz că m-ai citit deja și n-ai memoria mai scurtă decât are ursul coada, îți amintești desigur că scula de care îți zic e la bază un briceag elvețian care a servit un tuning de la nea Gigi, astfel că funcțiile și funcționalitatea i-au fost exponențial - dar ce spun eu aici, coniță: infinitezimal! - sporite.

Văzându-mi dotările de excepție, ușa se impresionează pesemne, pentru că abia ce apuc să meșteresc la broasca ei, că se și dă respectuoasă la o parte.

Ne înfiripăm în sfârșit în incintă. Miroase frumos la Tușalina. Nu doar izul discret de tămâie contribuie la asta, ci și aromele colosale care răzbat dinspre bucătărie. Dau buzna, cu nea Gigi pe urme. Sfârâie oale pe foc, masa e pusă (cu doar două tacâmuri), dar nu-i nimeni care să ne dea binețe sau să ne întrebe de sănătate. Iau la picior casa, încăpere cu încăpere.

E la fel de pustiu precum e podul palmei tale de fire de păr. Nici urmă de Tușalina și nașunchiul, parcă i-ar fi înghițit pământul!

Cât mi-am scărpinat tălpile făcând pe cercetașul prin casă, nea Gigi a luat oalele de pe foc, a pus mâncare în farfurii (o tocăniță la care-mi plouă în

gură numa' când mă gândesc, dimpreună cu un pilaf sârbesc ucigător de apetisant), a tăiat pâine, a pus o stacană de vin pe masă, mă rog, servicii complete. Cum mă oprisem pe drum la baie să mă spăl pe mâini și să-mi refac machiajul, mă așez direct la masă.

- Nu-i nimeni, iar în dormitorul lor patul e neatins, semn că ne-au așteptat până... până...

- Hai tăticu să băgăm la ghiozdan mai întâi, să aive și nea Uronii ăia ceva în burtă când i-om pune la arat.

Nu zice rău omul meu din Craiova. Atacăm frontal tocănița, cu furculițele din dotare. Îmi torn și un pahar de vin. Nu-l îmbii și pe nea Gigi; ca "antialcolist" ce se află, s-a aprovizionat și el cu o carafă burduhănoasă de apă. Mâncăm în tihnă, fără să vorbim și, cel puțin în ceea ce mă privește, fără să mă gândesc la nimic altceva în afară de savoarea mâncării. Care e la fel de solidă ca o ceafă de bulgar campion olimpic la haltere. Stropesc tocănița cu vinișorul cel rozaliu și simt per ansamblu că în curând o să mă pască un orgasm (în cazul în care nu o să-l pasc eu mai întâi).

Bine, aud fojgăieli acolo, în spate, plus șușoteli nesuferite care mur mură-n gură că nu se face să ne ospătăm ca doi belferi, în timp ce, mă-nțelegi, familia... datoria... tricolorul... spiritul lui Sherlock Holmes... Mă lași? Una la mână, nu ne-am întors de la pescuit, iar a doua la mână, fără carburant în instalație, bunele intenții nu valorează nici cât o promisiune electorală.

Terminăm cu ospătatul și adăpatul, spălăm și punem ordine în inventarul utilizat în manevre (ai observat că mâncarea, atunci când o pui în farfurie, e perfect curată și numai bună să pui gura pe ea, dar la sfârșitul mesei ajunge "murdărie" după care trebuie spălat?), apoi ne așezăm față în față, la aceeași masă de bucătărie, la un ceai de ierburi.

- Tu ce idee îți faci, Toni, despre ce se împlântă? De ce era lumina aprinsă ca la espoziție? Și de ce era potolu' pe foc, dacă Tușalina și popa Vicențiu plecară de acasă? Și cum plecară, dacă zăvorul de la poartă îl găsirăm tras?

- Cred că n-au plecat de bună voie, nea Gigi. Nu-l văd eu pe nașul să riște să lase minunăția aia de tocană să se ardă pe foc. Nu, nu, sunt sigur că au plecat nu de voie, ci de nevoie. Și că a venit cineva după ei.

- Păcatele mele, păi cine ce necaz să aive cu popa și cu preuteasa din sat, ca să-i ia așa, pe sus?

Ridic din umeri în loc de răspuns. N-am idee, mai ales că Tușalina și nașunchiul par să se fi dus cu persoana sau persoanele respective fără să se împotrivească. N-am găsit prin casă nici un semn că ar fi opus rezistență la plecare. Totul era în bună rânduială, presupun că i-au făcut numai din vorbe.

Îi împărtășesc și lui nea Gigi gândurile pe care le-am rumegat.

- Păi bine, tăticu, da' ce fel de vorbe or fi fost alea? Că din câte îmi zisă Tușalina, băiatu' lor, vărtu Octavian, e tot călugăr la Muntele Assos. Deci nu prea văz de pe partea asta cum să... aaa, stai așa! O fi venit careva să-i anunțe că dădurăm noi de belea la castel și... Nu, nu poa' să fie asta, că văzui Lada Niva a părintelui parcată în curte și deci doar nu era să se ducă pe jos.

Îl las să vorbească și să tricoteze cu voce tare, fără să-l întrerup. Îmi mai risipește din gândurile negre care mă bântuie.

Nu apuc să-i răspund nimic. Mi se pare că aud cum bate cineva în poartă.

- Cine să fie la ora asta? se miră nea Gigi, semn că e pe bune și nu avusesem o auzenie.

Dăm buzna amândoi, ca la un semnal, spre ușa din față și zărim o năframă la poartă, apoi ne bulucim pe ușa din spate, fiindcă e singura de la

care avem cheie. Ajungem într-o clipită (bine, hai, în trei).

Sub năframă, care-i legată la spate ca la femeile măritate, șade o femeie la 35 de ani, scundă și zdravănă, dotată cu un relief pectoral care ar umple-o de spume pe Sophia Loren. Se sperie când dă cu ochii de noi:

- Da' cin' sunteți 'mneavoastră? Părintele și doamna nu s-or înturnat înapoi?

O poftesc să intre în casă, dar ți-ai găsit! Îi citesc în priviri că ar prefera mai degrabă să o ia la sănătoasa și să se întoarcă împreună cu polițistul din sat.

- Toni Bega, mă prezint, sunt nepotul părintelui. Am sosit ieri într-o scurtă vizită, împreună cu domnul aici de față.

- Gigi Marga. Gigi, pentru prieteni, se avântă domnul cu pricina să se bage în seamă, cu privirile lipite etanș de înaintașii colosali ai femeii cu năframă.

Dar ghinion, dânsa nu mai are ochi decât pentru dânsul care vă POVe scena:

- Domnu' Toooooniii! Dar ce bine-mi pare să vă cunosc, nici că vă gândiți! Mi-o povestit doamna atâtea de 'neavoastră, ioi Doamne!

- Vai, doamnă, sper că de bine.

- D-apăi cum dară? Doamna vă iubește ca pe ficiorul ei, care nu l-o avut niciodată.

- Cum, păcatele mele, nu-l avuse niciodată? Păi și Octavian? se nedumerește nea Gigi.

Femeia nu-l bagă în seamă. Continuă să mi se adreseze numai mie, ca și cum nea Gigi nici nu ar exista.

- Cu domnu' Octavian s-or certat rău părintele și doamna când le-o zis că s-o duce la călugărie la Grecia. Or țâpat o lună încheiată unii la alții, că lasă singuri doi oameni bătrâni, că dacă vrea

preoție de ce nu se duce la Institut, că o să aranjeze părintele să-i lase parohia de la Stejăreni, da' domnu' Octavian o ținut-o una și bună, că îi chemarea lui și dus o fost. Și uite că la anul în primăvară se fac 3 ani de când o plecat și părintele și cu doamna nici nu vor să mai știe de el. Ba, părintele chiar s-o înfuriat de era să plesnească de nervare după ce o gătat slujba, acum vreo 2 ani, când l-o întrebat careva de Octavian.

Sigur că știam că Tușalinei și nașunchiului nu le căzuse deloc bine hotărârea lui Octav, dar n-am bănuit nici o clipă că lucrurile luaseră o turnură chiar atât de dramatică. Ale vieții maluri, de.

- Auziți, dar cu cine aveați treabă așa târziu?

- Părintele mi-o spus să vin după miezul nopții până la dânșii, că poate are să-mi deie ceva vești despre Vasilică.

Își frânge mâinile și suspină:

- O dispărut de două zile, pruncuțul.

Îi trag frâna de mână lui nea Gigi, că mărinimos cum îl știi, băga mare să o consoleze pe mămica lui Vasilică.

- Știu, de asta sunt aici. Îmi pare tare rău pentru dumneavoastră, o să fac tot ce-mi stă în puteri să-l găsim pe băiat. Chiar aș vrea ca mâine, pe lumină, să îmi arătați locurile pe unde obișnuia să meargă cu caprele.

Dă abătută din cap:

- Or fost și jandarii și polițiștii pe acolo, dar n-or găsit ni'ca.

Nu mă mir, dar nu vreau să o amărăsc și mai tare, așa că îmi păstrez gândurile doar pentru mine.

- Dar soțu', soțu' de ce n-o venitără împreună cu matale? pseudo-ardelenizează nea Gigi.

- Asta-i altă vorbă ce aveam cu părintele: ce facem cu trasul clopotelor de utrenie? Că omul

meu, care-i clopotaru' la biserică, o plecat până în cimitir și n-o mai vinit.

03:00 a.m.
Cimitir, liceu al tinereții rele

Bun așa! Va să zică după copii, preot și preoteasă, a venit rândul clopotarilor să dispară. Observi că ne adâncim în mistere transilvănene mai dihai ca Albă-ca-Zăpada în pădure, nu? Treaba e să nu nimerim naibii peste cei 7 pitici, că în zilele noastre sunt sigur că e ceva maximum-maximorum de necurat cu niște bărbați care trăiesc laolaltă într-o pădure, departe de ochii lumii.

- Ați anunțat la Poliție dispariția soțului?

- Aaa, nuuu, că l-or tocmit unii să sape în cimitir, că face și pe groparu' când treabă. Și musai că i-or dat de băut. A mai stat și 'nainte țapăn de beat cu zilele.

Simt cum mi se mai relaxează mușchii netezi. Când, ce-mi aud urechile?

- Mergem noi să-l căutăm și să vi-l aducem acasă, doamnă.

Mă întorc spre emitent numai din partea de sus a trunchiului (încearcă și tu mișcarea, o să-ți facă bine la musculatura pelvisului și, pe cale de consecință, la viața sexuală). Care emitent are în continuare farurile ferm fixate pe înaintașii doamnei cu pricina. Cu faza mare aprinsă!

- Nea Gigi, nu crezi că avem deja ordinea de noapte ocupată? Uiți că încă nu știm ce s-a întâmplat cu unchiul și cu Tușalina?

- Păi cum, domnu' Toni, dar îs la castel.

Refac mișcarea aducătoare de beneficii știi tu unde, dar în sens invers. Adaug pe post de condiment și doi ochi holbați:

- La castel? De unde știți?

- Așa mi-or esplicat oamenii ăia de or vinit să-l ia cu mașina pe părintele. Adică eu nu i-am văzut când or plecat, da' era un băiat cu mociticletă care nu-i pornea motorul în fața porții - uite, chiar în locul cela - și care venise să-i arate mașinii drumul până la casa în care șade părintele. El mi-o zis că or trimis după părintele, că s-o întâmplat ceva grav la ei la castel. Și că doamna n-o vrut să rămână singură acasă, de urât ce-i era, și că o vrut să meargă și ea.

Bun, admit, or fi fost câțiva cetățeni care aveau nevoie de preot în urma exploziei la care asistasem (eu, tu și nea Gigi) la castel. Dar nu înțeleg în ruptul capului treaba cu luminile aprinse în casă. Acum că am aflat pe unde-i purtaseră pașii, sau mai degrabă unde-i purtaseră pajii lui von Malleff, sunt sigur că Tușalina sau nașunchiul le lăsaseră intenționat așa, ca pe un fel de semnal. Dar nu pricep deloc mesajul abscons pe care voia să-l transmită semnalul cu pricina.

- Acum că o lămurirăm și p-asta, Toni, mergem să-l căutăm pe soțul doamnei ca să-l aducem înapoi la domiciliul conjugular, între sânii familiei?

Oricum n-avem altceva mai bun de făcut, nu? Bine, cu excepția băgatului de corn în pernă. Dar spune și tu, cum ar fi să te las cu tărășenia în punctul ăsta și să mă car la culcare, hm? Așa-i că m-ai pândi să arunci înspre fizicu-mi spectaculos pungi umplute cu apă de la etaj? Păi da, așa mă gândeam și eu.

- Mergem, nea Gigi, cum de nu. Nici nu știi de când mi-am dorit să vizitez un cimitir noaptea. Cred că de pe vremea când am citit prima oară "Tom Sawyer".

- Păi după o carte se făcu serialu' ăla, "Naufragiații", tăticu? Că era un Soier colo-șa, da' mi se pare că nu Tom îi zicea.

- Da, nu, lasă că îți explic acușica. Așteaptă-mă aici, mă duc să sting luminile și să încui casa.

Zis și executat. Dintre lumini, las aprins numai reflectorul din curte și un bec cam chior aflat deasupra scărilor de la intrare. Ies din casă prin spate și încui, pun cheia în poznar și pornesc să mă alătur lui nea Gigi și... pfff, așa-i că am uitat să o întreb pe femeia cu năframă de nume? Sau, cel puțin, să-i dau eu un nume? Bine, uite, femeia se numește Viorica Lazăr. Ai notat, da?

Tocmai cârmesc pe lângă colțul casei, când îmi atrage privirea un obiect de pe jos. E o seringă de unică folosință, micuță, cu acul sigilat, plină până la jumătate cu ser. N-am văzut-o când m-am întors cu nea Gigi de la castel și nici când ne-am grăbit să-i deschidem poarta vizitatoarei nocturne, întrucât noi ocolisem casa prin stânga, ori acum venisem prin cealaltă parte. Studiez seringa în lumina puternică a reflectorului. Nu găsesc nici un indiciu despre substanța care este în ea, dar aș paria o carie afurisită contra unei beri rece ca gheața băută la miez de iulie că orice ar fi, nu-i nici ciorbă de burtă și nici nu aparține Tușalinei sau popii Vicențiu. Mi-o introduc (apreciezi ce lexic elevat îți trambalez prin istoria de față?) cu grijă în buzunarul de la piept al hainei. Fiindcă da, întrucât porneam din nou în expediții nocturne, îmi pusesem țolul adecvat pentru activități în aer liber în ultima decadă a lunii noiembrie pe podișul transilvănean (am vocabular convenabil mobilat în materie, fiindcă am făcut practică la Institutul Național de Meteorologie și Hidrologie).

Îl găsesc pe nea Gigi explicându-i ceva înflăcărat Vioricăi Lazăr și prind din zbor ultimele cuvinte:

- ... și taman atuncea buuum! se auzi o explozie ca la Hiroșima de afară, chinejii ăia rămaseră ca la dentist, iar io profitai să-i cârpesc o carabă babană

peste bot lu' barosanu' și să-i dau brânci lu’ Toni să o tăiem. Și iote așa scăpărăm.

Femeia se arată mai mult înspăimântată decât impresionată de poveste. Și după cum se uită la nea Gigi, aș băga mâna în foc că a priceput doar un sfert din cuvintele în care oltenașul meu și-a împachetat narațiunea. Care oltean își înghite pe loc limba când dă ochii cu mândel.

Îi întind fără un cuvânt cocoșului haina pe care i-am adus-o din casă, o îmbracă și purcedem tustrei către cimitir.

* * *

E frumos ca într-o poezie de Coșbuc, zis "Și George nu mai vine". Adică nu, stai, cine a scris din astea pășuniste, cu nopți pline de farmec, cerul ca un câmp presărat cu flori de nu-mă-uita etc. ș.a.m.d. ș.c.l.? Șt. O. Iosif? Bine că ești tu cu lecturile la zi!

Depășesc totuși atât momentul poetic, cât și pe nea Gigi, care privește languros mersul neafectat al doamnei clopotărese, ca să o ajung pe aceasta din urmă din urmă (sunt bâlbâit în scris, da). Am nevoie de răspunsuri la niște chestii care mă rod.

- Doamna Lazăr, vreau să vă întreb ceva.

- Vai, domnu' Toni, da' ce mă domniți așa, că n-am șaptezăci de ani. Spuneți-mi și ’neavoastră Ricuța, cum îmi zice toată lumea care mă cunoaște.

N-are șaptezeci de ani, ci șapte, vezi bine.

- Bine Ricuța, dar doar dacă îmi spui și tu Toni.

- Vai, domnu' Toni, dară asta nu se poate!

- Pentru că?

- Pentru că 'neavoastră sunteți domn mare de la București, care eu nu pot să vă zic altcum fel. Și mai sunteți și nepotul părintelui.

Nu știu dacă îi spune bun-simț funciar la treaba asta (și dacă nu-i spune, ar cam trebui, că prea sună a limbă de lut), dar ceva în ventriculul drept îmi spune că ar fi mișto dacă s-ar importa și prin alte părți materialul ăsta.

- Bine, Ricuța, cum vrei tu. Uite ce voiam să te întreb: ai fost vreodată la castel?

- De câteva ori, da. Pe Văsălie - omul meu - și pe mine ne-or chemat să facem manifestații de dansuri de pe la noi.

- Manifestații? Vrei să zici spectacole?

- Nu, nu spectacole, că nu erea cu public. Decât domnu' baron o vinit o dată să ne vadă. Manifestații. Când le arăți la ceilalți cum se face.

- Aaa, demonstrații! Și pe cine învățați voi dansuri populare românești?

- Nu îi învățam eu și cu Văsălie, că domnu' baron tocmise prăfesor de la Sighișoara. Pe noi ne punea domnu' prăfesor numa' să le arătăm cum s-egzecută mișcările. Era dintre oaminii ăia chinezăști. Unii vrea să se facă români, învățau limba și obiceiurile noast'.

Îhm. Mai era nevoie doar de oarește transplanturi și grefa ar fi fost perfectă, n-ai fi putut deosebi un Ion de un Yon nici cu lupa. Dar s-o aduc pe femeie la rândurile mele de prașilă, zic.

- Și sunt mulți chinezi de-ăștia la castel, Ricuțo?

- Să tot fie la vreo 3.000, domnu' Toni. Nu i-am numărat io, da' mi-o spus Văsălie că i-o spus cineva de-acolo. Cică i-o adus domnu' baron pentru lucrările lui la drumuri. Îi ține numa' pe casă și masă, toți banii care îi ia, îi trimite la ei acasă, la familie.

- Păi și unde încape atâta amar de lume, păcatele mele? se vâră și nea Gigi în vorbă.

- Le-o făcut în spate la castel niște clădiri. Da' oricum, ei îs diferiți de noi cum îi calu' de măgar.

Zicea Văsălie al meu că mănâncă numa' orez și dorm câte doozăci într-o singură cameră cu numa' zăce paturi.

- Așa, că demult voiam să te întreb de castel: cum e împărțită treaba pe acolo?

- Cum adică să fie împărțită, domnu' Toni?

- Să-mi povestești puțin de locul respectiv, vreau să zic. Eu și cu nea Gigi n-am putut să vedem prea multe, că era întuneric când am fost acolo. Apropo, se mai poate vizita castelul?

- Nu, domnu' Toni, de cân' l-o cumpărat domnu' baron l-o scos din cercul turistic. Cum să fie locu'? Cum intri, pe mâna stângă e o clădire mai lunguță, care o fo' grajduri, da' acum șade goală. Cum mergi pe drumu' spre castel, pe mâna dreaptă e o clădire mare și fără ferești, cu etaj, care o fo' demult, mai 'nainte de comuniști, cazermată pentru ostașii care îi avea nobilu' ăl vechi.

Dacă nu mă înșală memoria cu una mai tânără, asta este exact clădirea din care se auzise explozia și pe care o văzusem arzând cu ocazia prilejului vizitei nocturne la von Malleff. Nu cred că mai are rol de cazarmă cum înțeleg că fusese pe vremuri, dar sigur ceva utilitate militară și-a păstrat. Poate că acolo își ținea la conservat armamentul dombaron?

- P-ormă ții tot drumu' drept și ajungi la castel. Care îi ceva foarte mare care ocupă toată vederea - și Ricuța își desface larg brațele, pentru a ne arăta cât de mare e castelul. Și e 'nalt pe trei etaje, iar unii oameni spun că mai are încă trei pe dedesuptul pământului, da' nimeni nu știe sigur, că nimeni n-o fo' acolo. Sau care o fo', n-o mai ieșit să spună și la alții. Of, Doamne, sper numa' că pe bietu' Vasilică nu l-or dus acolo să-i facă știu eu ce experențe.

I s-a înecat vocea în lacrimi. O înfemeiez (bunuțu' de 'Mniezo a știut El de ce numai femeia

poate purta viață în pântec, așa-i?; păi și-atunci nu vii tu cu testosteronul la tavan să zici că "îmbărbătezi" o femeie, băi Gheorghe!) așa cum mă pricep:

- Lasă, Ricuțo, că nu-i scris undeva că Vasilică e musai să fie la castel. O fi făcut o boacănă și s-o fi ascuns pe la vreun prieten. N-a mai făcut din astea până acum?

- N-o mai fo' plecat de-acasă nicicând pruncuțu'. Decât atunci când s-o dus la bunu', ast' vară și nu ne-o sp…

Amuțește brusc și încremenește în drum.

- Doamne, cum de nu mi-o dat asta prin cap pân' acu? Domnu' Toni, eu treabă musai să mă întorn acasă ca să-mi iau bițigla ca să mă duc până la Daneș, la socrii. Cimitiru' e tot în față, încă vrun kilometru, cum ajungeți în vârfu' dealului. Dacă-l găsiți pe Văsălie, puneți-l pe picere și veniți cu el spre casă. Peste drum de părintele, la a cincea casă de la biserică ședem noi. La revedere domnu' Toni și domnu' Gigi, mă iertați că vă las așa.

Și cu aceste spuse, ne întoarce spatele și dispare în noapte în viteza a patra.

Domnu' Toni și domnu' Gigi își cercetează reciproc retinele, apoi o iau din loc și-și continuă drumul.

- Strașnică muiere, tăticu! Păcat că-i măritată, zău, că m-aș fi băgat la o combinație cu ea.

- Crai bătrân, nu te-ai jurat încă de acum țâșpe ani că nu te mai legi cu nici o femeie? Nici la cap și cu atât mai puțin la primărie?

- De mă Toni, mă jurai. Da' vezi tu, uneori simțăsc așa, pe dinăuntru, ca un fel de gol care numai o femeie îl poate împle.

- Îhm. Și pe care nu-l mai poți goli apoi decât cu linguriță. Că mi se pare că ți-a luat mai bine de 10 ani să treci peste plecarea Marietei, nu?

Marieta e fosta soție a lui nea Gigi. Țesătoare la APACA, mai tânără cu 12 ani decât el. În primăvara lui '85, s-a urcat la nea Gigi în taxi plângând în hohote. I-a povestit printre suspine că o părăsise nu știu ce băiat de doctor, care o îmbrobodise că o să se însoare cu ea. Nea Gigi, care până în acel moment fusese mare golgheter ("n-am refuzat niciodată nimic care mi-a intrat în raza șlițului: tinere, coapte, femei măritate, vădane, virgine, romănce, străineze, înalte, scunde, slabe, grase, blonde, brunete, frumoase, urâte cu spume… nu mă interesa decât să aibă găurică, tăticu, atât") s-a îndrăgostit brusc și iremediabil de ea. S-au căsătorit exact după o săptămână și, chiar dacă n-au putut avea copii, au trăit fericiți până în 1996, când nea Gigi a adus acasă un francez pe care-l bătuseră și-l jefuiseră unii chiar în drum spre Otopeni. Trei zile mai târziu Marieta fugea cu francezul în Tahiti și de atunci nea Gigi nu a mai auzit nimic de ea. Abia acum vreo doi ani l-am convins să divorțeze, tot trăgea speranță că o dată și o dată se va întoarce la el.

- Auzi tu, Marieta! Păi ce știa ea despre viață, tăticu, când ne luarăm? Nimic, îți spui io. Cartofi prăjiți cu oo, atâta știa să gătească. Da' aistalantă e femeie trecută prin viață. Și cu pieptu' ăla, cre’ că răzbate mai dihai prin ea decât un spărgător anemic de gheață prin banchizdă.

Ne mai ciondănim prietenește cale de câteva minute. Adică fix până când ajungem la poarta cimitirului, moment în care apăsăm amândoi simultan butonul de mute, ca și cum ne-am fi vorbit dinainte.

* * *

Sunt felii în FrumoasăȚarăAveți PăcatCăELocuită în care cimitirul e lipit de biserică. Astfel că după sfânta slujbă și toate alea, jap! direct la mormânt și hai, mai repede!, că se răcesc toate mâncărurile

pregătite pentru pomană. În Ardeal nuuu, tată! Biserica e într-un locșor, iar cimitirul hăt!, cam pe unde și-a înțărcat necuratul copiii. De parcă ardeleanul ține morțiș să mai fie scos la o plimbărică și după ce și-a predat bonul la casierie, să mai dea jos din slana și tăria pe care le-a degustat de-a lungul anilor.

Același model și la Stejăreni. Din poarta cimitirului vedem satul cum se întinde printre dealuri, precum o pisică lenevoasă printre ghemurile de lână din coșul cu materie primă pentru tricotat. Luminițe doar pe ici, pe colo, pe la casele oamenilor mai cu dare de mână. Zăresc și reflectorul de la casa parohială (o lumină mai puternică decât celelalte), dar de aici nu se vede cu mult mai mare decât ce ar degaja un licurici căruia i s-a dat din greșeală să sugă Red Bull când era mic. Am bătut ceva drum, vericule!

Nea Gigi scoate din poznar lanterna-stilou și dă foc la iască. Nu-i cine știe ce de jetul ei fotonic, dar ne permite totuși să întrezărim câteva detalii în noapte. Cimitirul e înconjurat de un gard înalt, realizat din plăci de beton și e închis cu o poartă batantă din fier forjat. Când zic "închis" mă refer desigur la ideea generală a proiectantului, fiindcă poarta e larg deschisă. De fapt, cu cele două laturi ale ei date într-o parte și în alta, imaginea înălțătoare și dătătoare de motive de optimism este aceea a unui cimitir care ne așteaptă cu brațele larg deschise.

- Cam sinistru, tăticu, îmi șoptește cu voce tremurândă nea Gigi.

- Ce ministru, bre? Aici, în Cucuieții din Deal?

Face ochii cât două ouă ochiuri din care s-a scos gălbenușul

Colesterolul ucide într-un singur an mai mulți oameni decât au ucis nazismul și

comunismul la un loc.

Pauză publicitară asigurată de Asociația Albușul Fără Frontiere

---

la gluma mea tâmpită. Știu că sunt un mare artist în a da cu bățul în baltă (n-o fac des, dar temeinic), dar n-aș fi zis că după atâția ani mai am asemenea putere asupra lui nea Gigi. Ar fi trebuit să fie deja imun, nu ți se pare?

- Hai nea Gigi, zău, îmi pare rău.

Dar nu-mi răspunde nimic, fiindcă are gura larg căscată, iar cu mișcări convulsive de lanternă îmi arată micuța construcție de lemn care adăpostește toaca, aflată chiar la intrarea în cimitir.

În locul lemnului în care se bate toaca se află un trup de om.

04:00 a.m.
Capul la cutie, sabia nu-l taie

Îi smulg lanterna din mână lui nea Gigi și mă năpustesc în cimitir, ca Butragueño pe vremuri în careul advers. E un ins slab ca un țâr, legat fedeleș cu o frânghie groasă în care e înfășurat de la frează până la tălpi. După ce a fost imobilizat în acest fel, a fost atârnat în cele două cârlige de care era prinsă toaca.

- E mort? îl aud pe nea Gigi din spate.

Strecor două degete până la aorta tipului. Se simte o adiere de puls, foarte slab și neregulat.

- Nu. Ajută-mă să-l cobor de aici.

Îl întindem pe iarbă. Mai întâi îl degajez din frânghiile în care e înfășurat, tăindu-le cu briceagul elvegigian, apoi îl cercetez bob cu bob.

N-are mai mult de 40 de ani, e proprietarul unei bărbi negre și aspre de vreo 3 zile și e înțolit în haine de lucru, pline de pământ uscat. Nu găsesc asupra lui decât un pachet mototolit de țigări ieftine cărora le-a rupt filtrul și o sticlă plată, pe jumătate plină cu un lichid de o culoare dubioasă. Desfac dopul și amușin; pare să fie vinars, dar din acela care n-a văzut fructe nici în desene animate.

Omul e în posesia unei răni foarte urâte la cap, dar deștepții care i-au plasat-o pe stoc i-au făcut fără să vrea un mare bine când l-au înfășurat atât de bine și de strâns în frânghie, întrucât aceasta a funcționat pe post de bandaj și nu a dat voie rănii să sângereze prea mult. Îmi scot tricoul pe care-l port pe sub cămașă și improvizez cu ajutorul briceagului meu minune niște fești nu atât

frumoase, cât mai ales trebuincioase. Când termin cu împachetatul a ceea ce îndeobște este cunoscut în planșele de anatomie sub denumirea scurtă și percutantă de cap, tipului i se mai văd doar ochii, nările și gura. În rest, ar trece cu mare succes pe post de frate geamăn al lui Tutankhamon.

Cum ți-ar putea demonstra pe viu orice alcoolic cu patalama luată chiar și la seral, alcoolul pune sângele în mișcare. Drept pentru care îi vâr tipului în cavitatea corespunzătoare o doză ca pentru campioni. Apa de foc gâlgâie fără nici o opreliște, semn că omul are antrenament serios în materie de udeală.

Deschide ochii, focalizează cu greutate asupra fermecătoarei moace a lui măndel, moment în care îl pocnește o groază monstruoasă și-i arde un răget de simt cum mi se sterpezesc pe loc dinții și mi se ofilesc flocușorii pe care i-am cultivat cu atâta trudă în canalele auditive.

Îi acopăr gura cu mâna și duc un deget la buze:

- Șșșt! Nu cred că vrei să le semnalizezi celor care ți-au făcut buba că încă mai semnezi condica de prezență, nu?

Face semn din ochi că da, n-ar prea vrea.

- Îl cunoști pe popa Vicențiu?

Aprobă cu totul și cu totul pozitiv.

- Sunt Toni Bega, nepotul său.

Îl simt că-l mănâncă limba și că ar vrea să îmbogățească net dialogul pe care-l poartă în prezent pe mutește cu băiatu'. Dau ușurel mâna la o parte de pe cel mai multifuncțional orificiu care i-a fost dăruit omului de Sfânta Natură și Evoluționismul Domnului Darwin.

- Domnu' Toni, vă cunosc. Îs io, Văsălie Lazăr, clopotaru'.

- Ce s-a întâmplat, Văsălie? Cine ți-a făcut necazul ăsta?

Vorbește greu, cu pauze lungi între cuvinte.

- Nu-i știu, domnu' Toni, da' îs sigur de la castel, că vorbeau mereu între ei de domnu' baron. Mi-or trimis vorbă acum două zile să vin la cimitir, că au o treabă pentru mine. Mi-or dat de băut și m-or pus să sap la trei morminte vechi, din fundu' cimitirului. Or vinit p-ormă pe seară, da' eram cam cu chef și săpasem decât la un mormânt. N-or fo' de loc mulțumiți domnii și m-o amenințat că dacă nu termin, o să fie vai de pielea mea. Or adus și o cutie mare, în care trebuia să pun tot ce scot din morminte. O vinit apoi numa' unu' din ei, să vază ce brânză făcusem. I-am zis că am gătat de săpat și i-am arătat ce am găsit în morminte. O zis că bine, o să trimită de dimineață un camion să ia cutia. Și m-o chemat la toacă să mă plătească. Și m-o lovit cu ceva în moalele capului și iacătă-mă-s.

- Cutia de care zici unde e, Văsălie?

- O rămas la morminte, domnu' Toni, că era foarte grea. Io numa' cu omul de aseară n-am putut-o urni. O zis lasă, că anunță el să vie mai mulți oameni zdraveni când o trimite camionu' după ea.

- Păi ce era în mormintele alea, plumb?

- Numa' oase și zdrențe în două din ele, da' în al treilea, pe lângă oase era și o armură de-aia de cavaler de pe vremuri.

- Văsălie, dar știi că se cheamă profanare de morminte ce ai făcut, nu?

- Păi, domnu' Toni, oamenii ăia mi-or arătat tot felul de hârtii în limbi străine, care zicea ei că era otorizații de săpat.

Precis. Poate mai degrabă rețete de găluști cu prune, scrise în sanscrita veche.

- Nea Gigi, rămâi aici cu Văsălie. Mai dă-i să tragă o dușcă, dacă simte nevoia. Eu mă duc să cercetez împrejurimile.

- Bine, tăticu. Numa' grijă maximală. Dacă simțăști vreo mișcare, s-o tai instant încoa'.

O iau la trap printre aleile dintre morminte. E încă foarte devreme, natura nu s-a trezit la viață. Că și într-un loc al somnului de veci colcăie mii și milioane de viețuitoare, nu? Găsesc mormintele la care a săpat Văsălie. Sunt exact pe ultimul rând din cimitir, deci trebuie că sunt vechi de câteva sute de ani. Observ ceva ciudat: gropile sunt mult mai adânci decât cei 2 metri din stas.

Cutia de care povestea Văsălie e o ditamai ladă, construită din scânduri groase de lemn. E închisă cu un capac din același material. Mă opintesc destul de serios să-l dau la o parte și când reușesc, îmi dau seama și de ce. Atât capacul, cât și lada sunt căptușite cu tablă de zinc. Înăuntru, o mare învălmășeală de pământ, cranii, tibii, bucăți aproape putrezite de haine și o armură - completată de o sabie și un buzdugan - ruginită ca ultima gioarsă din târgul de vechituri.

Am văzut tot ce trebuia să văd, mă întorc la tovărășeii mei.

Îi găsesc la fel cum îi lăsasem. Atât doar că Văsălie a adormit între timp. Îl iau pe nea Gigi mai într-o parte, să povestim. Îi spun ce am văzut și condimentez totul cu o idee care mă muncește de ceva minuțele:

- Uite care-i planul: eu o să rămân aici. Mă vâr în ladă și aștept să vină oamenii de la castel să-și ridice marfa.

- Căpiași brusc, ori ți se urî cu viața, tăticu? Dacă te găsesc ăia băgat în cutie, te căpăcesc pe loc și te îngroapă în vrunu' din mormintele săpate de amărâtu' de colea. Iar la castel, mi-e și frică să mă gândesc ce poți să pați. Te vâri singur în ghiarele lu' barosu' ăla și văzuși că nu e deloc zdravăn la etajele superioare.

Mi-am spus și eu toate lucrurile astea, ba încă unele și mai și. Însă, vorba companiilor de asigurări, riscurile sunt mari, dar nici cu beneficiile nu e de glumă.

- Știu, nea Gigi. Dar o să mă descurc, stai liniștit. E o ocazie nemaipomenită să cercetez puțin pe dinăuntru castelul Bethlen și să-mi bag nasul prin învârtelile lui von Malleff.

- Dacă dă dracului și ieși cu bulanele 'nainte din castelul ăla, să știi că te dau de la inimă și n-o să mai vorbesc cu tine-n vecii vecilor, amin!

Date fiind împrejurimile și contextul, maschez râsul care stătea să erupă sub forma unei foarte convenabile tuse.

- O să fiu cu ochii în șaișpe, promit. Dar fii atent, că nici la tine nu-i situația ca pe roze. Trebuie să-l iei pe Văsălie și să purcedeți către sat, dar cu mare grijă. E de mers cu fereală, mai pe lângă drum. Să nu dați bot în bot cu camionul care o să vină după ladă, că altfel ați îmbulinat-o amândoi. Și dacă Văsălie n-o să poată merge pe picioarele lui, va trebui să-l cari tu. Trebuie să ajungi cu el acasă, la Ricuța și de acolo să chemați o ambulanță să-l ducă la spital. Uite, ține cheia de la Tușalina. Ne vedem acolo când o fi. În caz că o să vină oameni să întrebe de nașunchiul, te faci că plouă. Nu știi nimic, nu ai auzit nimic, ești o rudă îndepărtată de la București venită în vizită. Clar și limpede?

- Cristal, tăticu.

- Haide, să băgăm viteză, că nu se știe când apar oamenii cei răi.

Dar Văsălie nu răspunde la nici un stimul pe care i-l aplic cu blândețe. Zici că nu e somn, ci comă chestia în care a căzut? Mda, s-ar putea să ai dreptate.

Îi confecționez la repezeală lui nea Gigi un fel de marsupiu din frânghiile în care a fost priponit

clopotarul-dezgropar. Ca ăla în care se cară bebelușii, știi?

Norocul e că Văsălie nu cântărește mai mult de 40 de kile cu tot cu patul de acasă. I-l montez lui nea Gigi în cuibarul improvizat și omul mă asigură că e OK, o să îl poată transporta. Ne luăm rămas bun cu o strângere de mână.

Încerc să șterg urmele trecerii noastre prin areal cât pot de bine. Strâng bucățile de frânghie rămase, ba chiar montez și toaca la loc, apoi mă întorc lângă lada abandonată la cele trei morminte. Cu ajutorul burghiului electric din multilateralul briceag elvegigian, practic câteva găurele prin tabla zincată. Destul de finuțe încât nu poată fi observate, dar suficient de multe ca să asigure o ventilație optimă unui băiat frumos crescut cum e măndel. Apoi mai scot din pământul din ladă și-mi fac un cuibar pe cinste înăuntru. Păcat că n-am ceva ouă la îndemână, sunt sigur că până aș ajunge la castel aș cloci niște puișori de toată frumusețea (am încercat cu ale mele, nu merge), care să mai înveselească exponatele dimprejurul meu.

Trag capacul deasupra și mă opintesc să-l potrivesc cât de bine pot pe cele patru laturi ale cutiei. Sting lanterna împrumutată de la nea Gigi și mă pun pe așteptat. Ultima imagine care rămâne cu mine, înainte de a sufla în opaiț și a se instala bezna, e aceea a unei tigve care-mi zâmbește hâd dintr-un colț.

* * *

Ne știm de mult măndel și cu mine. Drept pentru care nu ne plictisim unul pe celălalt nici dacă insistăm foarte tare.

Începem prin a bifa chestiunile care s-au perindat prin afacerea aici de față: sosesc în Stejăreni, un sat aflat la o distanță nu îndeajuns de mare de castelul Bethlen, unde mă chemase de

urgență popa Vicențiu, nașunchiul meu. Motivul convocării îl constituie dispariția din zonă a unor copii cu vârste între 5 și 10 ani. Unul din copiii dispăruți este și băiatul clopotarului de la biserică. Vasilică plecase într-o dimineață cu caprele la păscut; caprele se întorseseră pe seară, copilul nu. Oamenii vorbesc că vinovați de aceste dispariții sunt cei de la castelul Bethlen, este alertată Poliția și Jandarmeria, dar cele două instituții nu descoperă nimic. Nea Gigi vine cu ideea să urmărim ieșirile și intrările din castel, pentru a verifica teoria cu pricina. Facem rost de o cameră video penultimul răcnet, ne furișăm pe domeniul Bethlen să o montăm, dar suntem surprinși în plin proces de un detașament înarmat, format exclusiv din chinezi. Facem cunoștință cu baronul Albert von Malleff, stăpânul domeniului Bethlen, o ființă delicată și îngrozitoare care-și duce viața într-un cărucior cu rotile. Von Malleff transformă batalionul de chinezi în pluton de execuție, fără să clipească și fără să stea la discuții. Organizez o ambuscadă ce are ca rezultat inversarea raportului de forțe, așa încât ajung să-l țin sub amenințarea pistolului pe baron. Pe domeniu are loc o explozie și profit cu nea Gigi să o întindem de la fața locului. Pe drum spre mașină ne aleargă o haită de dobermani turbați, dar care devin brusc pașnici când aprindem farurile. Întorși la Tușalina și nașunchiul acasă, constatăm că aceștia au dispărut, lăsând casa încuiată, dar cu toate luminile aprinse. Primim vizita Ricuței, soția clopotarului, care ne informează că popa Vicențiu și Tușalina sunt la castel și că Văsălie, clopotarul, a plecat la cimitir (viu fiind) și nu a mai revenit între sânii impozanți ai familiei. În timp ce nea Gigi se oferă în numele amândurora să mergem să-l recuperăm pe împricinat, eu descopăr în curtea parohială o seringă sigilată, pe jumătate plină cu oarește ser. Pe drumul spre cimitir, Ricuța ne părăsește ca să se ducă în alt sat, să-și caute copilul la socrii. La

punctul terminus al ultimelor drumuri îl găsim într-adevăr pe Văsălie, dar omul nu e într-o formă prea bună: atârnă în locul toacei, e legat fedeleș și are o rană urâtă la cap. Îi dau primul ajutor și îl readuc în simțiri pentru câteva minute. Ne povestește că a fost tocmit de niște oameni de la castelul Bethlen să sape la trei morminte vechi și să pună tot ce găsește în ele într-o ladă uriașă, izolată pe dinăuntru cu tablă de zinc. Îl trimit pe nea Gigi în sat cu Văsălie și cu misiunea să-l spitalizeze de urgență, iar eu mă instalez în ladă, cu planul să intromisionez pe această cale castelul Bethlen și de ce nu, chiar și tărășeniile care se petrec acolo.

Urale și ovații.
Se scandează îndelung și cu patos:

"Toni Bega pentru noi
Este Sadoveanu doi"

Mulțumesc pentru aprecieri, sunteți o adevărată bucurie pentru ego-ul omului. În aceste momente înălțătoare, simt că Mamina n-a stat degeaba 12 ore în travaliu când m-a adus pe lume.
Auziți, dar chiar așa, Sadoveanu?

Și acestea fiind scrise, să revenim la oalele și ulcele noastre. Respectiv, ale cui or fi fost, că n-am idee cui ar putea să aparțină osemintele care împart cu mine aerul din garsonieră. Iar eu mă simt în plenitudinea forțelor fizice și psihice, deși la 34 de ani am trecut deja cu 4 firfirici de primul pătrar al vieții. Bun, e clar că e foarte dubașă trebușoara cu von Malleff și al său castel Bethlen, indiferent dacă or fi sau n-or fi copiii dispăruți acolo. Cu cei 3.000 de oameni ai săi, bine înarmați și bine instruiți, aș zice că ar putea să pornească la război, să-și întemeieze o mică țărișoară numai a lui, dacă nu o să mai renteze sau nu o să-l mai intereseze

construcțiile. Nu mă miră prea tare armamentul pe care dombaron l-a amasat (dacă nu mă propune nimeni ca membru al Academiei, o dau eu anonimă) pe domeniul său, că doar România e țara tutulor posibilităților (notă pentru corector: lăsați așa, vă rog, am făcut o glumă'n'rimă). Dar nu înțeleg, totuși, ce naiba urmărește înarmând atâta amar de lume. Adică sper că treaba cu războelul e așa, doar o fantezie de-a lui mândel și nu i-ar trece cuiva sănătos prin căpă… Poftim? Zici că von Malleff nu e tocmai cu toate mințile la el? Mda, dar totuși, război? În inima Ioropii, în secolul ics - ics - i mare?

Asta și chestia cu luminile de la Tușalina (de ce dom'le, de ce?) tocmai mă zgândăre aprig pe interior, când mi se pare că aud glasuri primprejurul lăzii în care m-am auto-împachetat. Ciulesc chestiile pe care în anumite împrejurări anumiți oameni le folosesc pe post de mânere.

Yup, chiar sunt niște voci care se apropie. Bălmăjeala pe care am auzit-o se transformă pe negândite în cuvinte clare și propoziții cu subiect și predicat în limba… te ții bine, să nu te apuce chiar acum mersul la toaletă? … maghiară. Ca de obicei, îți dau direct traducerea și adaptarea, ca să nu te pun pe drumul de webișă ce duce la Gugăltransleitui:

- Asta e?

- Ce, ești prost? Mai vezi tu altă ladă în afară de asta?

- Dacă-ți dau una peste bot o să zici că-s rău, sau că m-am trezit cu fața la cearceaf.

- Sau poate că Irenke n-a fost dispusă ieri-seară, se bagă în discuție un al treilea.

Se aud râsete groase, pe mai multe voci. 4 sau chiar 5, aș zice, dacă îmi mai funcționează cum trebuie ciupercile și mai sunt capabile să filtreze sunetele ambientale.

- În schimb mă-ta era foarte dispusă acum două zile când m-am întâlnit cu ea, continuă supăratul de mai devreme. Atât de dispusă, că ar fi vrut să-mi dea 100 de euro ca să mă distrez chiar și numai 5 minute cu ea.

- Iehova…

Urmează o învălmășeală din care nu se mai înțelege nimic, decât că și-au sărit reciproc la beregată cei doi nervoși. Și uite așa ai ratat să afli cum înjură ungurul de Iehova (dar lasă, că s-or mai ivi ocazii).

- Terminați, cretinilor, că vă împușc cu mâna mea.

Hopa! După ton și intonație, aș zice că a luat atitudine șeful.

- Nici mie nu-mi convine să fac pe dricul la ora asta împuțită și într-un loc ca ăsta, dar ordinele sunt ordine. În dimineața asta trebuie să ajungă materialul în laborator pentru analize și nu puteam risca să venim după el pe lumină.

O parte din materialul cu pricina înghite în sec. Analize, zici?

- Zoli, mergi cu doi băieți și cercetați cu atenție zona din jurul intrării. L-am lăsat aseară acolo, la coșmelia aia de lemn, pe dobitocul care a săpat la morminte și acum nu mai era. Voi ăștialalți trei, la lopeți. Astupați gropile, aveți 10 minute. Executarea!

Se face liniște pentru câteva clipe. Apoi capacul lăzii începe să se vaite, semn că El Lidero Sinistro se muncește serios la el.

- Fută-te Iehova, că greu mai ești! icnește din rărunchi individul. Ca toți indivizii cu exces de personalitate, presupun că face și el parte din categoria "doi la metru", deci chiar dacă o avea voință, nu-l prea ajută fizicul la operațiunea la care s-a înhămat.

Oricum, te rog să bifezi în carnețel că n-am pregetat prea mult în a-mi crea oportunitatea să te servesc la treaba cu Iehova, da? Că dacă nici Toni B. nu-și iubește cititorii, zău că it's the end of the world as we know it (and I don't feel fine).

Tocmai stabilesc ultimele detalii despre cum o să țâșnesc în picioare în timp ce fac "bu-hu-hu!" ca să-i provoc individului cel puțin o spaimă soră cu moartea, care să-mi dea răgazul necesar pentru a-mi bate propriul record la 100 m garduri, când deodată se aude un "Chieeeff!" din depărtare.

Bodogănind nemulțumit, strigatul Chief își abandonează mișculațiunile și se tirează. Rămân singur cu ai mei companioni tăcuți și atât de slabi, încât nu li se mai văd decât oasele. Mi-a trecut ditamai racheta pe lângă ureche și aproape că am simțit perciunele cum s-a ridicat în picioare să o salute respectuos.

05:00 a.m.
Curcubeu sau fundcubeu?

Nu stau prea mult timp pe bară. Chief și ortacii săi se întorc la punctul de adunare marcat de lada în care-și face veacul Toni B. Din ce răzbate până la mine, Zău Chief e cu capsa pusă și piedica ridicată.

- … dispară? L-am lăsat cu câteva ore în urmă acolo, cine dracu' să vină noaptea în cimitir?

- Chief, dar dacă și-a tăiat legăturile și a plecat singur? Bucățica aia de frânghie era clar retezată de un cuțit sau ceva.

- Tu nu pricepi, cretinule, că l-am lăsat cu capul crăpat, legat ca un balot? De altfel îl credeam mort, era numai o mână de om și l-am pocnit cu ditamai bușteanul în scăfârlie. Am vrut prima dată să-l îngrop într-unul din morminte, dar mi-am amintit că, potrivit instrucțiunilor primite de la domnul baron și pe care i le-am transmis dobitocului, gropile fuseseră săpate mai adânc. Și-apoi, el era groparul, nu?

Nu-l văd, dar ți-o jur că-i aud rânjetul scabros care însoțește aceste cuvinte. L-aș invita la o partidă de box, dar tare mi-e că m-ar trata nu cu refuz, ci cu niscaiva plumbi.

- S-a făcut 5 deja, căcarea mă-sii de treabă. Ați terminat acolo?

- Încă puțin, Chief, răspunde o voce.

- Gata, lăsați-le așa, că nu mai e timp. Veniți încoace, trebuie să o ștergem urgent. Hai, câte trei de fiecare parte a lăzii. Vedeți că aveți un fel de mâner de care puteți să apucați. Direcția camion. Executarea!

Cred că am aproximativ aceleași senzații ca strămoșii noștri romani în timp ce se plimbau cu lectica. Zic "aproximativ", fiindcă sper, pentru binele genelor noastre, că nu-și luau la plimbare rudele decedate, brazdele de cernoziom strămoșesc ori râmele din ogradă, așa cum e cazul la mine. Oricum, cu mici excepții, experiența e plăcută și mă întreb serios dacă n-ar fi loc de un biznis din ăsta pe piață. Dacă în unele țări din Asia ricșa face deja parte din peisaj și atracțiile locale, de ce n-ar fi la fel cu lectica în România?

Camionul e tras chiar în fața cimitirului, pesemne, fiindcă nu mergem foarte mult. Sunt lăsat jos și un zgomot metalic mă informează că a fost pusă în funcțiune o platformă care mă ridică până la nivelul benei, de unde lada e trasă înăuntru, probabil de purtătorii de lectică de mai devreme. Apoi demarăm.

Conversație ioc. Chief s-o fi urcat în cabină, lângă șofer, iar băieții lui n-au tragere de inimă spre schimbul de impresii. Trag în schimb vârtos din niște papiroase, fiindcă transpiră până la mine mirosuri deloc prietenoase.

Călătorim cale de zece minute. La capătul lor, camionul se oprește pentru câteva momente, fapt din care trag concluzia că am ajuns la castel și se schimbă parole cu cei de la poartă. Vine cineva să arunce o privire (sau mai multe, că n-am posibilitatea să le număr) și în spate, se schimbă saluturi repezite dintr-o parte și alta, apoi camionul o ia din nou din loc. Cătinel, în viteza a doua. Mergem așa, pâș-pâș încă un pic, după care sunt debarcat pe sol prin procedurile inverse celor pe care ți le-am zugrăvit mai devreme.

O voce latră (în germana cu accent austriac) să fie dusă lada în laboratorul cu numărul 8. Ceea ce băieții și execută, după ce Chief le traduce ordinul în ungurește.

Liniște.

Aștept încă puțin, apoi încep să-mi fac de lucru cu capacul de la cutie. Cum stau de ceva vreme într-un relaș forțat, am energie și pentru export. Îmi fac cât ai clipi loc să mă strecor afară, dar o lumină violentă îmi biciuie cu sălbăticie retinele. Îmi ia ceva vreme să mă obișnuiesc cu lumenii și s-o pornesc din nou în expediție. Trimit mai întâi în recunoaștere niște priviri de jur împrejur, să scaneze ambientul. Sunt într-o sală lungă, fără ferestre, mobilată cu tot felul de aparaturi, echipamente și tehnologii, luminată ca în palmă de ciorchini de neon care atârnă din tavan. Totul e alb, de unde și efectul de amplificare puternică a luminii. Locul e pustiu deocamdată pe parte de mamifere bipede, dar aș zice că asta n-o să dureze prea mult dacă este să mă iau după ce zicea ticălosul ăla de Chief.

Mă extrag cu grijă din lada de zestre, după ce îmi recondiționez cât pot de bine ținuta. Dau cu ochii de sabie și buzdugan. Prima mi-o înfig la centură, iar al doilea la subsuoară, că nu se știe niciodată când cavalerul va da cu ochii de balaurul cu șapte capete, nu?

Clepsidra de la încheietură îmi comunică faptul că-i abia trecut de 5 și jumătate, chestie care-mi amintește de două lucruri: că în curând se fac 24 de ore de când n-am mai pus geană pe geană și că tare aș mai bea o cafea țăpănoasă, de preferință însoțită de scrambled eggs (sau, cum ar zice românul obișnuit să ia bătaie, papară). Înghit în bi-sec și pornesc în cercetare.

N-am un plan pe puncte, de care să mă țin ca un boy-scout. M-am aruncat în nebunia asta cu gândul să mă amestec printre boborul trăitor la castel, ca să pot să amușin îndeaproape ce mișmașuri învârte von Malleff în malaxorul său personal. După ce dau o scurtă raită prin uzina tehnico-științifică, care fie vorba între noi și Sfinxul din Bucegi, habar n-am ce ar putea laboratoriza la niște resturi

organice străvechi sau niscaiva metal ruginit, mă îndrept cu pas elastic spre unica ușă de acces în incintă.

Până să pun mâna pe clanță să verific dacă nu cumva e interzis accesul fără viză eliberată de autoritățile competente, ușa se deschide și dau nas în nas cu un băiat îmbrăcat într-un halat alb, mândru posesor de ten format dintr-un lanț muntos de coșuri și de ochelari cu ramă groasă și neagră de plastic. Ține în mână o cană aburindă cu cafea care miroase fenomenal. Omul are o surpriză maximă spre mega atunci când se trezește cu mândel la nici 20 de centimetri de fizicul lui plăpând, dar am mare noroc că nu scapă cana din mână. I-o iau cu un gest calm, apoi îi reped lui Woody Allen o devlă format expres, fix între cei patru ochi pe care-i posedă. Icnește scurt, apoi se face mămăligă pe jos.

Întâi de toate, iau un gât zdravăn din licoare. Formidabilă marfă, îți spun. Îmi pătrunde prin toate cotloanele și bagă viteză în toate celulele. Simt că îmi devine prieten din copilărie tipul care visează cai verzi pe pereți la picioarele mele. Motiv pentru care îl culeg cu grijă de pe jos și-l instalez fain frumos în cuibarul din ladă în care-mi clocisem gândurile până mai adineauri. Să stea și el pe moale, păi nu? Trag capacul la loc peste cutie, las cana goală pe el și cărelu', că mi-am făcut plinul de cafea și n-am motive să dau cu ochii de colegii laborantului (sau ce o fi fost el).

Ușa dă direct afară. Îmi scot precaut nasul din vizuină, apoi și restul organismului, după ce observ că drumul e liber. Încotor să o apuc, ce zici? Drept înainte, ca soldatul sovietic? OK, frățicule, s-a făcut!

Mă gândesc că la castelul Bethlen trebuie că e ca la turnul din Babel. Sunt țâșpe nații, se vorbesc enșpe limbi și nici nu știu, în caz că mă întâlnesc cu cineva, în ce limbă să mă bag în seamă.

Română, maghiară sau germană? Optez în cele din urmă pentru germană, nu doar pentru că e graiul matern al lui von Malleff (deci s-ar putea să fie limba de conversație a băieților bazați locali), ci și pentru că sabia și buzduganul care mă însoțesc îmi dau un aer teuton nevoie mare. Apropo de ele, nu știu dacă am avut o idee chiar așa de strălucită să le iau cu mine. Nu-i vorbă, buzduganul l-am înfipt la curea și acoperit fiind el de haină, nu se face deloc remarcat. Dar sabia, vericule… sabia arată ca o scobitoare înfiptă într-un pocal cu caviar. E lungă de un metru și cu ea la brâu am parte de tot atât de multă flexibilitate precum un nene lovit mișelește pe la spate de o criză de lumbago. Poate o abandonez printr-un tufiș sau prin vreo scorbură, pe undeva.

Domeniul Bethlen începe să se dezmorțească. Mă încrucișez pe drum cu tot felul de umbre grăbite să înceapă o nouă zi. Că am uitat să-ți zic, deși locul e brăzdat de tot felul de alei, trotuare sau străzi în toată firea, iluminatul public e cam pe sponci. Când și când câte un felinar, mai degrabă orb decât chior, cu rolul mai mult de a marca un drum decât de a-l lumina. Trebuie că dombaron nu deschide prea ușor pușculița pentru cheltuieli care nu-s de strictă necesitate.

Bine, pe mândel trebușoara nu-l încurcă deloc, ci dimpotrivă s-ar putea spune. Îmi convine de minune că pot să-mi trambalez fizicul excepțional și creierul monumental prin ograda baronului fără să bat în nici un fel și nimănui la ochi.

Ajung pe negândite în apropierea castelului și, dacă-mi amintesc corect ce-mi spusese Ricuța, până la ieșirea de pe domeniu nu mai sunt decât clădirea care făcuse bum-bum și clădirea în care era să fac pa-pa cu nea Gigi. Mă interesează la max treaba cu explozia, bineînțeles, dar amân pentru mai târziu explorarea în direcția respectivă. La ora asta, cineva care ar da târcoale pe acolo ar

stârni idei nu tocmai prietenoase și aș paria o sarma stricată contra o oră de masaj erotic că dombaron a lăsat o gardă consistentă la fața tumefiată a locului. Întorc spatele castelului și purced să cercetez vastul areal din care m-am întrupat.

Se văd doar câteva luminițe, semănate parcă pe ogorul nopții de o mână tremurândă de flăcău care dezbracă pentru prima dată o fată. Până nu se face lumină, n-am nici o posibilitate să îmi fac o idee despre topografia locului altfel decât luându-l la pas. Ceea ce și.

Laboratorul unde a fost dusă lada cu deșeuri din cimitirul de la Stejăreni, duios însoțite de știi tu cine, face parte dintr-un areal distinct, alături de alte clădiri de forme și înălțimi diferite, dar care au în comun faptul că nu dispun de ferestre. Totuși, omul care îmi servise cafeaua apăruse la ușă gata pregătit să se apuce de treabă, deci logica mea de consistența gogoșarului în oțet îmi spune că trebuie să existe un locșor în care savanții sau epigonii acestora își pot monta pe fizic echipamentul de muncă. Îmi fac socotelile că dacă găsesc în locul cu pricina un halat în care să-mi înveșmântez personalitatea nepereche, mi-aș putea introduce nasul cel cârn prin diverse localuri din incintă, fără să stârnesc curiozități excesive nimănui.

Tălpez un pic zona și ochesc o clădire care seamănă cu un cub Rubik căzut într-o rână. Aleea pe care mi-am scos la plimbare eul, supraeul și restul găștii, mă varsă la una din fețele cubului, dar oricât mă chiombesc, nu zăresc nimic care să aibă funcția de fermoar la cort sau ceva similar. Poate că domnul baron le implantează slujbașilor câte un cip și cu el… hm? Zici că nu dă bani pe curent, deci n-ar da pe tehnologii din astea? Da, frățicule, te aud, dar l-ai văzut și tu pe om. E un original, în felul său.

Îmi spulberă scenariile pe care începusem să le mușuroiesc precum mama furnicilor mahmure un tipulean care mă depășește, pune frână ajuns lângă cub, întinde o mână sigură și apasă unul din pătratele care compun fațada. Din fața pe care cubul ne-o arată fără sfială, culisează o ușă de dimensiuni normale și călăuza mea își face ștearsă prezența pe acolo. Iar pe Toni de-acum îl știi, nu? Înlocuiește cu succes răsadurile de primăvară sau dildo-urile striate, așa că țuști! în vizuina iepurelui.

Ușa pe care am intrat dă într-o încăpere mare și bine iluminată care pare a fi un fel de zonă tampon între starea profană și cea științifică. Pe toți pereții disponibili sunt fișete metalice, înalte și solide, în care s-ar putea juca lejer de-a v-ați ascunselea loturile reunite ale țărilor participante la Turneul celor 6 Națiuni. În partea din spate a încăperii se vede o scară ciudată, care arată precum structura internă a cochiliei unei moluște fantastice și care spiralează în jurul unui stâlp gros de oțel. Scara traversează atât tavanul, cât și dușumeaua, deci spațiul dispune măcar de un etaj supra- și de unul subteran. Hm, de afară n-ai fi zis că e o clădire așa de dotată.

Tipul care-mi facilitase intrarea pe tarla se oprește în fața unui fișet oarecare, se despovărează de o parte din țol, scoate un halat dinăuntru pe care și-l montează rapid pe constituție (deloc atletică, dacă vrei o părere obiectivă) și apoi se îndreaptă spre scară, unde se apucă de cățărat. Notez rapid că insul nu extirpase nimic de prin buzunare ca să deschidă fișetul și că abia după ce se schimbase încuiase și luase cheia cu el. Îmi aleg victima din priviri. Numărul 13 mi se pare norocos, mizez pe el. Ghinion, e încuiat. Dar cum nu mă descurajez ușor, mă reorientez spre un multiplu de 13 și ochii îmi cad pe numărul 39, a cărui cheie îmi sclipește galeș din broască. Mă duc să-mi prezint scrisorile de acreditare, deschid ușa și rămân paf! Ai zice că

înăuntru a fost organizată o expoziție de echipamente de protecție. E un șir întreg de halate, salopete, ochelari de plastic transparent, căști de protecție la zgomot, cizme de cauciuc, de la cele care urcă până la jumătatea pulpei la cele care îți ajung până la șold, mănuși fabricate din diverse materiale, măști simple pentru apărarea orificiilor respiratorii, măști de gaze… Și absolut tot materialul e nou-nouț, nefolosit și organizat pe mărimi și culori. Trag cu ochiul în alte câteva fișete și sunt la fel de dotate ca acela pe care l-a dezvirginat măndel, n-am tras eu lozul cel mare. Frățicule, cam ce fel de laboratoare și-a amenajat von Malleff în ogradă?

Îmi iau un halat alb ca pudra cultivată de columbieni pe post de cereală tradițională. Mi-l pun direct peste haină. Mă descotorosesc de sabie, dar păstrez buzduganul. Fără un motiv anume, labarisesc o pereche de ochelari de protecție, îmi atârn de gât o cască antifonică și-mi îndes în buzunare o pereche de mănuși de silicon și o mască pentru protecția căilor respiratorii. Încui, apoi mă îndrept spre scara ce face spirale non-yoghinice. Ajuns la ea, rămân un sfert de secundă pe gânduri, apoi mă decid să o iau mai întâi la vale.

Jos este o încăpere sensibil mai mică decât cea din care am venit. Și arată ca o zonă de dușuri obișnuită. Bine, cu excepția semnului de radioactivitate pictat pe două din uși. Altceva nu-mi reține atenția, așa că mă apuc să escaladez scara înapoi. Fac cu mâna sălii care mi-a asigurat prea-frumoasa ținută în care m-am înveșmântat și-mi continui urcușul către tării.

Nimeresc într-un McDonald's.

06:00 a.m.
Karma făcea plajă la nudiști

Da, Boss, așa cum îți zic, McDonald's. Cu case de marcat, hamburgeri trași în poză, pinguini care se agită frenetic între clienți și aparatura din spatele tejghelei, mese și scaune proiectate în așa fel încât să împiedice adăstarea comodă mai mult de zece minute cât ți se îngăduie să balotezi caloriile pe care ți le-ai îndesat pe tăvița de plastic, coșuri imense de gunoi amplasate în puncte strategice, muzică tembelizantă care susură din difuzoare etc. În fine, intră în primul McDonald's care-ți iese în cale, fă-i o poză (dacă te lasă badigarzii) și o să vezi exact imaginea pe care Toni B. o are în fața gloabelor sale oculare.

Nu-i mult popor prezent. Șase indivizi, risipiți fiecare la câte o masă. Toți au în față o cană din care-și injectează cu regularitate câte o doză în organism. Cer de la o fătucă de dimensiunea unui panda cu grave probleme glandulare (de grosime zic) una bucată mic dejun cu omletă. În limba germană, că doar ți-am dat memo mai devreme legat de hotărârea eroică pe care am luat-o cu privire la exprimarea pe partea buvabilă câtă vreme adăst pe domeniul Bethlen.

Micuței nu-i priesc alăturările succesive de grupuri de consoane și nici cuvintele cu kilometrajul sărit de zece silabe, se vede cale de o poștă. Face ochișorii cât două chifle de Big Mac și-mi recită mai întâi pre limba lui Mișu Eminescu, apoi pe cea a lui Șoni Petőfi textul cu "io nu vorbește limba lu' matale, dacă aveți posibilitatea și amabilitatea să vă egzprimați în limbili care le știu io ar fi trăsnet, dacă nu, scutește-mă, că am

clienți care mă aștiaptî". Mă rog, nu textual, dar în linii mari asta e ideea.

Dacă tot am intrat în horă, apăi "dans, pațachinelor!", nu? O bălăcăresc cu un vocabular suficient de consistent cât să dea palpitații unui pudibond trecut de primele trei tinereți, protestând că eu, ditamai oaspetele lui von Malleff, chemat intempestiv de domnul baron însuși din dulcea Vienă să-mi murdăresc botforii și să-mi înec bureții cu praful din acest loc uitat de lume din curul Imperiului lui Franz Joseph, tocmai eu care va să zică, să nu pot să primesc o amărâtă de omletă și o cafea, fiindcă nu vorbește nimeni decât limbi de maimuțe?

N-apuc să-mi exersez prea mult lătratul în graiul lui Gustav Klimt (cu accentul vienez de rigoare, jawohl), că-mi taie decibelii un tip pirpiriu, cu ochii certați unul cu celălalt și cu o chelie atât de lucioasă, încât m-aș putea bărbieri fără probleme în oglinda ei. Pe lângă toate comorile astea, omul mai posedă și o bună folosință a limbii germane, de care se folosește cu toată încrederea pe care i-o pot asigura cei 1 metru și 50 de centimetri pe care-i măsoară.

- Herr Doktor Müller?

Are capul dat pe spate și pare să se adreseze monumentului care este tânăra nevorbitoare de scharfes S, dar după ce calculez abaterea de la azimut a privirilor micuțului, pricep că yours truly, Toni Bega e adrisantul.

"Ce mi-e tanga, ce mi-e tetra, nu tot chiloți se cheamă că e?" zice înțelepciunea populară, așa că mă arunc în gol fără parașută:

- Ja. Wer bist Du?

Ah, stai, că mi-a alunecat din greșeală. Ți-am promis că mă țin de treaba cu "fiecare pasăre pre limba ei piere", dă-mi voie te rog să ctr+alt+del

(cmd+opt+esc pentru posesorii de Mac) conversația.

- Da. Cine întreabă?

Știu că o să sune suprarealist, dar ți-o jur că la vorbele lui măndel micuțului începe să-i râdă un ochi, în timp ce al doilea se pune pe bocit.

- Dr. Umlaut.

Îmi întinde o chestie minusculă prevăzută cu 5 bețișoare răsfirate. Mă prind că e vorba de mâna individului și i-o strâng cât de ușor pot, să nu-i provoc vreun traumatism.

- Nici nu știți ce onoare și ce bucurie este să vă întâlnesc. Mă iertați că mi-au dat lacrimile chiar așa, dar nu mă pot niciodată stăpâni în fața geniului în cea mai pură și perfectă manifestare a sa.

Mic, mic, dar le zice bine omulețul. Poftim? Și dacă nu-mi sunt mie adresate cuvintele, ci lui Müller ăla, asta nu le face cu nimic mai puțin valoroase, nu?

- Mulțumesc, doctore Umlaut. Organizez câte o serată cu autografe în fiecare zi de luni și joi, de la ora 19:00, în toate lunile cu R, la mine în laborator. Dar nu uitați să aduceți alcool și prezervative, vă rog.

Râde cu behăituri sacadate, care i-ar da idei crețe unui țap mai nătâng.

- Și umorul dumneavoastră legendar, doctore Müller, este absolut senzațional, iată! Se spune că ați câștigat un concurs televizat de improvizație și bancuri în Austria, e adevărat?

- Austria, Elveția și Liechtenstein. Simultan!

- Fantastic! Senzațional! Nemaipomenit! Extraor…

I-o retez, că n-am idee câtă drojdie are în sistem și n-aș vrea să mă apuce prânzul aici.

- Sunteți bun doctore să-i comunicați acestei prea-delicate ființe care ne privește de parcă am fi la o repetiție cu public a Circului Stromboli că aș dori să consum din prăvălia dânsei un mic dejun cu omletă simplă, unt, gem de vișine, cafea neagră și o porție de clătite?

De unde până atunci părea că se uită chiar la micuța colină, doctorul Umlaut își întoarce capul spre sală și dictează într-o română pocită meniul poftit de mândel. Fac un gest spre portofel, dar mititelul mă oprește net:

- Vă rog, dați-mi voie să fac acest insignifiant gest în semn de prețuire pentru dumneavoastră. Ar fi o mare onoare pentru mine.

Băi vericule, cine naiba o fi acest Müller și ce o fi descoperit atât de fantastic, încât l-a impresionat într-un hal fără de hal pe savantul cel minuscul? Dumnezeule, să nu-mi spui că am luat și Nobelul în nerecunoștință de cauză! Nu de altceva, dar abia m-am apucat să pritocesc la discursul de acceptare, la naiba!

Miniatura plătește fluturându-și ceasul pe lângă un dispozitiv, în timp ce-mi explică faptul că tehnologia NFC e o chestie foarte tare, că nu mai pune mâna pe banii cei câh, că valoarea consumațiilor îi este trasă direct din salariu și alte chestii din astea de care mi se fâlfâie la modul cel mai concret cu putință. Tânăra pachidermă ne informează că o să ne aducă ea la masă comanda (chestie care-mi ridică întrebări existențiale, ținând cont de volumul ei și de aleile înguste dintre mese), motiv pentru care doctor Umlaut mă conduce spre locul unde-și abandonase ceva mai devreme troculeț de cafea și tabieturile matinale ca să salute o somitate precum mândel.

Luăm ceva tare în părțile moi.

- Cum se face că există un McDonald's în acest loc?

- Tema restaurantului se schimbă o dată la trei luni. De când sunt eu aici am avut restaurant românesc, unguresc, mexican și chinezesc. Se votează democratic și ce restaurant strânge cele mai multe voturi, acela se face. Peste o lună se pare că Pizza Hut are cele mai mari șanse.

Dacă-ți imaginezi că Toni B. face brand placement în cărțile lui de largă circulație și respirație contra unor sume cu multe zerouri, ai o imaginație bolnavă. De scenarită.

Bine, dacă mă iubești, n-ar fi rău să sari cu un mail sau ceva în direcția brand-urilor respective. Mai știi, poate se va sesiza careva de pe acolo.

Zgomotul de lemn scrâșnit și pocnetele de scaune răsturnate de emoție ne anunță că domnișoara elefant își face pârtie prin local să aducă potolul comandat. Spectacolul e mirific. Masa pe care o ocup cu doctor Umlaut, de unde era mai devreme pierdută într-o mare omogenă de mese și scaune, a devenit acum vârful unei piramide răsturnate. Îi zâmbesc încurajator, iau cu mâna stângă tava, iar cu dreapta îi prezint o monedă de 2 euro pe care o scot la moment dintr-un buzunar special amenajat al pantalonilor. Pentru eforturi și deranj, desigur, dar mai cu seamă pentru reprezentație.

Tânăra se înverzește, apoi se face albă ca varul, dă ochii peste cap și se prăbușește pe spate, transformând dintr-o singură mișcare două mese și cinci scaune în lemn de foc.

- Doctor Müller, băgați imediat banii în buzunar! La Bethlen oricine primește șpagă (a zis în română acest cuvânt!) este pedepsit foarte, foarte aspru.

Zicând acestea, purcede în a-i oferi tinerei purcele primul ajutor, cârpind-o cu cele două

mânușițe pe care le are în dotare. Dar na, când s-a pomenit vreodată în anale să-și revină cineva din leșin în urma unei înțepături de țânțar? Las tava pe masă, îl dau ușurel la o parte pe doctor, îmi iau avânt doi pași și-i trântesc nesimțitoarei una bucată palmă format A5, direct pe obrazul drept.

Cât e de nămiloasă și nesprintenă, deschide mintenaș ochii și țâșnește direct în picioare, ținându-se cu mâna de falcă.

- Ioi, Doamne! sughiță.

Îl rog pe colegul meu să mă scuze ca fiind nou în zonă și necunoscător în ale cutumelor locale, ceea ce el și purcede în aceeași limbă română siluită (dar las' că am auzit nu o dată români verzi vorbind mai prost decât el). Tânăra îmi acceptă scuzele, apoi se apucă, ajutată de încă doi colegi, să pună ordine în ambient.

Când mă așez să-mi consum proteinele, carbohidrații și grăsimile cunoscute sub numele neutru de "mic dejun", am un mic șoc să constat că panica de mai devreme n-a stârnit nici un fel de interes tipilor de pe la celelalte mese. Toată lumea își consumă produsele fie privind impasibil în gol, fie citind diverse hârțoage. Crezi că von Baron a dat porunci nu numai legate de șpăgi, ci și de manifestarea sentimentelor în public pe domeniul Bethlen?

Cât timp înfulec, fac conversație neutră, despre Transilvania, încălzirea globală și mersul trenurilor. Și pe asta cu mersul trenurilor nu ți-am băgat-o la oha, pentru că la nedumerirea mărunțelului că ajunsesem atât de curând la castel ("vă așteptam după-amiază, dr. Müller"), a trebuit să-i croiesc o poveste pe potriva lui, cu avioane fully booked și peripeții cu schimbatul trenurilor pe relația Viena - Budapesta - Cluj - Sighișoara.

Când terminăm amândoi cu operațiunile de băgat pe jgheab, îmi exprim dorința să-mi facă o prezentare a facilităților științifico-tehnologice de

pe domeniu. După modul cum i se luminează fața, ai zice că doctorului Umlaut tocmai i s-au propus fonduri nelimitate pentru cercetarea balonării cauzate muștelor verzi de izul de ceai de tei îndulcit cu zahăr brun organic.

* * *

Crezusem că s-au terminat reprezentațiile de virtuozitate, dar ți-ai găsit! Ajuns la scara cea răsucitoare, dr. Umlaut se împiedică, se dă peste cap de câteva ori, apoi își continuă coborârea în fund, sărind din treaptă în treaptă și dând frenetic din mâini și din picioare ca un gândac răsturnat pe spate. Ce le-o pune, vericule, în mâncare?

Știu că nu e frumos să râzi de necazul altuia, dar imaginea e de un haz nebun și hăhăiesc un minut, pe ceas. Când mă liniștesc și pot coborî treptele, mă întâlnesc cu dr. Umlaut care tocmai urcă de la subsol. Îmi spune că nu s-a putut opri până la dușuri și că-l doare prin părțile dorsale atât de nasol, că o să fie nevoit ca vreo lună de zile să facă pipi numai din picioare.

După ce îmi oferă această dovadă de prietenie, lăsându-mă să trag cu ochiul înspre secretele eului său, Micro Man mă întreabă de unde ar vrea Măria Mea să înceapă.

- Povestiți-mi puțin despre acest loc. Care este rostul cercetărilor care se întreprind pe domeniul Bethlen?

- Dr. Müller, eu sunt aici doar de ceva mai mult de un an. Am fost recrutat prin intermediul unei agenții de head-hunting din Berlin, iar cu domnul baron von Malleff nu m-am întâlnit în tot acest timp decât de trei ori. Și nu cunosc atât de multe lucruri pe cât ați crede. E adevărat însă că specialitatea mea, structura materialelor, nu este la fel de spectaculoasă ca aceea de toxicolog a dumneavoastră.

I-auzi una! I-auzi două! I-auzi nouăzeci și nouă! Sunt marele maestru al combinațiilor chimice, iu-hu-hu!

- Ca să vă spun sincer, nu înțeleg de ce domnul baron are nevoie de cineva cu pedigree-ul meu, fac pe modestul.

- Probabil o să aflați chiar de la dânsul. Să știți că la Bethlen domnește o discreție absolută, nimeni nu-și bagă nasul acolo unde nu-i fierbe oala. Revenind la întrebarea dumneavoastră inițială, știu că în afară de laboratorul pe care îl conduc eu, mai există un laborator de genetică, unul de mecanică cuantică, un laborator de balistică, unul de biochimie unde probabil veți lucra și dumneavoastră și… și cam atât îmi amintesc.

- Bun, în cazul laboratorului dumneavoastră înțeleg, probabil că studiați anumite aplicații pentru companiile de construcții ale baronului von Malleff. Dar nu înțeleg rostul celorlalte laboratoare de cercetare.

Dr. Milimetru pune frână și întoarce spre măndel o pereche de priviri uimite:

- Baronul von Malleff se ocupă de construcții?

Îi sondez adâncimile. Pare sincer mirat.

- Desigur, nu ați știut?

- Nu. Credeam că organizează petreceri și baluri, merge la vânătoare, știți și dumneavoastră, ocupații din acestea obișnuite de-ale nobililor.

- Dar când ați primit oferta de a veni la Bethlen nu ați pus niște întrebări? Cine este angajatorul, cu ce se ocupă și așa mai departe?

- Eu? Nu, de ce să-mi bat capul cu aceste lucruri? E treaba agenției, că de aceea încasează un comision din tot ceea ce câștig eu, nu? Cu 3 luni înainte de terminarea fiecărui contract, mă contactează și-mi spun: avem următoarele oferte pentru dumneavoastră, îmi detaliază condițiile

fiecăreia - durată, plată, locație, condiții speciale dacă există - eu aleg ce mi se pare OK și cu asta, basta!

Mă cam mănâncă limba să-i zic de inimă albastră, cu soldați, armament grupa mare, explozii, răpiri de persoane și alte nebunii, dar de unde să știe dr. Müller de chestiile astea, spune și tu?

Pornim mai departe după acest scurt intermezzo. Mergem câteva clipe în liniște, rumegându-ne separat producția de gânduri.

- Ah! Uitați că tocmai am ajuns la mine la uzină. Îmi faceți cinstea să-mi treceți mie pragul prima dată?

Conchid.

Suntem în fața unei clădiri care seamănă ca două picături cu cea în care am ieșit din găoace pe domeniul Bethlen. Doar că aceasta poartă numărul 2.

Intrăm. Aceeași lumină albă și intensă, dar șocul e rezonabil acum, din 3-4 fluturări de pleoape retina se obișnuiește cu excesul de fotoni. Laboratorul e înțesat de aparatură și echipamente care mie, ca profan, nu-mi spun nimic.

Dr. Umlaut mi le trece în revistă, încântat precum un copil care-și etalează jucăriile în fața celor sosiți în vizită:

- Acesta este un Rezonator de Impedanță cu Pedală Conică fabricat de concernul Siemens. După știința mea, nu mai sunt decât două astfel de mașini în toată lumea, din care unul la NASA. În partea aceasta avem un Capacitor cu Volumetrie Variabilă și Alternator Circumvolent. Un milion de euro, fără montaj și fără TVA. Aici puteți să admirați Tunul Fotosintetizator cu Schimbător de Sarcină, cu ajutorul căruia am reușit să transformăm o frunză de salată verde într-un material mai dur decât pânza de păianjen, dar la fel

de moale și plăcut la atingere ca hârtia igienică Zewa cu 5 straturi. Dincoace vă rog să priviți Catalizatorul Calamburic cu Tasator Pseudo-cosmic. Cu acest echipament încercăm să fabricăm cărămizi din banalul praf care se regăsește și se depune peste tot.

- Și aici? Ce avem aici? zic, împungând cu vârful piciorului un trup prăvălit pe jos, de care fusese cât pe ce să mă împiedic.

Tipul e cu botul orientat spre dușumea, deci nu îi văd chipul, dar după lațele alburii care răsar de sub un fel de bască slinoasă, nu pare să fie foarte proaspăt. E înțolit într-un halat care în vremuri imemoriale trebuie să fi fost alb, dar acum e ceva între gri și gălbui cu picățele constituite din feluritele substanțe care l-au pătat de-a lungul timpului, iar picioarele i-au fost înghițite de un fel de monștrii marini, care în mezozoic au fost niște cizme de cauciuc noi-nouțe. Nu mișcă defel când îl ating.

Pe dr. Umlaut pare că-l lovește strechea când dă cu ochii de trupul care orizontalizează în laboratorul său:

- IO-OOO-OA-AAA-NEE!

Dacă ai auzit vreodată o alarmă de mașină urlând înnebunită, atunci ai reproducerea exactă a sunetelor pe care le emite omicul. După care, observând că răgetul său nu a adus nici o reacție din partea strigatului Ion, se apucă nici una nici două să sară cu bocancii pe spinarea individului. Repetat, cu îndârjire și cu toată forța de care e fizicul (fizica?) lui capabil. Rămân ca la dentist. Îmi revin și-l opresc din acțiune abia atunci când își trage un taburet, se aburcă pe el și se pregătește de un salt mortal.

- Dr. Umlaut, doar nu vreți să-i faceți coloana vertebrală pastă de dinți? Dați-mi voie, ați văzut și la restaurant că mă pricep la resuscitări.

- Păi tocmai, că nu resuscitare îi trebuie nenorocitului ăstuia, ci o înmormântare sănătoasă.

Îl întorc pe om cu fața în sus. Dumnezeule! Pare să fie trecut de suta de ani, deși când l-am văzut întins pe jos nu i-aș fi dat mai mult de șaizeci. Ca să înțelegi mai exact, omul are fața unui om care și-a aniversat cele 100 de ierni (iar ultimele 30 le-a ținut tot într-o beție), dar nu posedă nici pe departe fizicul împuținat al unui bărbat de această etate.

- Care e povestea lui, dr. Umlaut?

- Nu știu, dr. Müller. Din câte am înțeles, e de foarte multă vreme la castel, îl cheamă Ion - care-i Johan în limba română - este complet dus cu pluta și din când în când năvălește în câte un laborator beat pulbere strigând "Diavolul! Mă urmărește Diavolul! Opriți-l!". Sau alteori intră în vreun laborator în cursul nopții, mănâncă un set de eprubete din sticlă și rămâne într-o stare de prostrație ca aceea în care l-am găsit noi acum.

- Dar de ce nu se iau măsuri? Și de ce nu este alungat de pe domeniu?

- S-a încercat de câteva ori până acum, dar domnul baron s-a opus. Chiar și eu m-am plâns domnului Janosz - care-i tot Johan, dar în maghiară - mâna dreaptă a domnului baron și șeful securității, un om foarte aprig, o să-l cunoașteți, care mi-a spus textual că nu se poate atinge de Ion nici cu o floare, ba dimpotrivă, are ordine precise de la von Malleff să-l apere de necazuri. O pacoste acest Ion, ce să vă mai spun. Toată lumea speră că o să crape, că bagă alcool în el cu găleata. Dar încă de când am venit eu aici i se cânta prohodul și uitați-vă la el, animalul!

A ajuns să mă calce pe bombeuri doctor Piticot. OK, înțeleg deranjul pe care-l provoacă sărmanul ăsta, dar de când am ajuns noi, biete râme efemere să ne disprețuim semenii doar pentru că sunt sau se comportă diferit de noi? Pana mea, când ne atârnă Ăl de Sus în Marele Cârlig, suntem cu toții doar un

rest, o virgulă, indiferent ce culoare am avut, dacă am fost lungi, subțiri, groși sau scurți, câte tuneluri am săpat ori cât pământ am agonisit în viața noastră de târâtoare trecătoare.

- Apropo, câți ani îi dați?

- Nouăzeci? O sută?

- Oho, sunteți foarte, foarte departe dr. Müller! Ion are doar douăzeci și cinci de ani.

- Glumiți, nu?

Studiez cu mai multă atenție trupul prăvălit la picioarele noastre. Are un ten pergamentos și gălbui, ridat precum dosul de elefant, două perechi de cearcăne de dimensiunea, forma și culoarea unor vinete pitice, pometi atât de ascuțiți încât ai zice că stau să împungă și o gură aproape fără buze, ca o linie, dar ușor înclinată spre urechea dreaptă. Oh, nu! Am spus ureche? Pavilioanele îi lipsesc cu desăvârșire, mai are doar două cioturi diforme, nu mai mari decât un cocoloș pe care l-ai face din miezul de la o singură felie de pâine. Mai observ că are mâini delicate, de om care nu și-a folosit palmele pentru lucrul manual, dar și că unghiile lungi, încovoiate și îngrozitor de murdare nu i-ar da voie să cânte la vioară în caz că s-ar ivi o oportunitate în acest sens. Ce mă surprinde însă cel mai tare e faptul că deși individul pare abrutizat dincolo de orice limită, are o frunte înaltă, de intelectual rasat, care contrastează puternic cu restul ansamblului din care face parte.

- Nu, nu, vă spun, douăzeci și cinci. A făcut acum trei luni o criză îngrozitoare în laboratorul de genetică și domnul Janosz a chemat o femeie bătrână de la bucătăria castelului să îl liniștească. De la ea am aflat, că îi era ceva rudă animalului.

Cred că îl pocnesc zdravăn dacă o să continue să folosească acest termen. Îi dau un aconto călcându-l "din greșeală" pe pantof cu șalupa mea numărul 43 și cele circa 50 de kilograme-forță de

mușchi cu os, cât reușesc să mobilizez pe piciorul respectiv. Urlă doctorașul meu de zici că a văzut-o pe Doamna cu Coasa la bustul gol, îți spun!

Nu apuc să-mi prezint scuzele obișnuite în asemenea împrejurări, fiindcă Ion deschide ochii și se pune și el pe zbierat. Frățicule, te anunț că are omul ăsta un țignal care îți pune mintenaș freza pe bigudiuri și îți înfioară carnea până la măduvioară. Noroc că nu are suflu în el să cânte aria asta mai mult de cinci secunde, că altfel piua și la Belu!

Când se oprește să-și alimenteze sistemul cu aer proaspăt, ne privește o clipă cu niște ochi tulburi, zvâcnește în picioare și apoi iese din laborator fugind în zigzag și lovindu-se de diversele obiecte care-i stau în cale.

07:00 a.m.
Bună dimineața, urâte, nu te aștept ca și când

- Mein Gott, ce dement! Am tras o sperietură… L-ați auzit cum face, dr. Müller?

Trebuie că dr. Umlaut trăiește cu impresia că sunetele se propagă cu mai puțină vioiciune la altitudini care depășesc 150 de centimetri.

- Da, îngrozitor. Mă întreb ce o fi pățit bietul om de o fi ajuns în halul ăsta.

Nu primesc nici un răspuns, pentru că în laborator își face apariția un tip cam de aceleași dimensiuni cu dr. Umlaut, dar cu 20 de ani mai puțin pe inventar. Un halat alb și o pereche de cizme de cauciuc negre vin să împodobească o figură altfel ștearsă, spălăcită și roșcovană, de pe care cea mai remarcabilă trăsătură este un barbișon pe modelul lui Lenin, dar văduvit de mustața consoartă.

Dr. Umlaut își privește ceasul și explodează:

- Fantastic! Șapte punct. N-o să înțeleg niciodată cum reușiți, domnule Ablaut, niciodată!

Când respectivul ni se alătură, observ că e cu o idee mai scund decât dr. Umlaut. Nu mult, maximum 3 centimetri, dar vizibil totuși.

- Dr. Müller, acesta este asistentul meu, domnul Günter Ablaut. Domnule Ablaut, am deosebita onoare să vi-l prezint pe doctorul Ludwig Müller, celebrul toxicolog de la Universitatea din Viena.

Ne strângem delicat metacarpienele. Günter mă privește ciudat, dar nu mormăie decât un "Onorat să vă cunosc, domnule doctor". De fapt nu, stai,

ciudățenia privirii sale vine din faptul că e capabil să țină direcția dreaptă, acum m-am prins.

- Mai departe ce ați dori să mai vizitați, dr. Müller? se interesează dr. Umlaut.

- Hm, vă las să mă surprindeți.

- Știu exact ce o să vă placă, mă asigură el, fără poliță.

Facem tai-tai cu băiatul Günter și ne evaporăm prezența din laboratorul cel structurist.

Afară se aud niște zgomote dubioase, ținând cont că se crapă de ziuă. Sau, ca să o spun mai poetic, dimineața tocmai s-a împiedicat în rochiță și și-a rupt himenul. Cerul e senin și sticlos, ai zice că suntem închiși într-un glob din ăla cu ia-mă-nene-să-ți-aduci-aminte-unde-ai-fost. Numai să nu se apuce careva să-l zgâlțâie zdravăn, zic.

Ajungem în mai puțin de un minut în fața laboratorului cu numărul 5. Când deschide ușa să mă poftească, doctorului Umlaut îi strălucește fața de zici că tocmai a fost decorat cu Crucea de Merit Federală pentru că a reușit să mănânce un lighean de cârnați cu varză și apoi a fost în stare să radă o tavă de ștrudel cu mere la desert. Se trage într-o parte și mă lasă pe mine să intru primul. În ceea ce trebuie că se cheamă Muzeul Ororilor de Colecție.

Nici nu știu de unde să încep să-ți descriu peisajul terifiant care se înfățișează fără menajamente în fața ochilor cei neîncrezători. Și trebuie musai, trebuie neapărat, trebuie obligatoriu să-mi stăpânesc impulsurile care mă traversează ca nebunele. Încerc să-mi compun o mină cât mai detașată, îmi înfig adânc mâinile - nu, nu, pumnii! - în buzunarele de la halat și înaintez.

Spre osebire de celelalte două laboratoare pe care le-am vizitat până acum, cel în care ne aflăm e animat ca litoralul grecesc în vârf de sezon. O mulțime de halate, de forme și dimensiuni diferite forfotesc între diversele instrumente și "exponate".

Care exponate sunt ființe omenești, ca mine și ca tine.

E un nene trecut de cincizeci de ani, gol pușcă, cu cârlige de fier de dimensiunea unei palme înfipte în piele. Din fiecare cârlig pleacă un cablu subțire, iar mănunchiul e agățat într-un scripete care atârnă din tavan. Mai departe e un tânăr care nu pare să fi împlinit 18 ani și care e crucificat pe o construcție formată din două litere Y suprapuse, una așezată cu cele două brațe în sus, iar cealaltă cu brațele în jos. Urmează tot un tânăr, lipit de un geam de sticlă de mari dimensiuni. Tânărul are tot abdomenul deschis și i se văd organele interne cum palpită în timp ce un halat îl hrănește cu lingurița. Mai văd și o femeie, deloc tânără și nici pe departe proaspătă, legată de toate cele patru membre în interiorul unui cerc metalic care culisează în interiorul unui alt cerc mai mare, în timp ce se învârte în jurul propriei axe. În jurul ei este o armată de halate care îi introduc femeii diverse obiecte în orificii, apoi îi fac vânt să se învârtă în și cu cercul în care este înscrisă. Imobilizată de un pat de masaj, cu fața în jos, este o altă ființă și îți jur că îmi este greu să-ți spun de ce sex este. Pielea de pe gât, spate, fund și picioare îi lipsește cu desăvârșire și sunt câteva halate în jurul patului care presară diverse substanțe pe carnea macră, din niște cutii care umplu până la refuz o măsuță aflată în imediata apropiere.

Îl văd ca prin ceață pe dr. Umlaut lângă mine, cu o pereche de căști pe urechi. Îmi zâmbește amabil și-mi face semn spre căștile pe care le am și eu atârnate de gât. Abia atunci observ că toate halatele din laborator poartă căști de protecție, iar unele dintre ele au chiar și măști de respirație. Și înțeleg de ce, pentru că îmi revin brusc auzul și mirosul. Până în acel moment, fusese ca și cum, din cauza ororilor pe care văzul le înregistra, celelalte simțuri se auto-decuplaseră. Nu există

cuvinte să descrie urletele și mirosurile fetide care mă lovesc cu sălbăticie din toate părțile, pur și simplu nu există!

Mă năpustesc pe ușă afară și redau naturii micul dejun consumat puțin mai devreme.

- Cred că am mâncat ceva care nu mi-a priit, răspund privirilor mirate ale dr. Umlaut, care îmi urmase traiectoria. Sau poate că ouăle n-au fost tocmai proaspete, iar eu am stomacul sensibil ca un bebeluș.

Spune-mi te rog de ce stau la conversații tâmpite și ce anume mă reține să-l trimit la nani pe mititelul cel chelbos și apoi să fug cu viteza ghepardului din locul ăsta blestemat și să mă întorc cu Poliția, Jandarmeria, Armata, SRI, SPP, ETC., să-l găbjim pe von Malleff, să organizăm un referendum ad-hoc prin care să reintroducem pedeapsa cu moartea, să-l judecăm la locul faptei și apoi să-l perpelim la foc mic, trei zile și trei nopți?

Nu știi nici tu, așa-i?

Păi să îți spun eu: pentru moment, mă reține țeava unui pistol care îmi presează exact spațiul dintre a 11-a și a 12-a vertebră.

- Ia te uită, domnul Toni Bega este din nou în vizită la Bethlen. Asta trebuie neapărat sărbătorit cu tot fastul.

În cazul în care nu-i vreun imitator de mare talent și încă de și mai mare viitor, baronul von Malleff însuși a rostit aceste cuvinte, în româna lui impecabilă.

Mă întorc ușor, cât să nu creez idei preconcepute degetului care ține trăgaciul. Dau mai întâi cu ochii de un nene nu foarte înalt, dar bine legat, cu o falnică mustață de husar pe figură și cu o privire răutăcioasă, în care e scris cu majuscule că în acel moment el personal nu ar cunoaște o bucurie mai mare decât aceea de a-mi

umple hoitul de plumbi. Aș paria resturile împrăștiate pe jos de la micul dejun contra una sticlă de Chateau Petrus din 1953 că mica răutate nu e altcineva decât Janosz, șeful securității și totodată "Chief" din cimitirul de la Stejăreni.

Puțin mai departe, cu un pled pe genunchi, șade înscăunatul Albert von Malleff, cu un zâmbet batjocoritor fluturându-i pe buze. Iar în urma unui grup consistent de arcași masați în spatele baronului, zăresc moaca antipatică a lui Günter Ablaut. Nu zici că piticul cel roșcovan era la curent cu adevăratul portret al doctorului Ludwig Müller și simțise că-l ia cu leșin pe interior dacă nu alertează autoritățile bethlene cu privire la individul care se dădea drept respectivul pe miriște?

Janosz mă manevrează cu țeava scuipătoare de metal fierbinte să fac mișcările necesare pentru a ajunge în fața lui von Malleff.

- Oh, Înălțimea Voastră, să înțeleg că v-ați aplecat privirile auguste asupra unui biet viermușor precum insignifianta mea persoană?

- Întotdeauna mă interesează să-i cunosc cât mai bine pe cei care îmi trec pragul, prietene. Și după vizita de azi-noapte pe care mi-ai făcut-o cu… scoate de sub pled o foaie de hârtie pe care aruncă o scurtă privire… bunul tău prieten Gigi Marga, am ținut morțiș să aflu cine ești și ce hram porți. Fie și pentru că la prima noastră întâlnire nu am prea avut timp să ne prezentăm așa cum se cuvine.

- Aveți un obicei prost, Majestatea Voastră.

- Luminează-mă, prietene.

- De fapt, sunt două. Primul ar fi acela că sunteți degrabă vărsătoriu de tutuială, iar în aceste ținuturi orientalo-balcanice, păstrarea aparențelor contează mai mult decât orice. Și în atâția ani de când croșetați prin România, ar fi trebuit să învățați că oamenii ajung să se ia la per tu fie dacă și-au

acordat reciproc permisiunea, fie dacă au fost puși să se tragă de șireturi în niște împrejurări excepționale.

Von Malleff trage o strâmbătură total nearistocratică, de zici că i-am propus să hăpăie un gândac dizgrațios, fără ketchup. Nostimada este însă că îmi dă voie să perorez, e mult mai întins la vorbă decât azi-noapte.

- Bleah! Și care este al doilea obicei de care ziceai, prietene?

- Al doilea ar fi acest tic verbal pe care-l aveți, să-i numiți "prieteni" pe cei care nu vă sunt nici măcar amici.

Și zicând acestea, fac două mișcări atât de rapide, că dacă ar fi filmat careva scena și ar fi studiat imaginile, n-ar fi văzut decât o mișcare continuă și fluidă, chit că ar fi derulat pelicula cu încetinitorul.

Mai întâi îmi reped călcâiul de la piciorul drept între picioarele lui Janosz, cu o mișcare scurtă, dar atât de zdravănă, încât îi aud biluțele cum urcă vijelios și se instalează în locul amigdalelor. Din recul îmi aduc piciorul în față, îl pun în poala lui von Malleff și mă catapultez cu toată forța pe deasupra lui, direct spre detașamentul care-l însoțește. În aer fiind, scot buzduganul de la brâu și încep să împart cu dărnicie lovituri din cădere, ochind în primul rând lăboanțele care țin arme de foc.

Încă sunt în aer, când se aude o bubuitură, iar ceva ca un fier înroșit îmi sfâșie carnea undeva sub omoplatul drept.

- Idiotule, dacă l-ai ucis, te castrez cu mâna mea, îl mai aud pe von Malleff răstindu-se în germană la cineva, chiar înainte să mă învăluie Marea Gogoașă de Bumbac.

08:00 a.m.
N-o fi sifon?

Când reușesc să scot din nou dovleacul la suprafață și să fac ochi, prima reacție este să trag din nou cortina, că poate la a doua încercare mă trezesc de-a binelea și o să am parte de altceva decât coșmarul în care m-am înfiripat.

Sunt într-unul dintre laboratoare. O resimt atât din lumina artificială și rece, cât mai cu seamă din aerul sinistru pe care spațiul îl emană prin toți porii. S-ar putea să mă înșel, vorba matelotului plecat în voiaj pe mare timp de un an și întors acasă tocmai la timp ca să asiste la nașterea celui de-al treilea copil, dar ar putea foarte bine să fie chiar laboratorul nr. 8 în care mi-am făcut un debut atât de fulminant la Bethlen.

Mi-au lăsat pe mine doar boxerii și ciorapii. În rest, tot ce aveam asupra mea, începând cu hainele și terminând cu inventarul buzunarelor, este aliniat în grămezi ordonate pe categorii pe o masă de laborator, albă și lungă, aflată la câțiva pași de locul în care atârn.

Pentru că da, preferatul doamnelor și domnițelor și totodată modelul celor mai multe dintre planșele color din atlasul de anatomie publicat sub egida Academiei de Științe Medicale și Medicamentoase, a fost serios priponit. De la o distanță convenabilă trebuie că arăt ca două litere “v” în oglindă, unite printr-un “i” majuscul la unghiurile ascuțite. Frânghii puternice mă țin legat de încheieturile de la mâini și de la glezne, suspendat la jumătate de metru deasupra pardoselii. Sforile sunt atât de tensionate, încât ai zice că sunt turnat în bronz, nu pot face nici măcar

o umbră de mișcare cu brațele sau cu picioarele. Îmi mișc în schimb degetele, să mă asigur că mai sunt alimentate cu cele trebuincioase. Mai greu cu unele, că-s amorțite, dar per ansamblu mă pot declara mulțumit, date fiind împrejurările. Mai observ și un bandaj generos care îmi împodobește fizicul o palmă mai jos de țâța dreaptă.

În fața mea, la nici zece pași distanță, stă von Malleff în tronul său dotat cu roți și propulsie electrică. Lângă el, schimbându-și greutatea de pe un picior pe altul, Janosz. După fețele pe care le face, presupun că încă îl strâng chiloții, iar după privirile pe care mi le aruncă, înțeleg că l-ar orgasma pe deplin dacă ar putea să mă scalpeze cu un cuțit tocit și ruginit.

Baronul mă privește gânditor, cu ochii lui cei mari și negri.

- Ești un mare norocos, prietene.

Hei! Mi-a vorbit în germană.

- Janosz e un țintaș strălucit, de trei ori medaliat cu aur la Olimpiadă pentru Ungaria. Dacă te-a ratat, din două una: ori lovitura pe care i-ai administrat-o i-a întunecat acuitatea obișnuită, ori îngerul tău păzitor făcea ore suplimentare în dimineața asta.

I-aș zice vreo două, dar nu-mi iese decât o grimasă. Când a pomenit de perforație, m-a luat un junghi exact în locul cu pricina.

- Sigur, ți-o spun eu din sursă directă: îngerii și tot restul nu există, o să mergem pe prima variantă. Ai avut noroc că l-ai pocnit pe Janosz așa cum trebuie, acolo unde trebuie și așa se face că glonțul care te-a lovit nu a atins nici un organ intern și a mai și ieșit prin partea cealaltă. În mod normal, la rana pe care ai căpătat-o nici nu te-am fi pansat, că niște sânge n-a făcut rău nimănui - și zicând asta, își trece cu o mișcare rapidă limba peste buze - dar am nevoie de tine să fii în formă.

- Pentru ce? dulceață eu (gemul mă balonează), făcând pe accidentatul grav în careul mic.

Dar nu-mi răspunde. Se uită din nou pe hârtia pe care căutase numele lui nea Gigi ceva mai devreme:

- Toni Bega. Născut în data de 4 martie 1977 ora 21:22 la Timișoara, ziua și ora marelui cutremur. Serviciile Secrete române, de la absolvirea Academiei de Poliție din București în 1999, până în anul 2007. Consultat în domeniul securității de atunci și până în prezent. Vorbitor de 8 limbi străine. Necăsătorit. Ai un CV foarte interesant, prietene.

N-am motive să-l contrazic, așa că îmi păstrez stocul de vocale și consoane nealterat.

- O parte din ce am citit aici - și dă un bobârnac hârtiei, ca și cum ar fi vrut să alunge o firimitură de pâine rămasă lipită de un colț al acesteia - mă interesează într-un grad destul de înalt încât să îți fac o ofertă pe care să nu o poți refuza.

- Mă scuzați că vă inoportunez cu problemele mele lumești, Înălțimea Voastră, în acest moment vădit nepotrivit. Dar simt o mâncărime pe spate, în zona șalelor, ceva de speriat. Și în poziția în care sunt acum nu mă pot servi cu un scărpinat. Dacă ați avea bunătatea să-i porunciți halebardierului dumneavoastră să mă dezlege, m-aș putea rezolva și concomitent, am putea discuta ca doi oameni așezați despre oferta cu pricina.

Iar îi traversează lui von Malleff prin priviri niște chestii nu atât rele, cât mai ales înfiorătoare. Nu-s vreun emotiv de fel, dar tot mi se pune un nod în gât când ne intersectăm razele vizuale, mai cu seamă că acum am luat la cunoștință de o părticică din manifestările personalității sale sinistre.

- Ești glumeț de fel, sau doar inconștient, prietene?

Mă fac și eu că nu aud. Nu de alta, dar dacă aveam răspunsul la această întrebare, zău că mă apucam de altă meserie.

- Cum văd că v-ați făcut tema pentru acasă în ceea ce privește persoana mea, știți desigur că preotul din Stejăreni și soția dânsului îmi sunt rude. Și ca să vă scutesc de o întrebare, ei sunt motivul pentru care m-am întors la castel după vizita de azi-noapte. Am aflat că au fost aduși la Bethlen și voiam să văd ce e cu ei.

Se înveselește Omul Negru (la ambele întâlniri cu mândel von Malleff a venit înțolit în negru din cap până în picioare, pesemne ca să-i asigure palidului său chip contrastul necesar) de zici că i-am adus lăutari să-i zică deșucheate la ureche:

- Tușalina și popa Vicențiu? Sunt bine amândoi, desigur. Era nevoie de un preot ortodox la castel, pentru că niște angajați de-ai mei au avut un accident și au cerut să se… hm, care e cuvântul? …spovedească pe patul de moarte. E o mare figură unchiu-tău, să știi. Păcat că n-a depășit faza cu superstițiile acelea antice, că în rest e un tip strașnic.

- "Superstițiile acelea antice" sunt cele care îl fac să fie ceea ce este, Întunecimea Voastră. Luați-i credința părintelui și o să aveți cu totul alt om. Mai ales că dânsul vine dintr-un lung șir de preoți, din tată în fiu.

- Bla-bla-bla! mi-o retează von Malleff, la fel de interesat de cuvintele mele precum de o partidă de sex sălbatic desfășurată pe colțul mesei de la bucătărie între două muște. Scutește-mă de părerile tale în materie, prietene. Sunt convins că știința ta despre chestiunile spirituale nu depășește genunchiul broaștei. Și aș vrea să mă asculți cu atenție și fără să mă mai întrerupi, că nu e nevoie decât de un semn și Janosz te va transforma cu cea mai mare plăcere în plasă de țânțari.

Numitul Janosz freamătă și-și mușcă zăbala pe loc. Ține cu mine ticălosul, se vede cu ochiul liber. În sensul că tare ar vrea să nu-l ascult pe stăpânul său și acesta să-i dea mână liberă să mă ia la țintă.

- Înscăunarea Voastră, n-am habar de prietenii pe care i-ați câștigat sau cumpărat prin cercurile rarefiate ale administrației de la București, din Viena sau din alte capitale, dar totuși, dați-mi voie să vă reamintesc respectuos că ne aflăm pe teritoriul Uniunii Europene…

Von Malleff izbucnește într-un râs dogit și sinistru, dar cumva numai din buze, înțelegi?, pentru că ochii îi rămân la fel de fierbinți, întunecați și diavolești.

- …nu mai suntem în Evul Mediu să dispuneți după bunul plac de oameni și de viețile lor. Nu știu care este situația celor pe care i-am văzut mai devreme supuși la experimente sau ce or fi fost grozăviile acelea oribile, dar despre mine personal se știe că am venit la castelul Bethlen. Dacă nu mă voi întoarce se vor declanșa anchete, vor veni autoritățile să cerceteze și să vă ia la întrebări…

- Janosz! Cei doi lobi ai urechilor. Dar cu grijă, vreau doar să-i ciupești, nu să le faci găuri pentru cercei.

Poc! Poc! Nici nu l-am văzut pe pistolar când și-a scos scula. A tras de la șold, precum tipii din Vestul Sălbatic de odinioară. Câte o șfichiuitură la fiecare lob și simt sângele cum începe să-mi picure pe umeri. E un fenomen husarul, ce-i al lui e al lui! Nici mândel nu le zice rău cu pocnitorile, ba din contra, dar n-aș fi fost în stare de loviturile astea așa din scurt și fără nici o pregătire prealabilă. Îi dau un SMS cu mulțumiri și lui Ăl de Sus că a avut grijă de mine și l-a ferit pe Janosz să dea în patima sporturilor cu paharul.

- Acesta a fost un mic avertisment, pentru că nu ai ascultat ce ți-am spus. Dacă o să continui cu

datul din gură, data viitoare s-ar putea să vorbești cam sâsâit, prietene.

Îmi încleștez fălcile și dau scurt din cap că am înțeles. Sunt numai ochi injectați și urechi însângerate, s-ar putea spune.

- Uite despre ce este vorba: ți-am citit fișa de evaluare de la fostul loc de muncă și am văzut că ai abilități excepționale în materie de organizare și de executare acțiuni în cele mai vitrege condiții posibile. Erau citate câteva cazuri de misiuni în care ai făcut "minuni" - da, exact acest cuvânt era folosit. Și am văzut live, în două rânduri, de ce ești în stare. Aș vrea să-ți cumpăr… nu, mai degrabă să închiriez, pentru câteva ore, capacitățile tale profesionale și personale.

Mă împunge cu privirile de ai zice că vrea să mă scaneze până în cele mai intime străfunduri. Dar nu zic nimic, îl las să-și termine numărul.

- Îți pun la dispoziție orice fel de mijloace ai nevoie. Oameni, logistică militară sau civilă și fonduri nelimitate. Dar astăzi, cel târziu până la ora 18:00, am nevoie să-mi aduci capul lui Vlad Țepeș, aflat la Castelul Bran de lângă Brașov.

Ești cu mine, da? Hai, într-un glas amândoi: "hă?".

- În mod normal nu aș fi avut nevoie de cineva atât de dotat ca tine pentru misiuni de genul ăsta, dar astăzi - tocmai astăzi și tocmai în acest an! - și-a găsit idiotul de Dominic von Habsburg să organizeze un mare eveniment de lansare în circuitul turistic a singurului hotel din lume de 7 stele, aflat într-un castel medieval. Nu știu dacă ești la curent, dar ieri s-au împlinit 634 de ani de la prima atestare documentară a Castelului Bran și von Habsburg s-a gândit că s-ar lega frumos cele două date în calendar.

Mie-mi spui? “Nouășpe-douăzeci, vino vere să petreci”!

- Problema stă în felul următor: nu doar că va fi plin de presă, notabilități locale, miniștrii, invitați care de care mai faimoși - Brad Pitt și Angelina Jolie îți spun ceva, prietene? - dar Primul Ministru și Președintele au fost invitați cu soțiile să petreacă o noapte la castel. Și cred că îți poți imagina cam ce fel de forțe au fost mobilizate la fața locului. Știu exact toate aceste lucruri, pentru că am fost și eu invitat la sindrofie și tot restul.

Vorba lui nea Gigi, dacă ar fi avut neșansa să fie de față la prezentarea lui von Malleff: "ulio, muică!". Oricât am încleștat eu maxilarul, tot mi se slăbesc instantaneu șuruburile când vorbele baronului îmi lovesc timpanele, așa că falca o ia la vale, și eu nu am nimic la îndemână pentru a o aduce la locul ei. Iar limba mi-e grea de parcă aș fi consumat consumații consumatoare de celule hepatice atunci când reușesc să iau cuvântul:

- Înălțimea Voastră, dar sunteți sigur că se găsește la Castelul Bran capul lui Vlad Țepeș? Pentru că din câte îmi spuneți, va trebui trecut prin foc și sabie castelul și…

Mi-o retează cu un gest scurt și nerăbdător.

- Studiez viața și opera lui Vlad Drăculea de mai bine de treizeci de ani și cred că în acest moment sunt cel mai mare specialist în viață în materie. Presupun că știi de la cursurile de istorie faptul că în decembrie 1476 Vlad Drăculea a fost asasinat…

- … și capul i-a fost dus la Țarigrad, iar sultanul Mahomed al II-lea a poruncit să fie înfipt într-o țeapă și plimbat prin tot orașul, ca să vadă tot poporul că acela care îi înspăimântase în atâtea și atâtea rânduri cu cruzimile sale fără de seamăn, era mort.

Am zgândărit jăratecul cu vătraiul, ce părere îți faci vericule? Nea Albertvon mototolește hârtia pe care o are în mână și mi-o aruncă în față, dar fără să mă nimerească. Fața i s-a înroșit și schimonosit îngrozitor, i s-au umflat niște vine la gât, tâmple și

frunte și se vede cu ochiul liber cum îi bolborosește sângele prin ele, iar ochii, oh, ochii, s-au transformat în doi vulcani care aruncă jeturi de materie întunecată. Îmi spune scrâșnind printre dinți, dar cu o voce de mezzosoprană:

- Taci, vierme, că te zdrobesc ca pe un… ca pe o…

Janosz se apleacă spre pavilionul baronului aflat cel mai la îndegură față de el și-i servește oarește sunete în canalul auditiv. Von Malleff se liniștește ca la comandă și aprobă cu câteva mișcări convulsive din dovleac. Mă gândesc că poate o să reușesc să-l iau deoparte pe husar la un moment dat, să facem schimb de rețete: el să-mi zică descântecul pentru dombaron, iar eu să-i povestesc cum să se trateze de gâlci.

- Scurt pe doi, prietene, că trebuie să te las pentru moment. Ai jumătate de oră să te hotărăști dacă accepți sau nu misiunea de care ți-am spus. Dacă răspunsul o să fie da și vei izbândi, Tușalina și popa Vicențiu vor pleca în viață de la Bethlen, iar tu te vei alege în plus cu o recompensă de 1 milion de euro. Dacă răspunsul o să fie nu…

Îmi oferă cel mai înspăimântător rânjet din colecția lui personală, apoi se cară împreună cu Janosz, lăsându-mă pradă durerilor musculare și mai cu seamă unor gânduri deloc vesele.

* * *

Închid ochii și încerc un exercițiu de meditație care liniștește spiritul și reface organismul. Dar ți-ai găsit! Cuvintele lui von Malleff când nu se dau huța cu sinapsele, boxează cu neuronii, deci pas să rezulte ceva pozitiv din încercările mele.

Sunt atât de disperat, încât minute bune o încerc chiar și pe aia cu direcționarea puterii minții spre ruperea frânghiei care îmi ține legată mâna

dreaptă. Reușesc de-abia să scot fum pe urechi când îmi dau seama că, dată fiind poziția în care am fost priponit, chiar și cu o mână liberă n-aș putea să rezolv absolut nimic, întrucât n-aș putea să ajung la vreun nod ca să îl dezleg. Bine, nici eu nu sunt vreun Luke Skywalker și nici vreunul din instructorii pe care i-am avut de-a lungul timpului n-a fost un Yoda, în caz că aveai emoții.

Mă găsesc aproape resemnat și cu socoteli proaspăt așternute pe tăblița de lut despre cum aș putea accepta misiunea baronului de la Bethlen în așa fel încât să pot să o întorc împotriva lui, când îmi taie maioneza zgomotul violent al ușii de la intrare care se trântește de perete.

Deschid ochii la timp să-l văd pe Ion năvălind înăuntru, pradă unei surescitări maxime și cu sonorul dat tare:

- Diavolul! Mă urmărește Diavolul! Opriți-l!

Nenorocitul nu face mai mult de 3-4 pași, că dă cu ochii de mine și încremenește, de zici că l-a lovit careva cu leuca în cap. Holbează ochii ca la o arătare de pe altă lume și dă să spună ceva, dar nici un sunet nu iese din gâtlejul său. Și atunci cade în genunchi și mi se prosternează, apoi începe să facă mătănii cu o viteză de zici că vrea să stabilească un nou record mondial la făcutul de gropi cu fruntea în pardoseală.

M-aș ului și eu nițel la acest peisaj, dar simt că timpul mă presează mai rău decât apasă Pacificul pe umerii unei moluște din Groapa Marianelor, așa că iau atât cuvântul, cât și taurul de coarne:

- Ioane! Ridică-te, fiule și privește-mă. Trebuie să-ți vorbesc numaidecât.

- Mie, Doamne? întreabă cu o voce pierită, oprindu-se din exercițiul care i-ar face invidioși pe cei care jură cu mâna pe Pilates.

Sper că nu mă ia drept cine nu sunt. Nu de alta, dar cu boxerii hai, mai treacă-meargă!, însă cu

șosetele în care sunt înțolit, îți spun, nu cadrez prea bine pentru viitoarele icoane pe sticlă.

- Da, fiule! Ridică-te!

Mă ascultă tremurând. Nu poate focaliza, îi aleargă ochii în cap de parcă sunt ogari de curse.

- Du-te mai întâi și închide ușa, fiule.

Începe să meargă cu spatele. La naiba, sper că n-a înțeles că trebuie să închidă ușa pe dinafară!

- Apoi întoarce-te la mine, fiule, să vorbim.

Dacă ar avea coadă, ar da din ea, dar în lipsa ei se folosește de cap să mă anunțe că a marcat mesajul și că îi convine. O dată îndeplinită misiunea cu ușa, se înfiripă înapoi. Mă privește cu ochii lui galbeni, din care s-a scurs orice formă de conștiință:

- Cine ți-a făcut asta, Doamne? mă întreabă cu o voce blândă, arătând cu un deget murdar, încoronat de o unghie lungă încă și mai murdară, cele două flori de sânge care mi-au răsărit pe umeri.

- Baronul Albert von Malleff.

Un urlet animalic izbucnește din pieptul sărmanului Neion.

- Diavolul, Doamne, baronul e Diavolul însuși! Spune-mi că ai venit să-i iei viața ca să-l trimiți înapoi în Iad, Doamne, că numai rău a făcut pe Pământ, Doamne!

- Da Ioane, de asta am venit. Și tu o să mă ajuți, fiule.

- Eu, Doamne?

- Da, Ioane, chiar tu. Și îți promit că voi avea grijă de tine și vei deveni din nou flăcăul mândru care ai fost odinioară.

Îi trage Ion un suspin pe care dacă l-ai fi auzit și tu, ai fi pornit la moment o campanie umanitară pe toate canalele disponibile sub stindardul "Ion arată de 100 de ani, dar are doar 25. Ajută-l să arate măcar de 40".

- Te ascult, Doamne, ce trebuie să fac?

- Mai întâi de toate, caută pe masa de lângă tine un briceag mai gros. Ăla, exact. Așa, acum taie cu el frânghiile care mă țin legat. Și începe cu cele de la picioare.

Nu știu ce o fi făcut Ion în viața de dinainte să-i cadă în labe lui von Malleff, cert e că se descurcă mai mult decât onorabil, ținând cont de starea avansată de dărăpănare în care se află. În mai puțin de 2 minute îmi frec cu putere încheieturile și apoi fac o serie de exerciții fulger ca să îmi pun sângele în mișcare. Rana mă jenează, dar nu esențial; m-am descurcat în unele ocazii cu perforații mult mai serioase.

Într-un minut sunt echipat din cap până în picioare. Din tot ce aveam pe inventar, mi-au luat doar buzduganul și ce agonisisem din dulapul cu numărul 39 din "cubul Rubik" - halatul și restul echipamentelor de protecție.

Lucru curios, mi-au lăsat seringa găsită în curte la Tușalina. Sunt tocmai cu ea în mână, când ușa se deschide larg și în prag își face apariția von Malleff.

Scot dintr-o mișcare capișonul de plastic care sigilează acul seringii și dintr-un salt mă înființez lângă scaunul baronului și i-l înfig în gât.

- Un sunet dacă scoateți sau o mișcare dacă faceți, Întunecimea Voastră, și serul va face cu drag și instantaneu parte din sistemul dumneavoastră circulator.

Abia apuc să-i șprehănesc cuvintele acestea lui von Malleff, că Ion trage un țignal de-ăla de-al lui care îmbolnăvește de nervi ascultătorii, urlă un "Diavolul! Mă urmărește Diavolul! Opriți-l!" și se năpustește pe ușă afară într-o goană nebună.

Știi deja că sărmanul aleargă în zigzag, nu? Haide, nu fi față, că ți-am pomenit cu două

capitole în urmă de chestie (și vezi că mâine îți dau lucrare dacă fușerești așa materia, da?).

Ei, chestia e că atunci când a trecut ca o nălucă pe lângă mine, trebuie că mi-a atins mâna în care țineam seringa. Așa se face că atunci când îmi readuc irișii pe tăpșanul vonmalleffian, observ că serul a părăsit-o demultișor pe dânsa și acum se plimbă liber prin corpul lui Albert von Bethlen.

Care Albert are întipărită pe toată fața o expresie de maximă beatitudine și zâmbește mega fericit când dă cu ochii de chipul drag al lui măndel:

- Oh, vai, dar ce tânăr chipeș! Și ce ochi superbi ai, drăguță! Cum îți zice ție?

09:00 a.m.
Dog.ea Dog.ele Dog.oare

Nu știu cum să-mi și să-ți explic fenomenul, dar se pare că von Malleff a devenit brusc gay. Bine, dacă nu cumva o fi fost el și înainte, iar zeama aia pe care i-am administrat-o cu ajutorul involuntar al Ionului cel tulburat n-a făcut decât să-i readucă în panoplie panașul de fundaș fruntaș.

Oricum, vorba obsedaților sexual: “ce contează sexul, când poți să-ți faci treaba cu el?”. Dacă tot a devenit von Alberff sensibil la farmecul irezistibil al lui băiatu', de ce să nu profităm, zic?

- Toni Bega, prea-frumosule bei. Dar pe mătăluță cum te strigă la catalog?

Îți spun, Ză Horror Master nu doar că și-a luat înfățișarea de Făt Gayos, dar a scos din joben și niște gesturi pe măsură. Râde ca un ieduț, bate din pălmuțe și se umezește tot:

- Hi, hi, hi! Nu doar frumos, dar și haios foc, chiparosul! Eu sunt baronul Albert von Malleff, dar prietenii îmi spun Bertie. Iar pe tine te conjur să-mi spui Bertie, dragul meu drag de drăguț.

Nu mai bine îi spuneam că mă cheamă Ileana Lesbiana? Știam o treabă în felul ăsta și nu mai simțeam nevoia din minut în minut să-mi verific lovitura de rever (backhand, pentru puriști). Adică nu mă înțelege greșit, Toni B. nu-i vreun homofob sau cevașilea în genul, fiecare e liber să-și servească pe post de cataplasmă orice chestie care-i producătoare de juisări, câtă vreme e vorba de trebi comun consimțite. Dar nu te duci la un congres al vegetarienilor să-ți faci coaste de porc la grătar fix în mijlocul conferinței despre hamburgerii din soia, știi? Sau în galeria

Barcelonei să-ți încurajezi jucătorul favorit, care e vârf de atac la Real Madrid, capisci?

N-am idee cât ține efectul serului minune, aș zice că-i imperios necesar să bag cărbuni în instalație.

- Bertie, scumpule, am nevoie de un mic ajutor din partea ta.

Mă privește galeș:

- Cere-mi luna de pe cer și o să mă străduiesc să ți-o aduc pe tavă, chipeșule cavaler.

- Nu-i o idee rea deloc, dar acum am nevoie de ceva mai pământesc: aș vrea să stau de vorbă cu doi oaspeți pe care îi ai la castel.

- Cine? se încruntă Bertie.

- Preotul din Stejăreni și soția dânsului. Popa Vicențiu și Tușalina.

Se bosumflă de zici că l-am surprins la dulapul cu dulciuri cu borcanul de Nutella în mână, din care nu a apucat să guste nimic.

- Păi nu sunt chiar la castel, îi țin în beci. M-au supărat cu ceva și a trebuit să-i închid acolo. Sunt niște răi și urâți, drăguțule, ce treabă să ai tu cu ei?

- Trebuie să îi duc un mesaj părintelui de la Patriarhie. S-a hotărât în Sfântul Sinod să se revină la calendarul iulian și chestia asta are un impact imediat asupra tuturor rânduielilor bisericești. După calendarul gregorian, astăzi e sfânta zi de duminică și părintele are voie de dulce, dar după calendarul iulian este vineri, zi de post. Îți dai seama, Bertie, ce nenorocire s-ar putea întâmpla?

Serul minune ar merita ceva premii la festivalurile internaționale, îți spun. Nu doar că l-a transformat pe Atrocius Maximus în Gaius Duiosensis, dar pare că i-a eradicat și orice urmă de voință proprie și personală. Când plec, să nu uit să cer să-mi pună câteva kile și la pachet.

- Să ne grăbim atunci, drăguță. Să nu-i lăsăm pe oameni să ne aștepte pe marginea prăpastiei.

- Dar aș vrea să rămână secretul nostru Bertie, OK? Dacă e careva curios pe traseu, tu și cu mine avem treabă la castel și nu vrem să fim deranjați, da?

Mă aprobă fericit. Îi surâde la marele fix treaba cu "nu vrem să fim deranjați", i se citește pe față, la fel de ușor precum se citesc literele de pe un mesh care îmbracă un bloc înalt de 10 etaje. Apucă joystick-ul montat pe cotiera din dreapta și dă să pornească.

- Dar te rog, Bertie, dă-mi voie să te împing eu. Așa o să putem să stăm de vorbă mai ușor.

Consimte.

Iau căruciorul de coarne și purcedem.

Ieșim.

Ne întâmpină o zi superbă, de toamnă târzie. Nu sunt decât niște nori timizi și limfatici pe cer, așa că Helios și-a umflat toți mușchii și ne arată cine-i jupânul astăzi pe tarla. Adie un vânticel prietenos printre copaci, chestie care dă ghes unor păsărele să-și încerce ghiersul pe niște partituri dificile. Ar fi de-a dreptul bucolic, dacă n-ar fi de-a strâmbul nasurlic.

Nu dăm de dificultăți majore pe drum. Von Malleff nu pare cel mai popular băiețel din grupa lui de grădiniță, se vede clar că oamenii sunt mai degrabă înspăimântați când îl întâlnesc. Pun repejor capul în pământ, murmură cuvinte neclare - ar putea fi de bineț, dar ar putea fi la fel de bine și descântece - și grăbesc pasul. Doar Janosz manifestă oarește suspiciuni când ne intersectăm cu el și vede cum ne batem pe burtă baronul și cu mine, dar von Malleff îl pune repede la punct, că noi doi avem anumite treburi importante de discutat la castel și că el, Janosz, să nu îndrăznească să-și arate mustața prin zonă până

când n-o să fie convocat în mod expres, că altfel sub nas n-o să-i mai rămână nici cât puf are un pui de o zi la subțioară.

A plusat la marele fix Bertie, ce să mai! Se oferă vreun cititor să-i servească un pupic din partea lui Toni B. drept recompensă? Nu? Nerecunoscătorilor!

Castelul arată maiestuos, avea dreptate Ricuța. E o construcție masivă și solidă din piatră, care încearcă fără prea mult succes să mascheze prin brizbrizuri în genul arcadelor și coloanelor genele de cetate construită să țină piept asediilor. Donjonul e de două ori mai înalt decât cel mai înalt punct de pe acoperișul castelului. E gros și mătăhălos, se sprijină greoi în două contraforturi și cu acoperișul țuguiat pe care îl are, ai zice că e un uriaș care și-a improvizat un coif pentru a se apăra de soare. Scări largi din piatră, străjuite de balustrade din marmură, pleacă de pe ambele laturi ale castelului, ca să se verse în terasa acoperită aflată la primul etaj.

Von Malleff își pornește motorașul care-i propulsează mașinăria în care adastă și mi-o ia înainte. Ignoră scările și-și continuă drumul până la zidul castelului, unde meșterește câteva clipe cu o cheie pe care o alege dintr-un mănunchi. Abia când mă apropii observ că este o ușă perforată în peretele de piatră. Cu un cling! ca de lift ușa culisează și apare - ai ghicit! - cabina încăpătoare a unui lift.

Ne introducem. Baronul scormonește cu o altă cheie gura lacomă a unei broaște, apoi apasă pe butonul marcat cu -3. "Cobori în jos, Luceafăr blând", zicea Poetul din genune. Ceea ce iată că eu și.

Contrar așteptărilor mele, călătorim ceva timp. Și asta deloc din cauză că liftul ar avea viteza unui melc cu platfus. Distanța dintre etajele de la subsol e mare (durează ceva până se mută lumina de la

butonul cu cifra -1 la cel cu -2, de pildă) și între -2 și -3 mergem aproape un minut în cap. Adică pe puțin dublu față de cât ne-a luat să traversăm distanța dintre celelalte etaje.

- Cam adânc aici la tine, Bertie. La câți metri sub pământ se află beciul ăsta al tău?

- Capătul de linie e la aproape 100 de metri adâncime. Șansa face că am descoperit niște vechi galerii de mină sub castel atunci când ne-am apucat de renovarea lui. Am închis ce nu ne-a trebuit și am amenajat o parte din galeriile care nu aveau probleme insurmontabile de structură. O să-ți placă, o să vezi, drăguță.

Drăgușul de Toni nu-i foarte convins. Știu că-s inși fascinați de adâncurile Maicii Terra, dar eu o să prefer întotdeauna soarele și cu totul alt gen de adâncimi.

Am ajuns. Mă înham din nou la scaunul lui von Malleff și îl împing spre ieșire. Dar nu reușesc să fac decât doi pași în afara liftului, pentru că imaginea care îmi lovește retinele e atât de uluitoare și de imposibilă, încât încremenesc.

Gândește-te la cea mai mare catedrală în care ai intrat tu vreodată. Poate Bazilica Sf. Petru din Vatican, Catedrala din Sevilla, Catedrala din Milano ori poate chiar Bazilica Notre-Dame de la Paix din Coasta de Fildeș… Ei, înmulțește volumul cu 1.000 și o să înțelegi în ce spațiu am intrat. E ca un fel de sală gigantică, luminată de puternice reflectoare ce plutesc pe la 20 de metri înălțime. Peretele la baza căruia ne-a debarcat liftul are o textură foarte fină, de culoare gri deschis, întretăiată din loc în loc de accente maro, gri închis sau negru. Solul pe care pășim pare format din același material, dar nenumăratele tălpi care l-au străbătut de-a lungul timpului i-au transformat culoarea într-un gri murdar și i-au dat o patină cleioasă. Senzația care te copleșește este aceea că ai pătruns într-un spațiu în care, în afara

peretelui de unde te-ai înfiripat, nu există limite. Ca și cum ai fi fost teleportat undeva în infinitatea Universului. Dincolo de cercul de lumină în care ești, nu se află decât o pâclă din care răzbat din loc în loc niște luminițe, pe care le ghicești a fi alte și alte reflectoare.

- Fascinant, nu-i așa? aud într-un târziu vocea lui von Malleff răzbătând prin uluială.

- Senzațional, da. Ce a fost aici pe vremuri, o mină de sare?

- Exact, o salină. Dar nu aici, la Criș, ci 10 kilometri mai departe, peste deal, la Florești. A fost părăsită cândva la sfârșitul secolului XIX, n-am reușit să aflu exact. Și nimeni nu a știut vreodată că ajungea până sub castelul Bethlen. Dar să mergem, drăguță. Ai grijă la picioare, au mai rămas din loc în loc șine de vagonete pe care nu am putut să le scoatem.

O ia înainte să îmi arate drumul. Mai întâi la dreapta, apoi după 50 de metri cârmește la stânga. Mergem cale încă de o sută de metri și intrăm pe o nouă galerie, destul de îngustă. Dacă desfac larg brațele, aproape pot ajunge cu vârful degetelor cei doi pereți.

E un aer ciudat în fosta salină. Nu în sensul că ar fi stătut, fiindcă evident că nu are cum să fie aer de munte atât de jos sub pământ, dar e foarte dens, ca și cum ai respira aer comprimat. Iar temperatura e cu cel puțin 10 grade mai ridicată decât afară. Dacă sus erau în jur de 4-5 grade peste 0, aici aș zice că sunt cam 15. Ritmul alert în care mergem mă obligă să-mi desfac nasturii de la haină, fiindcă m-am încălzit.

Baronul pune frână pe neanunțate și cum nu păstrasem distanța regulamentară pentru evitarea oricărui pericol, încasez una bucată mâner în stomac. Noroc cu abdomenele pe care le fac în fiecare dimineață în care nu mă hăituiesc diverse trebușoare în care intru cu voie sau de nevoie.

- Aici e, drăguță, am ajuns.

Privesc dezorientat de jur împrejur. Nu văd unde anume am ajuns. La întrebarea mea mută, von Malleff îmi arată tot pe mutește, printr-un semn cu capul, o pată întunecată în peretele de pe partea stângă. Depășesc scaunul baronului și mă îndrept într-acolo. Ce luasem drept pată e de fapt o bortă întunecată, prevăzută cu gratii groase cât un biceps de campion la skandenberg. Există și o ușă, închisă cu un lacăt de dimensiunea unei cratițe de 10 litri. Oricât mă chiombesc, nu văd nimic. Spre deosebire de galeria unde mă aflu, înăuntru e beznă.

- Tușalina!

Se stârnește mai întâi un ecou, care încearcă fără prea mare succes să imite timbrul perfect bărbătesc al lui măndel, iar apoi un murmur undeva în spate. Îmi aduc aminte că am la mine lanterna pe care mi-o lăsase nea Gigi în cimitirul de la Stejăreni. O scot din poznar, apăs pe butonul corespunzător și îndrept jetul luminos în direcția murmurelor.

Șoc și groază! În lumina chioară a lanternei zăresc un grup de cel puțin 30 de persoane băgate unele în altele, înghesuite în fundul grotei. Printre ele număr și șase, ba nu, șapte! copii. Cel mai mic nu pare să aibă mai mult de cinci ani, iar cel mai mare nouă, hai!, maximum zece.

Din grup se desprinde o siluetă cunoscută care vine spre mine:

- Toni! Cum ai ajuns aici?

E chiar Tușalina, vericule! Iar din spatele ei văd că se apropie fizicul impozant al nașunchiului (depășește chintalul la cântar, Sfinția-Sa). Îi convoc pe amândoi la o mică ședință. Le povestesc cu voce scăzută (la foc mic) tărășenia. Tușalina protestează vehement, că nici gând să plece fără copiii răpiți. O liniștesc cum pot mai bine și-i promit că mă voi întoarce negreșit și după ei, dar

acum prioritățile sunt altele. Nu mai insistă, dar o podidesc lacrimile. Mă întorc la von Malleff.

- Bertie, aici nu am deloc condiții să stau de vorbă cu oamenii ăștia. Ai vreun locșor sus, în castel, unde mă pot conversa cu ei? Apoi îi poți trimite înapoi, firește. Poate chiar cu mustăciosul ăla pe care l-am întâlnit pe drum, să nu ne mai deranjăm noi.

Îi surâde ideea 101%. În special ultima ei parte.

- Am mai multe locuri potrivite, da. Dacă îmi promiți că n-o să dureze prea mult discuția ta, o să te duc chiar în locul cel mai drag mie din tot castelul.

- Promit solemn, cu mâna pe șliț, spun foarte serios.

Iar se hihăne la mine cu toate fasolele. Ce mi-ar mai plăcea să i le scoată cineva cu patentul, una câte una, fără alt anestezic decât scatoalca în ceafă care să-i deschidă gura!

- Ești cel mai nostim drăguț pe care l-am cunoscut vreodată. Uite, ia asta - și-mi întinde o cheie pe care o alege din buchetul său personal de paspartuuri. Și să ne grăbim, da?

Nici nu-mi doresc altceva în acest moment, în afară de un duș și o soileală de măcar două ore.

Îmi eliberez rudele din grota-închisoare. Tușalina se desprinde cu greu din îmbrățișarea copiilor care au înconjurat-o. Îi strânge pe fiecare la piept și le spune vorbe numai de ea știute, încercând totodată să se abțină din smiorcăit. Încui lacătul și ne grăbim să-l prindem din urmă pe baron, care a pornit deja spre ieșirea din galerie.

Profit să le fac un scurt instructaj Tușalinei și nașunchiului despre cum să se poarte cu baronul (să-l ignore) și le spun pe repede înainte și de proaspetele manifestări ale jupânului. Își fac amândoi cruce, sincron.

- Bertie, dă-mi voie te rog să te împing eu. Știi că-mi face plăcere (pușchea pe limbă!) să mai povestim de una și de alta. Uite, de pildă despre salina asta fantastică.

Și iaca baronul cum se pune pe turuit fericit ca un vrăbioi care încearcă să o convingă pe domnișoara vrăbiuță că va avea o viață super spre extra, în caz că e de acord să devină doamnă pe creanga copacului din apropiere. Câte galerii a descoperit (14, dacă ești curios), câte galerii folosește (5, dacă te interesează), cum pompează aerul (are o instalație ultra-sofisticată într-una din anexele castelului, dacă vrei să afli) și alte chestiuni în genul ăsta. Tușalina și nașunchiul se țin deoparte, o dată pentru că nu vorbește niciunul germană, iar a doua oară pentru că ritmul alert pe care l-am impus micului nostru grup expediționar îi pune probleme respiratorii părintelui, care gâfâie precum o batoză cu aburi.

Din vorbă în vorbă ajungem la lift, iar Alberff e atât de fermecat de arta conversației pe care o manevrează cu atâta dexteritate Toni B., încât atunci când îi întind mănunchiul de chei să cheme liftul, își oferă lui plăcerea să-mi arate ce cheie să folosesc în respectiva operațiune, iar mie onoarea să mă mângâie pe dosul palmei. Îmi reprim atât tresărirea îngrețoșată, cât mai ales gestul de a-i servi respectivul dos pe post de mască… hm, cosmetică sau comatică? În lift repetăm mișcarea, dar de data asta am antrenament, îi răspund cu o mișcare ușoară din încheietură care din partea în care e el se vede precum o contra-mângâială, mi-o anunță marele zâmbet și micul suspin pe care le produce Bertie consecutiv. Important pentru mine însă e faptul că am văzut toate cheile care mă interesează în mod direct și cum am o memorie fotografică, o să le pot identifica ușor mai târziu.

Fiindcă da, mi-am făcut niște socoteli și nu mi-a dat cu virgulă în nici una din ele. Ține aproape, că

o să se lase cu artificii ce nu s-au văzut nici la World Pyro Olympics.

Urcăm până la 3. Liftul ne decartează într-un coridor lung și sumbru. Contribuie la atmosferă nu doar tablourile grele agățate de pereți, populate cu indivizi deloc nostimi ("o parte din strămoșii mei", zice von-ul din șaua lui), dar și faptul că iluminația e asigurată doar de niște lumânări groase, plantate câte trei într-un suport metalic dotat cu un picior înalt cam de un metru. Toate ferestrele sunt acoperite de perdele groase de catifea, care par să coboare din tavan și ocupă toată înălțimea peretelui.

Baronul o ia la stânga pe coridor, iar noi îl urmăm îndeaproape. Pe jos, o mochetă groasă, în care ți se afundă piciorul până la jumătate. Acum înțeleg de ce roțile de la căruciorul vonmalleffian mi s-au părut de la bun început nefirești de subțiri, ca de bicicletă de curse. Dacă are tot cuibarul amenajat cu șmecheria asta pe jos, varianta cealaltă ar fi fost să-și pună roți de tractor și tracțiune integrală.

Ne oprim la capătul coridorului, în fața unui perete gol. Bertie îmi propune suav să fac eu pe gazda și-mi indică aceeași cheie pe care o folosisem să chemăm liftul înspre și dinspre salină. Ochesc o fantă discretă în perete și mă prezint. Fanta nu se face de cola și e de acord cu ce îi propun. Se aude un clinchet slab, un dreptunghi de dimensiuni doi pe unu metri iese din zid și înaintează spre mine douăzeci de centimetri, apoi se oprește și începe să culiseze silențios spre stânga. Ni se înfățișează o nouă cabină de lift, dar dotată doar cu două butoane. Pe unul este o săgeată care arată în sus, iar pe cel de-al doilea dimpotrivă, o săgeată care arată în jos. Ne înfiripăm, iar baronul îmi arată o a patra cheie din mănunchi (are zece cu totul pe covrigul metalic care le înlănțuie împreună). Înainte să o vâr acolo

unde îi este locul, adică într-o găurică plasată exact între cele două butoane săgetoase, o fotografiez și pe ea, pentru colecția personală. Von Malleff apasă pe butonul care, contrar așteptărilor în privința multiplelor sale personalități, indică direcția (Ăl de) Sus. Ajungem mintenaș.

- Uau! nu-mi pot stăpâni o exclamație.

Am intrat într-o încăpere circulară, cu ferestre largi de jur împrejur. Dacă nu ne-am teleportat de la Bethlen, înseamnă că suntem chiar la cucurigu, în donjonul castelului, unde von Malleff și-a amenajat un foarte confortabil și intim cuibușor de nebunii. De-a lungul peretelui sunt plasate niște canapele care arată foarte îmbietor și care sunt unite într-un cerc perfect, spart doar de cabina liftului din care am ieșit noi. Pe jos, aceeași mochetă care imită la înălțime gazonul netuns. În mijlocul camerei e amenajat un fel de pat circular, din perne de dimensiuni uriețești.

Mă duc spre cea mai apropiată fereastră. Se vede domeniul Bethlen ca în palmă - uite laboratoarele ororii și cubul Rubik care le străjuiește, uite mai departe și niște bloculețe cu două etaje (la cât sunt de multe, nu pot fi decât locuințele chinezilor de care povestea Ricuța) - însă perspectiva e mult, mult mai largă. Nu cred că depășește 25 de metri înălțime donjonul, dar întrucât e cel mai înalt punct de pe o rază foarte mare și e o zi cu soare, se poate vedea până hăt!, departe. Iar peisajul de toamnă târzie îți taie respirația.

- Știam că o să-ți placă mult locul acesta, drăguță, aud din spate.

Mă întorc și dau de fața galeșă a lui Bertie. Îi oferă arderi suplimentare cămăruța asta, ce părere îți faci?

- Iar eu sper că n-o să-ți displacă prea mult ce o să visezi, îi răspund.

Și îi trimit în tâmpla dreaptă cel mai strașnic pumn pe care l-am dedicat vreodată cuiva.

10:00 a.m.
Arta fugii și refugii

Prima operațiune la care mă înham, după ce l-am trimis pe baron să-și facă somnicul de dimineață, este să caut oarește material să-l leg zdravăn. Dar 'geaba mă neostoiesc răscolind în stânga și în dreapta prin camera cea rotunjoară, nu descopăr decât un binoclu și trei telescoape de puteri și dimensiuni diferite. Și când a fost ultima dată când a fost legată o fiară de calibrul lui von Malleff cu asemenea obiecte, spune și tu?

Tușalina și nașunchiul, care au asistat în tăcere la scenele pe care ți le-am graffitizat mai devreme, au prins curaj după ce l-au văzut pe Bertie cu maul luat.

- Ce-i nepoate, ce cauți? face basul grav al nașunchieșului tonitan (tonisan? tonițian? tonian?).

Hai popor, alinierea, că-i momentul să scot dalta cea măiastră și să purced la pictarea de portrete în ulei de cuvinte.

Ca să pornești la drum cu un 6:6 de la prima mână, ți-o zic de pe acum: Tușalina și popa Vicențiu sunt exact ca Stan și Bran (Laurel and Hardy pentru hollywoodofili). Dacă Tușalina e uscată și înaltă, popa Vicențiu e rotund și îndesat. Dacă popa Vicențiu e rubicond, burduhănos și veșnic flămând, Tușalina e palidă, are buricul lipit de coloana vertebrală și e îndeobște cunoscută ca hrănindu-se cu aer, iar când nu ține post, chiar și cu apă. Și în fine, dacă Tușalina păstrează mereu pe chip o expresie ca și cum tocmai s-a întors de la o înmormântare la care a fost concomitent rudă apropiată, bocitoare șefă și gropar principal, popa Vicențiu e zurliu, chefliu și mereu pus pe poante (a

practicat baletul în tinerețe și își cumpără în fiecare an o pereche nouă de la Târgul de fete de pe Muntele Găina). Ai prins nițel șpilul apropo de diapozitivele pe care ți le proiectez, este? Na fain, hai să băgăm mare, că ne prinde prânzul mic și plânge masa.

- Îmi trebuie niște frânghie sau ceva în genul, nașule. Trebuie să-l ancorez solid pe musiu baron, că altfel am cam îmbulinat-o.

Se pune și el entuziast pe râmat, dar cu același succes fulminant ca al lui mândel.

- Dar ce ziceți de pernele astea de pe jos? se aude vocea Tușalinei.

- Că-i cam incomod să le faci nod, mamă dragă, îi răspunde cu amabilitate nașunchiul de colo.

- Măi Vivi, ziceam de fețele de pernă, zău, tu și cu glumele tale! Uitați-vă și voi, sunt de mătase, nu pot să fie folosite dacă sunt împletite și înnodate unele cu altele?

Nu zice deloc rău Tușalina. Despoi în viteză două perne și fețelor aferente le propun o împreunare simplă, dar veșnică (m-a învățat cineva pe vremuri să fac noduri care nu se pot desface decât dacă le tai). Ca mai întotdeauna când vine vorba de împreunări, nu există obiecții, așa că obțin un soi de cârpă lungă de un metru și jumătate, care se transformă printr-o ușoară răsucire de la cele două capete într-o frânghie suplă și rezistentă.

- Super idee, Tușalina! Jochei, ne-ar trebui 10-12 fețe de pernă pentru trebușoara noastră. Le faceți voi felul umflatelor cât îmi produc eu sfoara de care am nevoie?

La bun înțeles că ei le. În timp ce eu îmi (lasă, nu strâmba din nas, că așa mai repeți și tu declinările pronumelui). Drept pentru care la capătul a nici două minute sunt în posesia unor foarte utile bucăți de mătase, care simt eu că abia

așteaptă să se înfigă în carnea cea azurie a baronului von Malleff. Da frățicule, ai citit corespunzător, azurie. Că doar n-ai tupeul să le pretinzi celor cărora le curge sânge albastru prin vine să aibă carnea rozalie, nu?

Mai întâi de toate, decuplez acumulatorul de la motorașul electric care îi propulsează lui Bertie șezătoarea. Să n-avem surprize cu eventuale mișcări dezordonate și potențial dăunătoare. Apoi îl leg gospodărește de același scaun: picioarele de roți, mâinile de cotiere, trunchiul de spătar, iar la sfârșit mă depășesc pe mine însumi și-i montez un căluș ceva la mare artă. Dombaron va trebui să reînvețe să vorbească atunci când îi va fi scoasă piedica din gură, îți spun. Mă dau doi pași în spate să-mi admir opera: da, e frumo(a)s(ă) nevoie mare și dacă nu ești foarte atent, ai putea să confunzi ansamblul vonmalleffian cu o statuie fragilă, împachetată cu grijă să nu pățească buba în timpul transportului. Îl pun la adăpost în ungherul pe care-l formează cabina liftului cu peretele și-l maschez sub o cuvertură pe care o scot de sub grămada dezordonată de perne care marchează centrul camerei. Toate astea mai mult ca să-l ascundem privirilor noastre, întrucât toți trei i-am văzut îndeajuns de mult portretul ca să ni se aplece.

Și acestea fiind făptuite, aș zice că e momentul să purcedem la o conferință tripartită, să ne aliniem informațiile și să ne sincronizăm strategiile. Dar abia apuc să deschid gura ca să iau primul cuvântul, când cling! se deschide ușa de la lift și își face intrarea un efeb înțolit ca un steward de pe o navă de lux: cămașă albă cu manșete închise cu butoni din aur, papion, vestă strânsă pe corp, pantalon călcat la linie, pantofi lustruiți lună. Tânărul ciut nu pare să-și fi câștigat încă dreptul legal de a vota, e blond cu cârlionți și are o umbră de mustăcioară pe buza de sus, care încă n-a făcut

cunoștință cu casa Gillette. Împinge la un cărucior din acela folosit la room-service prin hotelurile cu ștaif, burdușit cu tot felul de tăvi, farfurii, farfurioare, cești, carafe, tacâmuri. Rămâne blocat când dă cu ochii de noi.

Țâșnesc spre el ca o rachetă intercontinentală de interceptare. Îi tai calea spre lift, apoi îi înfig o mână în gât, iar cu cealaltă îi acopăr mușchiucul. După ce ușa liftului se închide, îi dezvelesc orificiul aflat sub părerea de mustăcioară pe care o deplasează prin spațiu individul, dar fără să slăbesc masajul pe care i-l aplic la mărul lui Adam:

- Hei jupâne, cu ce ocazie pe la noi?

În germana veche, dar cu ortografia nouă de la 1998, cum ți-am spus în niște ocazii anterioare (iar dacă nu, trimite-mi câteva baxuri de lecitină, la naiba!).

- Ich weiß nicht…

- …was soll es bedeuten, desigur că da. Heine ar fi mândru de tine, Lorelei.

Am dat-o pe română, dar nu fac decât să-i stârnesc palpitații suplimentare junelui.

- Io nu vorbește românește bun, doar ungurește.

- Lasă, îl încurajez eu mărinimos cum mă știi, că o să-ți corectez sintaxa din mers. Tu doar orăcăie, o să transcriu pe curat. Să revenim la motivul prezenței tale aici și acum.

- M-a chemat domnul baron să-i aduc micul dejun.

- Ce spui, Franț? Ah, nu te cheamă Franț? Joszka, zici? Bine mă Joszi, explică-mi în cuvintele tale cum te-a chemat domnul baron.

- Cu butonul.

- Care buton, amigo? Ah, nu-ți place Amigo? Doar Nescafé? Bine mă Joszi, reformulez: care buton, nescafé?

- Ăla de la scaun.

Hopa-hopa, Penelopa! Îl târăsc pe Joszi până la locul în care l-am pus la păstrat pe von Malleff. Când dau cuvertura la o parte, tânărului steward îi ies ochii din cap ca melcului, deși îți jur că am păstrat o presiune constantă în degetele pe care le utilizez ca să-i palpez amigdalele. Dombaron e în continuare scufundat în coșmarurile lui.

- Arată-mi, tinerețe.

Întinde un deget tremurător și-mi indică partea curbată a cotierei din dreapta, pe care se odihnesc în prezent degetele de pianist ale lui Bertie. Da, vericule, este! Adică sunt, fiindcă e vorba de două butoane încastrate în rotunjimea cu pricina. Nu ai cum să le observi dacă nu știi că sunt acolo. Și mai văd două butoane identice și pe cealaltă cotieră. Mă felicit pentru ideea cu decuplarea acumulatorului.

- Pe care buton apasă stăpânul când vrea să-i aduci micul dejun?

- Pe butonul din exteriorul cotierei din dreapta.

- Și ce se întâmplă când este apăsat acel buton?

- Îi aduc micul dejun.

- Bineînțeles, Sherlock. Da, scuză-mă, pe tine te cheamă Joszi, mi-ai spus. Întrebarea mea era de unde știi că a apăsat pe buton? Sună o sonerie undeva, sau cum?

- Nu, se aprinde un bec verde la bucătărie.

- Și în afară de becul cel verde pentru micul dejun, mai sunt și alte becuri la bucătărie?

- Da, mai este un bec roșu. Dar eu nu l-am văzut niciodată aprins, nu știu ce înseamnă. Iar pe cine am întrebat dintre colegi, nimeni n-a știut să-mi spună. Sau n-a vrut.

- Interesant. Și cu prânzul și cina, cum procedează stăpânul?

- De prânz nu prea mănâncă, e mereu plecat pe afară. Iar cina este servită în fiecare zi la ora 21, în

sala cea mare a castelului. Domnul baron e întotdeauna prezent la cină, pentru că are tot timpul invitați. Neamuri ale dânsului, diverși oaspeți sau uneori numai oameni care lucrează aici, la Bethlen.

- Aha. Bravo mă, Mirciulică, ai talent de povestitor. Da, știu că te cheamă Joszi, dar nici Mircea nu sună rău, nu? OK, și celelalte butoane de la scaunul stăpânului ai idee la ce folosesc?

- Cred că unul este pentru garaj, iar celălalt pentru domnul Janosz, șeful de la Securitate. Dar nu sunt sigur.

- Ce garaj, Mirciulică? Auzi, lasă-mă cu pretențiile astea, am decis că te cheamă Mircea, gata, uită de Joszka. Ce preferi, să-ți înghiți certificatul de naștere sau să ai unul nou? Păi vezi mă, Mirciule… Hai, spune tărășenia cu garajul.

- Domnul baron are un garaj foarte mare la primul etaj de la subsol. Și când vrea să plece de la Bethlen, apasă pe buton și oamenii de acolo îi pregătesc mașina. Dar n-am idee cum știu ei de care mașină e vorba, pentru că în garaj sunt multe autoturisme.

- Poate îi anunță înainte pe șoferi, nu?

- Domnul baron nu are șoferi. Toate mașinile din garaj au fost modificate ca să poată fi conduse de dânsul.

- Bine Mirciulică, uite, fiindcă ai fost gigea… Nu mă, ăsta nu e noul tău nume, nu te speria. Să fii gigea înseamnă să fii de treabă. Așadar, fiindcă ai fost gigea, ți-ai câștigat dreptul la o mică pauză.

Strâng un pic priza, cât să-i tai alimentarea cu oxigen, număr rar până la 10, apoi îi dau drumul. Bine, la 7 dăduse deja ochii peste cap, trebuie să-l reazem de perete, să nu se împrăștie pe jos. Îl duc până la mormanul de perne și-l așez într-o poziție confortabilă, apoi mai dezghioc câteva fdp și-i înnod organismul în punctele esențiale, în așa fel

încât să nu poată nici măcar să se târască, în cazul în care ar dispune de suficiente rezerve de voință pentru o asemenea încercare. O dată executate aceste manevre, îl plasez în cel de-al doilea ungher pe care îl produce cabina liftului la întâlnirea cu peretele curb al donjonului.

Mă regrupez cu Tușalina și nașunchiul.

- Nepoate, ai picat la țanc! Uite, ți-am păstrat și ție o gură de cafea.

Fiindcă da, desigur și bineînțeles, cât am fost ocupat în modul cel mai interactiv cu putință cu pajul lui Bertie, nașunchiul a ras tot ce a găsit pe căruciorul încărcat cu mic dejun. Tot, până la ultima firimitură. Din toate proviziile, Tușalina a reușit să salveze doar un pahar cu suc de portocale, dar în care abia și-a înmuiat de două-trei ori buzele.

- N-avem timp deloc, unchiule. Nu știu când o să observe tipii de la bucătărie că au lipsuri în gestiune pe partea de forțe de muncă, dar n-aș marșa pe mai mult de jumătate de oră. Trebuie să o ștergem de aici în mare viteză.

- Toni, dar copiii! Nu îi putem lăsa aici, pe mâna diavolului ăsta, zice Tușalina.

- N-avea grijă, am un plan. Ne întoarcem negreșit după ei. Dar pentru asta trebuie să fim liberi, în afara domeniului Bethlen. Așteptați-mă un minut, am o mică trebușoară de îndeplinit, apoi vin să vă iau.

Mănunchiul de chei al baronului a rămas la mine. Chem liftul și cobor până la coridorul cel sumbru. E pustiu, la fel ca mai devreme. Mă duc până aproape în celălalt capăt și-mi procur cu ajutorul briceagului elvegigian trei felii groase de lumânare. Le tai egale, de la un singur set, ca să nu sară în ochi. Imprim pe fiecare bucată câte o amprentă a cheilor de care este nevoie ca să ajungi în salină și să descui grota, apoi trec rapid fiecare

cheie prin flacără, ca să șterg urmele de ceară de pe ele.

Pun bucățile de lumânare în buzunar și mă întorc în donjon. Nașunchiul a terminat și ultima cană de cafea, iar Tușalina și-a mai înmuiat jumătate de buză în paharul cu suc.

- Haidem. Să mergeți numai în spatele meu. În caz că ne întâlnim cu cineva pe drum, nu scoateți o vorbă, clar?

- Limpede ca apa de izvor, nepoate.

Mai verific o dată legăturile lui Bertie și ale lui Mirciulică, apoi chem liftul și plecăm. Ajungem fără probleme la cel de-al doilea lift. Îmi armasem ghiulelele, în caz că dăm bot în bot cu cineva, dar avem noroc, vine gol. Apăs pe butonul marcat cu -1.

Mă uit concentrat la beculețe. 3. 2. 1. 0. -1. Se deschide ușa. Pătrundem într-un loc care arată ca orice parcare subterană, atâta doar că locul e mult mai bine iluminat, iar mașinile nu sunt parcate ca sardelele, au loc suficient să facă orice fel de manevre. Mașinile… hm, nu-i tocmai un cuvânt potrivit, super-mașinile ar fi mai adecvat. Niciuna din cele pe care le văd nu are indicatorul de lichid de parbriz sub suta de mii de euro. Rolls-Royce, un Bugatti Veyron, câteva modele de Ferrari, un Lamborghini, diferite modele Porsche, Bentley, Maserati, Koenigsegg, Mercedes SLR McLaren… jucării din astea, de copii mari. Și toate strălucesc de parcă au ieșit ieri din fabrică.

Le fac semn Tușalinei și nașunchiului să mă aștepte în liniște lângă lift, iar eu pornesc târâș în cercetare. Trebuie să existe un spațiu în care stau omuleții care așteaptă în bloc-starturi semnalul de la baron. Este. Nu departe de lift dau peste o gheretă de dimensiuni medii, cu pereții făcuți din plăci de gips-carton. Mă izbesc cu capul de unul din ei și puțin lipsește să nu-i fac o bortă. Sar în picioare. Partea de sus a coșmeliei este numai din

sticlă, chestie care oferă o vizibilitate deplină asupra mașinilor.

În vizuină e un singur nene, pe la 60 de ani, care mă privește cu ochii mari. O fi resimțit șocul și o fi crezut că e cutremur. Deschide ușa acvariului și mi se adresează în română:

- Domnu' nu îi voie aici. Accesul îi interzis la persoanele străine, uitați, scrie și pe panoul ăla.

- Păi eu sunt aproape de-al castelului, spun, apoi îi fac mișcarea cu mâna pe umăr și apăsatul cu degetul mare în punctul cel critic aflat deasupra claviculei stângi, care produce instantaneu nani-nani la bipezi (merge și la primate, am încercat).

Îl prind să nu cadă, apoi îl duc până la birou și-l așez pe scaun, cu capul sprijinit de tăblie. Tot pe birou las la vedere și mănunchiul de chei pe care le-am împrumutat de la von Malleff.

Mă hotărăsc asupra unui Porsche Cayenne Turbo S de culoare cafea cu lapte. Umflu cheia de pe tabloul unde sunt parcate toate deschizătorile de conserve pe patru roți și mă duc să-mi recuperez neamurile. Le găsesc ciondănindu-se. Tușalina îl ceartă pe nașunchiul că se lăcomise la mâncare, motiv pentru care părintele resimte balonări teribile, care-l fac să reducă presiunea pe ambele orificii disponibile, concomitent.

Ne îmbarcăm. N-am ochelarii de soare la mine, filtrez imaginile printre gene, pentru că altfel, luxul care îmi izbește retinele mi-ar periclita serios irișii. Piei fine, lemne de esențe nobile, aluminiuri, mochete, bejuri, cremuri, marouri, nebunii. Tușalina mă întreabă chiar dacă trebuie să ne descălțăm.

Cum fusesem deja atenționat, Porșeanului îi lipsește cu desăvârșire pedalierul. Bun, cutia de viteze oricum e automată, trebuie că a fost modificată funcția padelelor de la volan. Pun contactul și fac un mic test. Așa e, padela din

dreapta e accelerația, iar cea din stânga e frâna. O să fie ceva agitație până mă obișnuiesc cu sistemul ăsta. Anunț pasagerii să-și lege centurile, că urmează turbulențe. Deschid totodată toate cele 4 geamuri, întrucât nici unul din noi nu și-a exprimat dorința să moară asfixiat. Nici măcar tunarul-șef.

Pornim. Cu zvâcuri. Ceea ce într-un fel e bine, pentru că nașunchiul ne anunță fericit că a îmbogățit experiența unică Porsche cu o cantitate deloc neglijabilă de resturi alimentare semi-digerate. Drept confirmare, bubuiturile care ne asiguraseră fondul sonor până în acel moment scad net în intensitate și frecvență.

Ieșim la lumină. Încerc să merg cât mai încet și mai lin, să nu trezesc priviri curioase apropo de condusul gen hâțână-hâțână-mă. Dar belea, la poarta cea maiestuoasă ce joacă dublul rol de ieșire-intrare pe domeniul Bethlen, e masată o trupă măricică de băieți cu ochi oblici și sarbacane scuipătoare de foc. Claxonez violent și accelerez ca un descreierat. Sar toți ca lăcustele din drumul meu, iar tancul de Porsche iese ca o nălucă prin poarta pe care o despică în două.

11:00 a.m.
Unde sunt o, măturile de altădată?

N-am știut până acum, dar și caii mugesc, vericule. Toată herghelia de 500 de bidivii băune ca o turmă de producătoare de materie primă pentru fabricile de lactate, mânată de la spate către abator. Trag de padela responsabilă de accelerație până turometrul ajunge în zona roșie. Gonim cu 200 pe oră, să punem cât mai multă șosea între noi și Bethlen. Îmi fac socoteala că dacă ajungem în Stejăreni fără să ne placheze nimeni, am scăpat până diseară. Ziua în amiaza mare n-o să riște nimeni să întreprindă acțiuni de forță. Dar la căderea nopții, aș paria o stalactită care se scurge dintr-un nas răcit cobză contra unui sejur la One & Only în Maldive că o să se lase cu represalii dure din partea lui von Malleff. În cazul în care nu luăm măsuri, firește. Dar băiatu' are o coală A4 scrisă mărunt, cu font de dimensiunea 6, trebuie doar să-i dea print.

Am noroc că, fiind duminică, iar Criș și Stejăreni fiind plasate în afara rutelor circulate, nu mă intersectez cu nimeni pe drum și îi pot da să behăie. Ajungem mintenaș în sat cu racheta 4x4. Parchez cu scrâșnete de frâne în fața casei parohiale. Mă ejectez din scaunul de pilot și mă duc în spate să dau o mână de ajutor. Tușalina e o idee mai palidă decât în mod obișnuit, iar nașunchiul, când se vede cu picioarele pe pământ, decartează și restul de mic dejun pe care îl păstrase cu mare chin în siloz.

- Stai să vezi ce foame o să mă ia acum, filozofează el. Că nu știu dacă de la viteză, dar

simt că mi s-a făcut o gaură în stomac care-mi creează palpitații pe interior.

- Vivi, zău, exagerezi! Cum e cu cumpătarea la care ne îndeamnă Sfânta Scriptură?

- E foarte bine cu cumpătarea, mamă dragă, dar astăzi e zi de dulce și…

- Oameni buni, o secundă! Povestiți-mi și mie ce s-a întâmplat de când ne-am despărțit aseară, că n-am avut deloc timp să schimbăm impresii și mă roade curiozitatea mai rău ca pe un bolnav de ftizie bacilul lui Koch.

Ne așternem în fața porții, pe o bancă scobită dintr-un buștean foarte gros. Tușalina și nașunchiul își sondează reciproc orbitele oculare și consimt tacit că purtătorul făcliei olimpice va fi părintele:

- Nepoate, lucrurile stau în felul următor: după ce mătăluță și nen-tu Gigi ați spălat putina de la domiciliu să vă ocupați de trebușoara cu castelul și camera de luat vederile, m-am gândit că o să fiți flămânzi când vă întoarceți. Cum cu o zi înainte primisem niște vânat - mistreț, căprioară și iepure - de la un enoriaș de-al meu de profesie braconier, am pus de o tocăniță.

- Senzațională ți-a ieșit, unchiule. Și cu vinul ăla rozé al matale, a fost o adevărată nebunie, crede-mă!

Plescăie ca un mare pofticios ce se află:

- Îhm, mda, mda. Ați halit-o pe toată, sau a mai rămas ceva? Mă rog, nu despre asta e vorba acum - o împunsătură a cotului Tușalinei l-a repus pe traiectoria corectă - ci despre evenimentele care… ce-i, mamă dragă, de ce mă înțepi ca o albină furioasă că nu nimerește ținta?

- Vivi, n-ai uitat nimic?

- Nu, ce?

Acupunctura face bine inclusiv la memorie, iată, de vreme ce un nou cot al Tușalinei îi aprinde

lumina în mansardă:

- Aaa! Și doamna preotească aici de față s-a pus să confecționeze unul din vestitele ei pilafuri sârbești, motivul principal pentru care ea și cu mine ne-am luat, acum mai bine de 40 de ani. Că pe vremea aia eram săraci lipiți amândoi, mâncam pilaf dimineața, la prânz și seara, iar eu, plecat de la mama de acasă direct la Seminar, nu învățasem să gătesc nici măcar un ou fiert moale.

- Vivi!

- Ce-i, mamă dragă, am spus vreun neadevăr? Ah, așa e, povestea! Bun, deci trebăluiam prin bucătărie și mai vorbeam de ale noastre, când deodată ne trezim cu niște oameni străini peste noi în casă. Șapte sau opt inși, îmbrăcați tot numai în negru. Aveau și căciuli din alea trase pe față, cu despicături la ochi și la gură. N-au vorbit între ei deloc, se înțelegeau doar din semne. Unul din ei, mai scunduț, așa, și care părea un fel de șef ungur de-al lor, ne-a spus într-o română stricată că trebuie musai să mergem la castel cu ei. Eu i-am spus că nici vorbă, aveam mâncare pe foc și așteptam oaspeți - nu le-am zis exact de voi, ci doar așa, în genere vorbind - deci nu puteam să plecăm nicicum. Atunci șeful cel scunduț și ungur i-a făcut semn unuia din băieții ăia în negru care a scos o seringuță dintr-o tașcă pe care o avea la el și m-a înțepat cu ea în braț.

- Și de unde până atunci Vivi făcea pe cocoșul împintenat, s-a prefăcut dintr-o dată într-o bucată de ceară topită și puteai face orice din el.

Sună cunoscut modelul, de vreme ce l-am replicat la scară cu dombaron, transformat dintr-o dată din Albert von Malign în Bertie von Calin.

- Da, nu știu cum să explic fenomenul, dar după înțepătură mi-a venit ca o mare căldură pe interior și era ca și cum dintr-o dată toți oamenii din univers îmi deveniseră cei mai buni prieteni și aș fi

dat orice să îi văd fericiți. Crezi că era vreun drog în seringa aia, nepoate?

- Nu știu ce să zic, unchiule. Ce ai simțit după ce a trecut efectul?

- Nimic deosebit. Ca și cum m-aș fi trezit dintr-un vis, atât.

- Ei, atunci înseamnă că nu era drog, că altfel ai fi simțit că-ți lipsește cea mai mare parte din cheful de viață dacă nu mai primești încă o doză. Cine știe ce substanță inginerită prin laboratoarele lui von Malleff o fi fost. Bun și după ce ți-au administrat-o înțeleg că ai fost pe deplin de acord să mergi cu oamenii negri la castel?

- Exact. Dar atunci a început să se cocoșească brusc Tușalina. Ce e asta să-i intre oameni străini la miez de noapte nepoftiți în casă, că ea sună la Poliție, că…

- Mă speriasem după ce l-am văzut pe Vivi blegit dintr-o dată și…

- Și ți-au servit și matale o porție de ceai cu acul, nu?

Mă aprobă încruntată.

- Așa și mai departe ce s-a întâmplat?

- Șeful unguresc ne-a pus să încuiem ușa din spate - își continuă nașunchiul expunerea - apoi el s-a dus să verifice nu știu ce prin casă, deși îi spusesem că eram numai noi doi acasă, oaspeții - adică tu și Gigi - abia urmau să sosească. După ce a terminat cu inspecția, am ieșit pe ușa din față, a încuiat-o cu cheia din broască și a pus cheia în buzunar. Când ajungem în curte, numai ce-l auzim "contalence, contalence" (nota lui Toni către cărturarii care buchirisesc la bucoavna aici prezentă: kontaktlencse, adică lentilă de contact) și se repede iar în casă. Aprinde pe rând toate luminile de la camere și la sfârșit și lumina cea mare din curte, unde îi pune și pe oamenii ceilalți să caute nu știu ce. Dar n-au găsit nimic, așa că ne-

am suit în mașinile care ne așteptau în fața porții și duși am fost. Atât doar că unul din băieții ăia mascați a tras zăvorul de la poartă și apoi a sărit gardul. N-am înțeles mișcarea, dar asta e.

În schimb, eu am înțeles în sfârșit mișcarea cu luminile aprinse în casă și mai cu seamă semiotica lor: zero barat! Mă simt ca unul din cei zece înțelepți care s-a muncit să scoată piatra din lac. Dacă aș fi știut, i-aș fi aplicat un bonus de 20% lui Janosz (că el trebuie să fi fost "șeful unguresc") la intensitatea loviturii pe care i-am administrat-o la seiful cu bijuterii de familie.

- Și cam pe la ce oră se petreceau toate astea?

- Păi dacă voi ați plecat pe la unșpe și ceva, cam după o oră au venit oamenii în negru, trebuie să fi fost doișpe și ceva, doișpe jumate cel târziu.

La ora respectivă eram încă pe acoperișul grajdurilor de la Bethlen, mândel și cu nea Gigi. Așadar von Malleff a trimis după preot cu mult înainte ca explozia de la cazarmă să creeze nevoia de spovedanie de care îmi vorbise. Ceea ce înseamnă că Bertie știa prea bine cele ce urmau să se întâmple, de unde și totala lipsă de surpriză pe care a manifestat-o atunci când s-a produs evenimentul nopții. Premeditare, premeditare, dar s-o știm și noi, păi nu?

- Și, când ați ajuns la castel ți-a spus cineva ce treabă avea cu tine, nașule?

- Stai să vezi. La castel, șeful cel unguresc ne-a dus direct la domnul baron și acolo s-au certat în păsărească lor vreo cinci minute. Adică domnul baron l-a certat pe șeful unguresc, că ăstălalt nu vorbea așa de mult. Și tocmai când au terminat, a țârâit un telefon, domnul baron numa' a ascultat în receptor, fără să zică nimic și apoi a plecat și ne-a lăsat cu șeful cel unguresc. Care își dăduse căciula jos de pe față și l-am văzut și la ochi. Avea o mustață cât Imperiul Austro-Unguresc de mare, cu vârfurile răsucite în sus. S-a muncit cu ea tot

timpul cât a așteptat cu noi. La un moment dat s-a auzit o bufnitură mare de afară și șeful cel unguresc a părut foarte bucuros când a auzit-o. După aceea a mai trecut ceva vreme și a venit domnul baron, cu două foi de hârtie. Pe una, poza ta, cu câțiva ani mai tânăr, pe cealaltă, poza lui Gigi, mai tânăr cu cinșpe ani. Ne-a întrebat dacă le cunoaștem pe "aceste personaje" și…

- Și Vivi a început să o ia cu povestea de la botezul tău, când te-a scăpat în cristelniță și tu ai început să înoți…

- În stilul fluture, mamă dragă, să nu uităm de acest amănunt foarte important.

- Fluture, pisică sau cărăbuș, nu era mai bine dacă păstrai pentru tine aceste lucruri? Poate nu ajungeam în situația în care am ajuns, dacă nu dădeai tu din melință de parcă erai la Judecata de Apoi.

- Crede-mă, mamă dragă, nu eram eu de vină, ci substanța aia pe care au băgat-o în mine. Ți-am zis, Toni, simțeam că trebuie să fac tot ce îmi stă în putință să le fac pe plac oamenilor ălora. Oricum, n-a avut răbdare să mă asculte prea mult, l-a trimis pe șeful unguresc să ne ducă direct în peștera aia din care ne-ai scos tu. Fără nici o explicație. Și încă pe nemâncate! Nici măcar un pahar cu apă nu ne-au dat.

- Am numărat șapte copii în grotă. Sunt cei care au dispărut?

- Da, toți, inclusiv Vasilică, băiatul Ricuței și al lui Văsălie, intervine Tușalina.

- Și de ce îi țineau acolo, ce voiau cu ei?

- Le luau sânge. Pentru analize, așa le-au spus.

Sânge? Analize? WTF?

- Și ceilalți oameni, cine erau? Că am văzut cel puțin alte 20 de persoane închise cu voi.

- Tot felul de amărâți pe care oamenii domnului baron îi culeg de prin gări și orașe. Cerșetori, oameni ai străzii, vagabonzi. Și femei și bărbați, de diverse vârste.

- I-auzi, ce suflet nobil la nobilul baron! Dar de ce îi ține închiși acolo, atunci?

- Nimeni nu știe. Dar din când în când vin și mai iau câte unul sau doi din ei și duși sunt, nu se mai întorc niciodată.

Nici eu nu știu precis-precis, dar am o bănuială. Respectivii sunt carne de tun pentru laboratoarele de la Bethlen. Sunt candidații ideali, gândește-te, nimeni care să le simtă lipsa, nimeni care să facă valuri după ce dispar (ba chiar din contra). Simt o convulsie în stomac când îmi amintesc scenele la care am asistat în laboratorul acela, la care mai mult ca sigur protagoniștii erau câțiva dintre acești no-man's-people.

- Toni, nu uita că ai promis că o să îi salvezi pe copilași din locul ăla blestemat, suspină Tușalina.

- N-am uitat deloc. Haide să mergem în casă, o să vă povestesc despre mijlocul prin care cred că putem să intrăm la Bethlen să-i salvăm pe toți cei aflați în ghearele baronului Albert von Malleff.

- Ce mijloc, nepoate?

- O răscoală ca la 1907.

12:00 p.m.
Tyrannosaurus-n plex

Da, bibicule, știu ce zici. Că nu se rezolvă necazul cu ceaprazul. Că avem instituții care ar trebui puse în stare de alertă. Că statul de drept și așezatul de stâng.

Dar!

Și încă: Însă!!

Și plus că: Pe de altă parte!!!

Suntem în Ardeal. Care se știe, e populat în proporție covârșitoare de ardeleni români, maghiari, secui, germani, țigani. E duminică. Care e cunoscut, nu-i cea mai populară zi a săptămânii (alături de vineri, care e zi scurtă, de joi, în care nu e program cu publicul și de intervalul luni - miercuri, care e degeaba) pentru a interacționa cu funcționarii publici din ScumpaNoastrăPatrie RomâniePlaiCuDor. O să ne apuce Anul Nou și fiecaurile până când ar putea fi emis un mandat care să permită o vizită oficială a oficialităților pe domeniul Bethlen. Și chiar și atunci, nimic nu ne spune că respectivele orificialități vor descoperi măcar un capăt de ață nelalocul lui. Von Malleff ar avea și timpul și resursele și mai cu seamă spațiile necesare să facă să dispară orice fel de urmă potențial compromițătoare.

Iar chestia este că astăzi și numai astăzi se va întâmpla… habar n-am ce. Cum a zis vonmallefficul când mi-a vorbit de Castelul Bran și de mega-ultra-super-magnificul eveniment pregătit de noii săi proprietari? "Tocmai astăzi și tocmai în acest an"! Care va să zică astăzi e o zi unică pentru dombaron. Zi ce are și o oareșcare legătură cu nimeni altul decât Vlad Țepeș,

bineînțeles. Că de ce să păstrăm nebunia între niște limite cât de cât rezonabile, când putem pompa heliu la greu, păi nu?

Așadar, deci, prin urmare, dacă astăzi e ziua cea mare, musai astăzi trebuie aplicată și lovitura în plexul solar … ce spun eu aici, Sfinte Mark Twain? … plexul găurnegrean al lui Albert von Malleff, baron de Bethlen.

Pipăi de ceva vreme la testicule ideea cu răscoala și până acum mi se pare că nu prezintă umflături nefirești. Totul este să reușim să strângem suficient popor, să-i ațâțăm naturelul simțitor și apoi să-i canalizăm furia în direcția potrivită. Un fleac, mie-mi spui?

În casă, liniște și pace. Dăm de nea Gigi așezat la masa din bucătărie, cu o foaie de hârtie în față și un plaivaz în mână. Nu se deranjează să ridice privirea din treaba care îi muncește în mod vădit materia cenușie. Îl privim câteva clipe în tăcere, apoi mărdel ia un ciocan și sparge liniștea ca pe un sâmbure de caisă:

- Nea Gigi?

Saltă spre noi o privire ușor tulbure și lejer rătăcită.

- Auzi tăticu, tu câți ani împlinișsi anul ăsta?

- Trei’ș’patru. Dar ce-ți veni, bre?

- Și în ce an fuseși născut?

- Haide, zău că mă îngrijorezi acum. Ce ți s-a întâmplat?

- Răspunzi dom'le o dată la întrebare?

Când ți-o bagă nea Gigi pe asta cu "dom'le", înseamnă ori că l-ai călcat pe bombeu, ori că i-au venit dracii în vizită și e nervos pe motiv că n-are ce să le pună pe masă.

- Păi dacă am 34 de ani și suntem în 2011, aș zice că e imperios necesar ca Mamina să mă fi

adus pe lume în anul de grație 1977. Că altfel, deveneam amândoi obiect de studiu.

- Deci în '77. Așa, și dacă aduni la 77 vârsta de 34 îți dă…

În timp ce zice asta, întoarce foaia pe partea cealaltă și se apucă să scrie cu furie ceva.

- Dacă matematica pe care am făcut-o eu în școală încă e valabilă, o sută unsprezece.

Când zic "o sută unsprezece", nea Gigi ridică foaia de hârtie și ne arată ce a inscripționat mai devreme pe ea. "111", citim.

- Așa, și?

Mă ignoră cum ignoră un microbist înrăit întrecerile de curling. În momentul acesta nea Gigi e vizitiul Marii Calești Imperiale, mie-mi spui?, nu-l poți acroșa tu, biet plebeu.

- Tușalina, tu câți ani împlinișsi anul ăsta?

Numita ne privește pe rând, pe mine și pe nașunchiul, ca și cum ne-ar cere aprobarea să dialogheze cu Nebunul cu ochi deschișsi.

- Șaizeci și cinci. Dar încă nu i-am împlinit, pe 4 decembrie abia.

Nea Gigi dă din mână, generos ca un bimbașă:

- Nu face nimic. Și te născușsi când?

- 4 decembrie 1946.

- Bun, deci în '46. Care dacă-l aduni cu vârsta de 65, dă…

- O sută unsprezece, zic, într-un glas cu Tușalina, în timp ce nea Gigi ridică din nou foaia lui cu "111".

- Vicențiu, tu…

- Are 63 de ani, e născut în 1948 și da, suma dintre vârstă și ultimele două cifre din anul nașterii dă tot 111, i-o retez scurt. Care-i treaba, că nu pricep?

- La mine e 60 cu 51, deci tot 111 face. Ce nu înțelegi, tăticu? La toți oamenii, vârsta adunată cu anul nașterii dă 111 anul ăsta.

- Haida-de! fac eu incredul.

Dar o serie de computații pe care le efectuez cu viteza luminii îmi dau în scris că așa e. Mamina, soru-mea Ramona, câțiva prieteni apropiați, câteva fătuci pe care le… mda, la toată lumea dă cu 111. Nu și la Maia în schimb, care-i născută în 2006. Hm! Dar cineva născut în 2000? Nț! 1999? Dap, 12 plus 99, 111 în cap. Cineva născut în 1899? Nț! Dar cineva născut în 1900, da, pentru că are 111 ani, plus 0, 111 din nou.

- Nu chiar la toată lumea, nea Gigi. Doar la cei născuți între 1 ianuarie 1900 și 31 decembrie 1999. Tocmai pentru că din 1900 până în 2011 au trecut fix 111 ani. La anul, marea șmecherie o să fie cu 112, o să vezi.

- Ce șmecherie, tăticu, care șmecherie? Io zic acilea decât de 111, Numărul Fierei.

- Numărul cui? incredulizează mândel.

- Numărul Fierei. În toți anii ăștia cu 111 se aliniază nu știu ce chestii și se întâmplă tot felul de nasurleli nasoale de nasoale, care aduc multă amăreală oamenilor. De unde și numele de Numărul Fierei.

- Nea Gigi, spune drept, cine te-a mușcat de înțelept? ricanez. Cu cine ai vorbit care te-a introdus unor idei atât de crețe?

- Nu vorbii cu nimenea. Da' acum vreo două ceasuri dădui drumul la radio și prinsăi un post unde erau niște băeți care discutară printre ălelante despre guvernul mondial, făcătura cu asomarea pe Lună a americanilor, bomba cu SIDA, împușcarea lu' Chienedi, iar pe la sfârșit, o ziseră și pe asta cu 111 și Numărul Fierei. Cică treaba asta se întâmplă numa' o dată la un veacol și că în fiecare an de-ăsta s-au întâmplat numai nenorociri. În '911 se fură

Monalista de la Lugubru și se descoperi Polu' Sud, în '811 apăru Marea Comeată și se declară libertatea presii pentru prima oară în lume, în '711 se inventă diapazonu', în '611 petele din soare și tot așa, până hăt, la facerea lumii, tăticu.

În timp ce perorează îl privesc știi cum? Exact, cu trei “o”-uri înscrise pe figură. A mai luat-o nea Gigi razna și înainte, dar niciodată atât de hotărât și niciodată atât de în larg față de bază.

- Ce radio, mă Gigi? Cum îi spunea la stație? se interesează nașunchiul, cu ochii mijiți a spaimă și cu mâinile încercând să sugușe fără succes un răget flămând al burduhanului.

- Radio Vocea Constipației, răspunde sigur pe el cel mai bun prieten al prazului.

Behăim pe două voci și un sfert, întrucât Tușalina mai mult chițăie decât hăhăne. Nea Gigi rămâne însă demn și netulburat în fața necredinței, precum Jaques de Molay pe rug, în fața parizienilor.

- Radio Vocea Conspirației, mă Gigi, asta ai ascultat, îi zice nașunchiul după ce se liniștește. Sunt câțiva băieți zărghiți, care și-au făcut un radio și emit ilegal din tot felul de locuri. Îi mai prinde Poliția și îi mai ține închiși 3 luni, după care o iau de la capăt.

- Ilegali sau nu, treaba e că le ziseră bine și adânc oamenii. Și de când văzui cu castelul și cu barosu' ăla cum stau treburile, io cred că Numărul Fierei e de-adevăratelea.

Mă fulgeră o idee, format mare și cu franjuri:

- Ce dată e astăzi, oameni buni?

- 20 noiembrie, îmi răspunde Tușalina. De ce?

Înșfac la repezeală creionul și foaia de hârtie de la nea Gigi și pictez cele ce urmează: "20.11.2011 20:11". Încercuiesc cele trei formațiuni de "2011" și scriu sub fiecare cerc cifra 1. Le arăt tuturor rezultatul:

- Are cineva idee ce se va întâmpla astăzi, la ora 20 și 11 minute?

* * *

Se așterne liniștea în asistență, de zici că suntem la un turneu de snooker la care tocmai urmează bila decisivă pentru titlul mondial. Nu știu dacă să le împărtășesc și lor faza cu von Malleff și misiunea pe care voia să mi-o încredințeze la Castelul Bran. Aproape decid că de ce nu, când ia abrupt cuvântul nea Gigi:

- Ptiu, drace! Să nu uit, tăticu: te sunară și Mitza și soru-ta Ramona. Soru-ta acum vreun ceas, de trei sau patru ori, iar Mitza mai de dimineață.

Dau să mă îndrept spre camera în care fusesem găzduit, unde îmi lăsasem inventarul cu obiectele de nestrictă necesitate în trebușoara de azi-noapte de la castel, printre care și mobilul, dar mă oprește nașunchiul:

- Sună de pe fix, nepoate. Ăștia de la cablu ne-au dat și telefonie de vreun an și avem mii de minute în fiecare lună pe care nu avem cu cine să le vorbim.

Aduc telefonul de pe măsuța din hol în bucătărie, fiindcă Tușalina și-a exprimat dorința să mai schimbe și ea câteva cuvinte cu soră-sa mai mare, Mitza (Mamina e cea mai mică, iar Tușalina e mijlocia din cele trei surori, dar nu de Cehov, ci de tata-mare David). O sun mai întâi pe Ramona. Îmi răspunde din prima, de zici că e lipită de telefon:

- Alo, da? Ramona Stamate aici.

- Toni Bega aici, suri…

- Toooni! A dispărut Maia!, zice, și începe mintenaș să aprovizioneze cu două molecule de hidrogen și una de oxigen șoriceii.

Maia, adică singurul ei copil. Maia, adică singura mea nepoțică. Maia, adică zvârluga cu ochișori ca două perle negre și codițe de Heidi născută din părinți cu gene ancorate în partea non-anglo-saxonă a Europei.

Țâșnesc în picioare:

- Poftim? Cum adică a dispărut Maia?

Cele șase cuvinte și două semne de întrebare pe care le-am lătrat în receptor trimit un jet de gheață în incintă. Popa Vicențiu încremenește lângă plită cu o lingură de lemn uriașă în mână, Tușalina rămâne cu paharul de apă la jumătatea distanței spre gură, iar nea Gigi cocoșat în poziția celui care tocmai dădea să se așeze pe un scaun la masă.

Decantez dintre smiorcăielile soră-mii întreaga istorie:

În această dimineață, la ora 10:00, Ramona s-a prezentat cu Maia la un cabinet medical situat pe lângă Arcul de Triumf, cu trimitere de la medicul de familie. Nu era nimic în neregulă cu Maia, pur și simplu trebuiau făcute câteva analize uzuale (calciu, fier, magneziu etc.) pentru un copil de 5 ani. Au intrat în cabinet, i-au luat sânge din deget Maiei, asistenta a plecat cu proba recoltată, rugând-o pe Ramona să aștepte câteva minute să termine cu formalitățile. După ceva timp a intrat un medic tânăr, care s-a recomandat a fi dr. Cosmin Pătrulescu, hematolog. Acesta părea foarte prietenos, s-a jucat puțin cu Maia și i-a făcut câteva giumbușlucuri, care au făcut-o să râdă și să uite de "bubuțica" de la deget, apoi i-a spus Ramonei că vrea să o ducă puțin pe fetiță în cabinetul său, situat chiar alături. Cum Maia părea că se împrietenise cu doctorul, Ramona a fost de acord. I-a însoțit pe doctor și pe Maia până în prag și i-a văzut intrând pe ușa situată în dreapta cabinetului, ușă pe care scria într-adevăr mare "Hematologie". Apoi a sunat-o nu știu ce prietenă, au început să sporovăiască, între timp s-a întors și

asistenta, care i-a făcut semn că poate să-și continue liniștită discuția, fiindcă ea mai avea de introdus chestii la calculator. Când a închis telefonul și a văzut cât era ceasul și-a dat seama că trecuseră 10 minute de când Maia plecase cu doctorul și încă nu se întorsese. A întrebat-o pe asistentă de doctorul Cosmin Pătrulescu, iar respectiva a făcut ochii mari și a răspuns "Care doctor Cosmin Pătrulescu? Aici la noi nu există nici un doctor cu acest nume". Ramona a crezut că nu a auzit bine, i-a repetat numele și a menționat treaba cu cabinetul de hematologie de alături. Asistenta a făcut ochii și mai mari și i-a replicat că nu există un astfel de cabinet în incintă, Ramona s-a enervat, a luat-o de mână și a dus-o să-i arate inscripția de pe ușă. Șoc! Sticker-ul cu "Hematologie" dispăruse, iar ușa era încuiată! Asistenta i-a explicat că acolo nici măcar nu era un cabinet, ci o magazie, Ramona s-a isterizat, asistenta a chemat pe cineva care a descuiat ușa și într-adevăr, înăuntru era un depozit, nici pomeneală de vreun cabinet. Asistenta i-a explicat Ramonei că ea crezuse că o lăsase pe fetiță la micul loc de joacă amenajat în camera de așteptare, s-au dus acolo, dar nici picior de Maia. A întrebat la recepție, nimeni nu văzuse nimic. L-a sunat pe Dan (soțul soră-mii) care a venit și el cu nervii în pioneze, au urlat la oamenii de pe acolo ca doi părinți înnebuniți ce se aflau, au chemat Poliția, dar degeaba. "Doctorul Cosmin Pătrulescu" și Maia dispăruseră fără urmă! În cele din urmă m-a sunat și pe mine să mă anunțe, nu răspunsesem pe mobil, a sunat la Tușalina pe fix, unde dăduse doar de nea Gigi.

Încerc să o liniștesc cum pot mai bine.

- O să dau câteva telefoane să văd ce pot să aflu, Ramona. Termin la Stejăreni cât de repede pot și mă întorc la București. Îi știi minte figura

"doctorului", să îi ajuți pe băieți să îi facă portretul-robot?

- Ce portret, Toni, ăștia de la Poliție nu mi-au zis nimic de așa ceva.

Acopăr cu palma receptorul și împrăștii în eter niște vorbe grele, tari și apăsate. După aceea reiau, cu linuță de la capăt:

- O să te sune atunci din partea mea cineva, să vă întâlniți și să faceți asta. Fii tare, surioară, o să o găsim pe Maia cât se poate de repede. O să fiu pe telefon cu tine mereu.

Ne spunem pa și închid.

O rog pe Tușalina să-mi aducă niște nuci întregi din cămară. Când sunt nervos și nu-mi pot elibera furia în alt mod, sfărâmatul nucilor în pumn mă calmează (i-am făcut mărturisiri complete în materie psihiatrului meu; mi-a dat binecuvântarea lui, ești liber să încerci și tu atunci când simți nevoia să spargi capete, farfurii, figurine sau figuri). Apoi mă duc în cameră să-mi iau mobilul, fiindcă în agenda lui sunt toate numerele care contează. Și de care am nevoie, desigur.

Când mă întorc, pe masă e un morman uriaș de nuci. Iar lângă el, se odihnește receptorul telefonului. Nașunchiul îmi spune cu o voce schimbată, arătându-mi-l cu cele două bărbii pe care le posedă (una din naștere, iar cealaltă muncită în ultimii treizeci de ani):

- E domnul baron von Malleff. Vrea să-ți vorbească.

Înhață cu stânga receptorul, iar cu dreapta trei nuci babane.

- Bertie! Ai făcut ochi, puică mică? Credeam că te-am aranjat până deseară, înainte de începerea balului de la Castelul Bran. Chiar mă gândeam ca la un moment dat să-ți dau un telefon de cucurigeală, că nu se face să lipsești de la o

asemenea sindrofie. Că vorba aia, vine și Brad Pitt, păi nu?

Mă ascultă în tăcere, apoi îl pocnește un râs sinistru și monstruos. Când se liniștește, îmi răspunde în românește, deși eu l-am luat în Deutsch:

- Toni, Toni! Mare păcat că noi doi n-am avut șansa să ne întâlnim mai demult. Sau în alte împrejurări. Cine știe, poate ar fi ieșit ceva frumos, prietene. Dar stai puțin, că am pe cineva aici, care abia așteaptă să-ți spună câteva cuvinte.

Se aud câteva foșnete, apoi îmi explodează în timpan glăsciorul cristalin al Maiei:

- Tooooniiii!!! Ce faci tu acum?

Să-ți zic că trei nuci pe care le strângeam în pumnul drept s-au transformat cât ai clipi în pleavă? Ah, tocmai ce ai tresărit și tu când ai auzit bubuitura?

- Maia! Unde ești, pitic?

- La castelul din poveste, Toni. Am venit cu elicicopterul de la București!

Mi se strânge stomacul de zici că am mâncat o găleată de aguride pe burta goală.

- Păi și ai venit fără mama și fără tata, zgâmboi? Uite, tocmai am vorbit cu mami al tău și era foarte supărată că nu știa unde ești.

- N-am vrut să plec fără mami, dar acum eram în locul unde m-au înțepat în degețel, acum eram în elicicopter. Și nenea doctorul mi-a zis că mergem în vizită la castelul din poveste, pentru că am fost foarte cumintică. Și pe urmă ne întoarcem la mami al meu.

Pe "doctorul" ăla dacă îl prind la un fotbal, îți jur că îi rup picioarele; la sentiment, ca Bumbescu pe vremuri.

- Bine pui, dă-mi-l pe nenea înapoi la telefon. Să fii cuminte, o să vin după tine.

- Bine Toni, o să fiu indubitabil de cuminte, promit! Puuusiii!

Și-mi trimite câteva țocăneli prin aer. Îi răspund la fel.

- Da, mulțumesc, i-am recepționat pe toți. Ești un drăguț, Toni, aud vocea joasă și inconfundabilă a lui von Malleff de la celălalt capăt al (firului? liniei? eterului?). Iar nepoțica ta este și mai drăguță, trebuie să ți-o spun direct.

Îmi vorbește în continuare în română. Zbier în nemțească în receptor:

- Spune în germană, câine. Nu vreau să înțeleagă fetița ce avem noi doi de vorbit. Sunt gata să demolez Castelul Bran cu mâna goală și să fac teren de golf în locul lui dacă de asta o să fie nevoie ca să iau hârca lui Vlad Țepeș. Dar o să vii și tu cu mine, împreună cu Maia. O să facem schimb chiar acolo, la Bran.

Știi ce face Albert von Malleff? Nu, serios, știi? Nu, pe bune, bănuiești câtuși de puțin? Îl umflă râsul. Dar nu sinistroșenia de mai devreme, nu frățicule! Ci un râs de om fericit, un râs de individ care tocmai a ajuns pe vârful Chomolungma (Everest, pentru supușii Coroanei Britanice), după ce a lins trei doze de oxigen una după alta.

Când îi trece veselia, îmi decartează (în germană, semn că nu mi-am consumat degeaba decibelii):

- Castelul Bran? Poți să ți-l bagi în fund, prietene. Acum am tot ce îmi trebuie pentru deseară.

01:00 p.m.
Foaie roșie de trifoi, am văzut un drac maro

Le colmatez și spectatorilor găurile în știința despre mersul lucrurilor, ținând cont de faptul că dânșii n-au servit decât o jumătate de dialog, fie ea și cea mai suculentă. Ai zice că am dat cu bomba cu deznădejde în incintă, când trag oblonul la gură.

O sun mai întâi pe Ramona, să o anunț că am dat de urma Maiei, situația e destul de albastră, dar Toni B. are turnesolul potrivit să ghidoneze trebușoara către un rozaliu optimist. Ea nu mă contrazice, dar insistă totuși să anunțe Poliția, fiindcă doar nu degeaba plătim taxe la Statu-Palmă-Doare-n-Cot. Degeaba încerc să-i explic situația de la fața locului, refuză să dea curs logicii.

Eu chiar sunt curios, băi nene: cum de le-a proiectat Arhitectul-Șef pe femei în așa fel încât în momentul în care devin mame, încetează brusc să mai fie ființe dotate cu rațiune superioară? Și mai cu seamă, de ce naibii n-am profitat de chestia asta singura dată când chiar ne-ar fi fost de folos? Fiindcă stai și cugetă o țârâ: neisprăvitul de Adam, dacă n-ar fi fost un mega-intelectual născocitor de nume pentru tot ce există, ci un băiat din ăsta, mai dintr-o bucată, i-ar fi introdus din prima Evei în peisaj șarpele cu guler, iar la smântâna lui primordială aș zice că madam gesta minim decapleți. E, și când ar fi apărut șarpele ăla șmecheros pe interval, cu postmodernisme gen pomul cunoașterii și alte frecții metafizice, Eva i-ar fi dat de bună seamă eject, că ea are de dat țâță, de schimbat pempârși, de reabsorbit țesuturi

adipoase, de zâmbit frumos la domnu' care a ajuns obosit acasă după o tură de frecat menta prin Eden, de încă și mai câte. Drept urmare, nu ne-ar mai fi izgonit nimeni din Rai și nu ne-am fi chinuit cu vânătoarea de haleală prin copaci, prerii sau supermarketuri și n-am mai fi robotit ca sclavii în fabrici și uzine. Fani Milli Vanilli sau din contra, blame it on Adam. Ploaia chiar n-are nici o vină.

Bun, cu Ramona am vorbit împreună și ne-am înțeles separat. Eu să-mi văd în continuare de soluțiile mele minune, iar ea să încerce să pună în priză laxul organ al Ministerului de Interne pe motiv de răpiri, sechestrări și alte motive din astea, grele. Ne luăm la revedere (eu la, ea revedere) și ne promitem reciproc să ne ținem la curent cu mersul acțiunii de salvare a Maiei.

Doar ce închid, că aud mugetul lui Ferdinand cum răzbate dinspre mobilul lui măndel. Pentru cei care au deschis mai târziu romanele Toni Bega, Ferdinand e un fost dric marca Mercedes-Benz adoptat pe post de mașină de zi cu zi de tanti Mitza. Iar claxonul lui Ferdinand a trecut prin mâna măiastră a lui nea Gigi, care i-a adus îmbunătățiri de natură să creeze instant dorințe de tăiat venele în rândul maselor aflate prin preajmă. Ei bine, acest superb sunet măndel l-a transformat în sonerie de telefon.

Îi iau maul scurt, pentru că țin la oamenii din încăpere:

- Săr'na mătușică, ce mai veste-poveste pe la Capitală?

- Chico, vezi să nu-ți săr'na eu vreo două după ceafă, cu prima ocazie când ne-om vedea. Așa se răspunde la telefon când te sună prima ta mătușă?

- Dar cum, tanti Mitzo?

- Holla tia Mitza, que tal?

- Știi că ai mai încercat cu spaniola cu mine, dar nu se prinde cu nici un chip.

- Ei, nu se prinde. Nu vrei să o înveți, asta e.

- Bine, când o să înveți dumneata engleză, promit că o să vorbesc și eu spaniolă.

- Engleză? Ptiu, mai bine îmi dai vitrion, coane Fănică.

Ai zice că tanti Mitza e de obârșie din Insulele Maldive a.k.a. Falkland, așa e de înverșunată împotriva englezilor. Dar nu e cazul, tot marcajul cu Banat îl poartă și ea în certificatul de naștere. Atâta doar că douăzeci și ceva de ani petrecuți în America Latină (pune frățicule mâna o dată pe "Laser, frate!", să nu mă mai pierd în explicații) i-au introdus cultura spaniolă până la prăsele în organism. Și când spun "cultură" și "America Latină" în aceeași propoziție, deja știi că vorbesc despre telenovelas, da?

Îi telegrafiez și ei situația cu Maia, iar ea se oferă să încalece pe loc în Ferdinand și să purceadă înspre Stejăreni. O calmez doar când îi spun că ar putea să-mi fie de mai mare ajutor de la București.

- Mi-a spus nea Gigi că m-ai căutat și de dimineață, mătușică. Probleme, ceva?

- Nu știu, Chico, fii l'atent: astăzi m-am dus pe baltă, la Snagov, pe malul ăla mai aproape de mănăstirea de pe insulă. Înțelegi cum zic?

Îmi rechem din memorie Google Maps, caut Snagovul, zoom-in, aha! Am marcat locul.

- Singură sau împreună cu moș Bârlădeanu?

Adică moșneagul care-i repară cu abnegație și răbdare snopul de ustensile de pescuit pe care draga mea mătușă le face ferfeniță după fiecare campanie la care "n-a tras porcul de pește nici dacă îl rugam în genunchi".

- Chico, atenție! Intri pe teren minat aici. Bârlă (așa-l cheamă pe om, Bârlă Bârlădeanu) nu e deloc moș și se ține foarte bine la cei nouă'ș'unu de ani ai lui, ținând cont că în Al Doilea Război Mondial

a plecat pe front cu nemții și a ajuns până la Stalingrad, după care s-a întors cu sovieticii și a ajuns până la Berlin.

- Iartă-mă, tanti Mitzo, promit să nu mai fac. Să continuăm.

- Deci da, eram cu Bârlă. Am ajuns pe lac cam târzior, pe la opt, ne-am scos sculele, ne-am instalat pe mal, am dat la pește. Ei, la un moment dat, cam la vreun ceas după am venit noi, vedem ca un fel de vânzoleală pe insuliță, la mânăstire. Se strâng călugări în curte, începe să bată clopotul, călugării se despart în două grupuri mari, ies dintre zidurile mânăstirii, unii o iau în stânga, ceilalți în dreapta și ce crezi? Nu trece mult și vruuum! vedem un hidroavion care decolează de pe lac și dispare într-un zgomot infernal. De la momentul ăla, peștii s-au speriat de moarte și s-au dat de tot la fund, n-a mai mișcat niciunul. Am mai stat noi încă vreun ceas, că poate-poate s-o îndura vreunul să iasă din bârlog, dar ți-ai găsit! Ei, și cum ne întrebam noi ce s-o fi întâmplat la mânăstire, nu crezi că vine un coleg de suferință într-o barcă, de pe malul celălalt și ne spune că s-a dat o spargere și s-au furat osemintele lui Vlad Țepeș!

* * *

Simt mare nevoie să mă așez, fiindcă în timpul derulării convorbirii cu tanti Mitza am pendulat ca un bărzăune nehotărât între o floare de nu-mă-uita și una de ciubotica-cucului. Și simt chiar și mai imperios nevoia unei recapitulări a daravelei, întrucât cele treizeci și ceva de ore de când n-am mai pus geană pe geană mi-au transformat neuronii în pastă de măsline.

Acum două zile primesc un telefon de la popa Vicențiu, care mă convoacă la Stejăreni pentru o afacere delicată, de care trebuie musai să mă ocup și despre care nu-mi poate furniza detalii prin

telefon. Sosesc ieri după-amiază, împreună cu nea Gigi, întrucât Meșterul Rasole tocmai ce-mi pusese Arcul Verde pe butuci pentru o bună bucată de vreme. După un ospăț marca popa Vicențiu, aflăm detalii despre afacere: din Stejăreni și satele din jur au dispărut niște copii, iar oamenii vorbesc că vinovați de aceste răpiri ar fi cei ce s-au înstăpânit asupra Castelului Bethlen, aflat în apropiere. Nea Gigi are ideea să instalăm o cameră video la intrarea pe domeniul Bethlen, ca să putem să supraveghem traficul de persoane. Facem rost de scula necesară și ne prezentăm la locul faptei. Identificăm o clădire nepopulată aflată în imediata apropiere a porții de intrare și ne instalăm pnv pe acoperișul ei. Fiindcă avem nevoie de alimentare pentru sculă, ne strecurăm înăuntru, dar nea Gigi are o criză de râs care alertează un batalion de omuleți cu ochi oblici și arme de foc perpendiculare în dotare. Facem cunoștință cu stăpânul de la Bethlen, baronul Albert von Malleff, un paraplegic androgin și sinistru, care ordonă chinezilor să ne execute, fără milă și fără explicații. Printr-o acțiune la disperare, scăpăm de glonț și îl luăm ostatic pe baron. N-avem timp de prea multe amabilități cu el, fiindcă pe domeniu are loc o explozie monstruoasă, iar noi profităm de prilej să o ștergem. Pe drumul spre mașină ne fugărește o haită de dobermani demenți, dar ajungem cu bine înapoi la Tușalina și popa Vicențiu. Pe care însă nu îi mai găsim la domiciliu, casa e pustie, iar toate luminile posibile sunt aprinse. Ne vizitează Ricuța, soția clopotarului de la biserică și totodată mama unuia dintre copiii dispăruți. De la ea aflăm că după Tușalina și popa Vicențiu s-a trimis de la castelul Bethlen, în timp ce noi evoluam pe terenul advers. Cu același prilej aflăm și numele de familie al lui nea Gigi, care este Marga. Tot Ricuța ne povestește și de cei 3.000 de chinezi aflați pe domeniul de la Bethlen, care - toți, sau doar o parte din ei - încearcă să se

românizeze cum pot (prin dans, de pildă), dar și de faptul că de două zile soțul ei a dispărut după ce a plecat în cimitirul din sat. Nea galant Gigi, ne oferă pe amândoi pe altarul ajutorării de femei singure și cu glande mamare supra-dezvoltate. La cimitir, îl găsim pe soțul doamnei legat fedeleș, pe post de buștean de bătut toaca și cu ditamai buba la căpățână. Îl întremăm cu puțin C2H5OH, cât să aflăm că fusese tocmit de niște inși de la Castelul Bethlen să sape la trei dintre cele mai vechi morminte din cimitir și să strângă toată agoniseala pe care o găsește în ele într-un cutioi baban. Îi dau omului primul ajutor și îl încredințez lui nea Gigi să-l ducă acasă și să cheme o ambulanță care să-l transporte de urgență la cel mai apropiat spital, iar eu mă instalez în lada cu resturi organice cimitirești, cu gândul să mă fofilez pe domeniul Bethlen și să amușin care e mersul treburilor acolo. Sunt debarcat într-un laborator și fac cunoștință cu un laborant care îmi servește cafeaua de dimineață, iar drept mulțumire, îi servesc chifteaua care acordă dreptul constituțional la prelungirea somnului matinal. Plec la cercetări pe domeniul Bethlen și nimeresc într-o construcție ciudată, care seamănă cu un cub Rubik prăvălit într-o rână și care servește ca vestiar, sală de dușuri și sală de mese pentru comunitatea științifică de pe domeniu. În sala de mese, care e un McDonald's veritabil, fac cunoștință cu dr. Umlaut, o piticanie chelboasă care mă confundă cu un anume dr. Müller și care se oferă să-mi servească drept cicerone în campus. De la el aflu că la Bethlen sunt țâșpe laboratoare de cercetare, în domenii foarte variate și care în 99% din cazuri nu au legătură cu activitățile oficiale ale lui Albert von Malleff și anume construcțiile. Primul laborator pe care îl vizităm este chiar al doctorului Umlaut, unde, printre tot felul de aparaturi sofisticate, dăm peste Ion, un exemplar uman deloc exemplar (e cam nebun) și aflat într-o stare foarte avansată de

uzură (arată de 100 de ani, deși el are doar 25). Următoarea stație este un loc în care se petrec tot felul de experimente înfiorătoare, dar nu pe cobai (PETA, relax, nu-mi mai pichetați fizicul așa de strâns, că n-am zis că e de bine pe animale), ci pe oameni vii. Alertată de asistentul doctorului Umlaut, sosește Garda Baronială care vrea să mă umfle. Mă împotrivesc umpic, prilej numai bun să încasez o bomboană în fizic, dar din fericire fără urmări grave pentru mândel, întrucât abia ce îl convinsesem pe trăgător că omleta e mult mai șic decât ouăle ochiuri. Atârnat de tavan, precum un glob de pom de Crăciun mult prea zglobiu ca să nu fie legat de patru crenguțe, îl ascult pe von Malleff cum îmi propune o misiune comando la Castelul Bran, de unde trebuie să îi recuperez capul lui Vlad Țepeș, în schimbul Tușalinei, al popii Vicențiu și al unui milion de euro. În termenul de gândire care mi-a fost acordat, primesc vizita intempestivă a lui Ion, care mă eliberează. Tot Ion are o contribuție decisivă și involuntară la transformarea lui Albert von Malleff dintr-o reptilă lugubră într-un șoricel cu bucurii la fizicul avantajos al lui Toni B., prin intermediul unui ser minune aflat într-o seringă pe care am găsit-o în curte de la Tușalina. Noul meu prieten, Bertie, mă conduce la locul în care i-a priponit pe Tușalina și popa Vicențiu, nici mai mult nici mai puțin decât o fostă salină descoperită în măruntaiele domeniului Bethlen. Alături de copiii răpiți (pentru analize de sânge), închiși într-o grotă din salină se află și vreo 20 de nefericiți, de vârste și sexe variate, cobaii umani pentru experimentele organizate în laboratoarele lui von Malleff. Nu îi pot recupera decât pe Tușalina și popa Vicențiu, iar Bertie, aflat în continuare sub influența serului magic, ne duce în lăcașul său intim, situat la ultimul etaj al donjonului castelului. După ce îi liniștesc entuziasmul cu o castană și îl legăm zdravăn pe domnul baron de scaunul său, evadăm de la

Bethlen cu o mașină pe care o împrumutăm din vastul garaj al castelului, nu înainte să iau amprentele cheilor necesare pentru a ajunge în salină și a deschide închisoarea improvizată acolo. Ajungem cu bine la casa parohială din Stejăreni, unde dăm peste nea Gigi, care ne luminează mințile neîncrezătoare cu privire la "Numărul Fierei". Ceva, ceva este totuși în chestiunea aceasta, întrucât suntem în data de 20 noiembrie 2011, iar von Malleff insistase că are nevoie de capul lui Vlad Țepeș până la ora 18:00, deci ora 20:11 se instalează net pe firmament ca având o semnificație și importanță aparte. Nu apucăm să dezbatem prea mult asupra chestiunii, întrucât ne lovesc succesiv două vești: prima, că Maia a dispărut dintr-un cabinet medical din București, iar a doua, că de la Mânăstirea Snagov au fost furate osemintele lui Vlad Țepeș. Un telefon primit de la von Malleff mă anunță că Maia se află la Bethlen, iar baronia-sa îmi dă cu flit când îi propun să accept misiunea de la Castelul Bran în schimbul eliberării fetiței, asigurându-mă că are deja tot ceea ce îi trebuie "pentru deseară".

Au dreptate agronomii, prinde bine o prașilă temeinică la rădăcina neuronilor. Uite, pe mine de exemplu, m-a oxigenat așa de consistent, încât zici că m-am vopsit blond. Îmi ies în cale câteva întrebări fioroase, așa că n-am ce-i face, trebuie să le dau glas: care este legătura dintre von Malleff și Vlad Țepeș? De ce von Malleff și-a pierdut așa de brusc interesul asupra capului lui Vlad Țepeș, pentru care era dispus să plătească o sumă consistentă? De ce le face analize de sânge copiilor pe care îi răpesc oamenii lui? Și chiar așa, de ce copii și de ce numai copii între 5 și 10 ani? Și deloc în ultimul rând, ce treabă are Maia cu toată această tărășenie?

Cum am livrat rezumatul de mai devreme cu voce tare, nea Gigi îmi taie șuvoiul iscodirilor cu o

altă întrebare:

- Auzi tăticu, crezi că barosu' știe și el de chestia cu Numărul Fierei?

- N-am idee, nea Gigi. Dar mi se pare cert că are bucurii la treaba cu 111 și că astăzi, la 20:11 se închide cercul. Și o să se întâmple ceva ce noi habar nu avem, dar pe care trebuie neapărat să-l oprim.

Suntem toți patru așezați la masă. Pe foc sfârâie niște oale, că nașunchiul n-a șomat în tot timpul ăsta, ce părere îți faci?

Tușalina se ridică și aduce o față de masă. O opresc înainte să o despacheteze.

- O să mâncăm mai târziu, Tușalina. Acum fii bună și adu-ne cea mai mare hârtie pe care o ai prin casă. Vreau să desenez planul domeniului Bethlen și să vă povestesc planul de atac. Apoi va trebui să o luăm la picior, să sculăm satele, unchiule, și să pornim la război împotriva lui von Malleff. I-a venit sorocul să plătească pentru toate odioșeniile lui.

02:00 p.m.
Unde i-o dai și unde i se crapă

Primesc un sul (ceea e întotdeauna mai avantajos decât o sulă) de hârtie de împachetat cadouri. Pe o parte, coala e pictată cu tot felul de dulcegării în genul inimioarelor, lăcrămioarelor, fundițelor și altor -loruri, iar pe cealaltă parte, e albă ca făina 000. O să pot să mă desfășor în voie, hârtia e lată cam de 1 metru, dar ca lungime acoperă aproape întreaga masă. Solicit și patru pioneze, ca să-i ancorez colțurile cele degrabă înapoi rulătoare.

Dacă n-ai văzut niciodată Artistul în Atelierul Său Producând Magie, te invit să iei un loc. Nu, nu acolo, popa Vicențiu trebuie să aibă loc cu supravoltajul său pentru a titireza între locul faptei și locul fierberilor. Dincolo e perfect, super!

Atac de la partea mai îngustă a colii, cu zugrăvirea intrării pe domeniul Bethlen. N-am un talent monstru la desen, dar atunci când sub o mâzgăleală treci în clar și cu majuscule ce reprezintă (OM, CAL, FEMEIE CU URCIORUL LA FÂNTÂNĂ), nu apar probleme insurmontabile în comprehensibilizare. Așa procedez și în cele ce urmează, sub fiecare desen scriu și indicațiile scenice: poartă, grajduri, cazarmă, castel, donjon, laboratoare, dormitoare ș.a.m.d. Cum am avut posibilitatea să studiez de la o înălțime confortabilă topografia domeniului, nu-mi scapă nici un detaliu relevant, iar atunci când nu sunt sigur de ceva, mă consult cu Tușalina, care și-a clătit și ea ochii cu peisajul.

În zece minute reușesc să zugrăvesc o schemă fidelă a domeniului: imobilele principale, căile de acces dintre ele și punctele de interes maxim pentru noi (intrările în castel, locația liftului care coboară în salină), dar și planul aproximativ al salinei, cu traseul până la grota transformată în temniță. Apoi mă semnez în colțul din dreapta-jos, ca adevărații artiști.

- Doamnă și domnilor, iau cuvântul (care n-are nimic împotrivă), iată care este planul de atac: vom intra pe domeniu din două direcții, plasate în stânga și în dreapta porții principale - marchez cu un X vizibil cele două locuri - ca să putem să învăluim trupeții plasați aici. În fiecare din punctele marcate, zidul de piatră se termină și continuă cu un gard de sârmă care poate fi foarte ușor tăiat. După ce anihilăm și dezarmăm echipa de la poartă, ocupăm clădirea aceasta - indic cazarma care a găzduit explozia de azi-noapte - și luăm tot ce putem duce cu noi în materie de armament și explozibil de acolo. Ce nu putem lua, punem pe foc. Apoi ne îndreptăm către castel, iar acolo ne vom împărți în trei echipe: prima se va ocupa de castel, a doua se va îndeletnici cu laboratoarele și o a treia, cea mai consistentă, va trebui să-i țină ocupați pe chinezi. Echipa de la castel o va elibera pe Maia și pe ceilalți prizonieri de acolo, iar cea care va avea în grijă laboratoarele îi va pune pe liber pe cobaii umani care sunt capabili să se deplaseze. Eu voi conduce echipa de la castel, cu celelalte două o să vedem, în funcție de ce oameni găsim.

- Și cam de câți oameni crezi că o să fie nevoie, nepoate?

Cumpănesc bine răspunsul.

- Cred că 250 de oameni hotărâți vor fi de ajuns. Din cei care au făcut armata și știu să țină în mână un topor, o furcă sau o armă.

- Fiuuu, fluieră nașunchiul, păi și de unde să găsim oamenii ăștia, nepoate?

- Începem cu părinții copiilor care au fost răpiți. Sunt sigur că fiecare poate să strângă rudele apropiate, iar aceștia la rândul lor alți oameni și tot așa. Ziceai că v-au dat și telefonie cei de compania de cablu, n-ar trebui să fie o problemă să convocăm în câteva ore o adunare populară. La biserică, să spunem. Avem aproximativ 4 ore pentru asta.

- Da, încuviințează nașunchiul, ar putea să meargă.

- Ar mai fi o variantă, intervine Tușalina cu timiditate.

- Să chemăm televiziunile? se interesează amabil nea Gigi.

- Târgul SPP de la Daneș, îl nebagă în seamă Tușalina.

- Ce-a făcut? mă uluiesc. De când are Serviciul de Pază și Protecție târg? Și încă aici, în Ardeal?

Nașunchiul își trântește palma și cei cinci cârnăciori bucălați pe față și produce un zgomot ca și când ai arunca o piftie pe gresia din bucătărie:

- Mamă dragă, ești un geniu! Nu degeaba te iubesc eu ca pe ochii din cap! Târgul SPP, sigur că da, cum de nu m-am gândit?

- Oameni buni, protestez eu, aveți de gând să aprindeți felinarul și pe strada mea?

- Târgul de Slană, Pită și Palincă, nepoate, adică pe scurt SPP. Se ține în fiecare an la Daneș, în penultima duminică a lunii noiembrie, care se întâmplă să fie chiar astăzi. Ei, e un eveniment atât de țăpănos pe meleagurile noastre, că a trebuit să-mi iau dispensă de la Sfântul Sinod să nu țin slujbă în duminica în care cade târgul. Și asta de hăt! 30 de ani, de când am venit la parohia de aici și am observat că în penultima duminică din noiembrie nu am nici măcar un singur mușteriu la slujbă.

Care nu e la târg, înseamnă că a trecut mai devreme pe acolo și acum e acasă, la refacere. Cu mic, cu mare, femei, bărbați, copii, bătrâni, văduane, astăzi toată lumea se învârte în jurul slanei, pitei și pălincii.

- Și ce se întâmplă mai exact la târgul ăsta, nașule? Se face comerț cu produsele respective, sau cum?

- Vin oameni de prin toate satele dimprejur și fiecare aduce de acasă slană, pită și palincă producție proprie. Cei mai înstăriți au și pentru vânzare, dar ăștia-s puțini, marea majoritate aduce doar așa, cât să aibă pentru degustare. Că fiecare vine cu măsuța lui, taie felii de pită uite așa de groase - și-mi arată muchia palmei lui, care trebuie că atârnă lejer două kilograme la cântar - și feliuțe de slană subțiri de vezi prin ele… stai așa, nepoate.

Plescăitul care însoțea povestirea trebuie că a rupt definitiv zăgazurile de la glandele salivare, că nașunchiul își acordă intempestiv un time-out, se repede până în cămară și se întoarce mușcând alternativ dintr-o bucată de cârnat uscat de lungimea și grosimea unui șarpe boa și dintr-o jumătate întreagă de pâine.

- Vivi! se isterizează Tușalina.

- Ce să fac, mamă dragă, n-am mai rezistat. Doar nu voiai să sufăr un accident și să mor înecat, nu?

În mârâiturile nemulțumite ale părintelui, rup o bucată consistentă din cârnat și un coltuc din jumătatea de pâine, pe care le împart cu nea Gigi.

- Așa unchiule, și?

- Unde rămăsesem? Da, bun, deci fiecare cetățean își scoate pe tarabă marfa din producția proprie. Palinca, în niște păhărețe nu mai mari decât un degetar. Așa, și fiecare primește bilețele cu numele lui, pe care le ține alături de tratație. Și oamenii vin și gustă. Și dacă le place, iau câte un

bilețel, scriu o notă de la 1 la 10 pe el și pun bilețelul într-o urnă mare, care stă țanțoșă exact în mijlocul târgului. Ăla care strânge cea mai mare notă… Nu, nu, stai! Ăla cu media cea mai mare din notele pe care le-a primit, câștigă.

- Un abonament la o clinică specializată în boli cardio-vasculare? nu mă pot stăpâni să nu întreb.

- Hă-hă-hă! Ca și cum a murit vreunul de inimă care a mâncat slană cu pită și palincă, se distrează la modul cel mai sincer nașunchiul. Nu, nepoate, câștigă diploma de SPP-istul Anului. Care-i ținută la mare cinste pe aici, că e mare bătaie între Stejăreni, Criș și Daneș, mai ceva ca la futbol, cine are cele mai multe titluri. Și e greu să câștigi, reține, pentru că degeaba ai slană bună, dacă nu-i bună palinca, sau ai palinca bună, dar pita și slana nu se potrivesc la gust. Pentru că trebuie să-ți iasă combinația perfectă între toate cele trei elemente.

Cum te văd și mă auzi, vericule. Nu știu dacă ai marcat în agendă data, dar sfatul meu este ca la prima ocazie să treci și tu pe acolo. Cine știe, poate îți cade cu tronc o feliuță de slană și pățești ca Prințul Charles.

- Și dacă ne grăbim nițel, prindem numai bine vârful târgului, continuă nașunchiul, că pe la 3 se termină degustările și se deschide urna.

- Perfect, atunci așa facem. Unchiul și cu mine mergem în târg, iar Tușalina și cu nea Gigi merg pe la casele unde locuiesc copiii răpiți de von Malleff. Apropo, nea Gigi, cu Văsălie ce s-a întâmplat azi-noapte?

- Ce să se întâmple, tăticu? Îl dusei până la el acasă, acolo o găsii pe Ricuța, care se întoarse de la Daneș fără vești despre Vasilică, normal, când ziserăți că virgulă copilu' era în măruntaiele lu' castelu', chemarăm o ambulanță care-l luă pe Văsălie și Ricuța se duse și ea cu el. Sună mai de dimineață să mă anunțe că se duseră mai întâi la

Sighișoara, dar de acolo îi trimiseră direct la Târgu Mureș, la spitalu' mare.

- Și Văsălie cum e, scapă?

- Doctorii nu se pronunțară deocamdată, încă era în coamă și-l pregăteau de operație. Da' cică dacă nu-l bandajajijonai tu, tăticu, crăpa sigur. Ricuța îmi spuse să-ți transmit că săru'-mâna, domnu' Toni.

Nașunchiul își face câteva cruci largi, urmat îndeaproape de Tușalina.

- Dumnezeu să-l ajute și să-l păzească, zice părintele. E cam sugativă, Văsălie, drept, dar e om fain altfel.

- Bun, zic că ar fi mai bine să tragem concluzii decât mâța de coadă: adunarea la ora 18:00 în curtea bisericii din sat. Tușalina, mă bazez pe tine să-i iei la sentiment pe oameni, să le povestești de ororile de la castel și să-i întărâți în așa fel încât să strângi măcar 50 de suflete. Restul până la 200 o să îi rezolv eu, împreună cu unchiul, din târg. Important: fiecare om să ia de pe acasă câte un instrument de luptă - o furcă, o ghioagă, o greblă, un taur nervos că-i prea de multă vreme stătut, un câine turbat - care ce o găsi prin ogradă.

- N-ai grijă, Toni, poți să te bazezi pe mine. O să-i dăm o lecție de o să-i meargă fulgii diavolului, o să vezi!

Înainte de a ne despărți, procedăm precum cei trei mușchetari și cu D'Artagnan patru: întindem brațul drept deasupra mesei, ne așezăm mâinile unele peste altele, facem u-u-u-u (câte o vocală pentru fiecare participant) și apoi ridicăm brațul în aer.

Nu te uita așa pătrat la ideea lui nea Gigi. Omul i-a citit din scoarță în scoarță pe Dumas și Feval.

* * *

Fiindcă tot suntem cu Porșeanul împrumutat de la dombaron, o luăm pe drumul mai prost și ceva mai lung, care se varsă în DN14 pe la jumătatea distanței dintre Sighișoara și Daneș. O mașină absolut superbă Cayenne, ce-i al ei nu-i și al nostru! Păcat că înghite de una singură tot atâta petrol cât flota de Matizuri a unei firme de distribuție. Și cum o calc de parcă ne suflă în pânze însuși sfârșitul lumii, cred că și-a dublat lejer consumul la sută.

- Ce zici, unchiule, cum abordăm problema la Târgul SPP?

Dar pas să scot o vorbă de la părintele. Deși e legat cu centura, s-a agățat cu ambele mâini de mânerul aflat deasupra ușii și ține ochii strâns închiși. Mda, în Lada Niva lui, care merge cu lemne de foc - și când nu se găsesc din astea, cu orice chestie care poate să ardă cât de cât - nu are parte de asemenea senzații tari.

Profit de ocazie că nu trebuie să fac conversație, ca să mai duc la moară niște saci cu gânduri pentru măcinat. Câți dintre cei pe care o să-i găsim la târg o să fie dispuși să-și pună pielea în băț pentru o cauză care nu-i a lor? Singura speranță pe care o am este că oamenii vor fi suficient de abțiguiți de la succesivele degustări de pălinci ca să ne cumpere povestea cu Bethlen și von Malleff. Fiindcă mi se încrâncenează carnea pe mine când o știu pe draga de Maia în mâinile lui. Mă liniștește doar gândul că măcar până la ora 20 și 11 minute zgâmboiul e în siguranță. Dar după aceea? După aceea, nu știu. Dar îți spun: chiar dacă n-o să găsesc pe nimeni care să vină cu mine la castel, o să ar locul ăla chiar și de unul singur, ți-o jur!

Ajungem la DN14 și virez la stânga, spre Daneș, fără să încetinesc câtuși de puțin. Chestia îl transformă pe nașunchiul în abțibild cu priză la

geamul portierei dreapta. Îl dezlipesc trăgându-l de anteriu și încurajându-l cum pot:

- Hai nașule, că mai e foarte puțin. Uite, deja se vede Daneșul în față.

Îndrăznește să crape ochiul stâng, dar fără să dea drumul la mâner.

- Nu intri în sat, da? Chiar înainte de plăcuța cu numele satului, se face un drum la dreapta.

Mi-a zis toate astea sforțându-se să nu umple bordul Porșeanului cu bucățile de cârnat și pâine devorate ceva mai devreme. Apreciez gestul, așa că încetinesc foarte lin, să nu-i dau motive să se răzgândească asupra hotărârii eroice pe care pare că a luat-o.

Văd drumul de care zicea nașunchiul. Și nu mai departe de câteva sute de metri de la bifurcație, pe dreapta, este o aglomerație de nedescris, într-un loc care în vremuri imemoriale pare să fi fost fostul CAP sau fostul IAS din Daneș.

Treaba e că exact înainte de drumul care o apucă spre târg este un mega filtru de poliție. Sunt două mașini oprite pe partea noastră și alte două pe partea cealaltă a drumului. Toate, cu orga de lumini și sirenele pornite. Un ghiocel de asfalt flutură un baston reflectorizant și-mi face semn să trag pe dreapta. Ceea ce eu și. Parchez bot în bot cu prima mașină de poliție. Din ea se dă jos o uniformă încaschetată care se înființează lângă geamul meu. Îl cobor până la jumătate.

- Agent Marin Coțcărescu, 'nă zi'a! Vă rog să-mi prezentați actele la control! se exprimă el prin orificiul aflat în treimea de jos a feței, care arată precum o insulă înconjurată din toate părțile de un păr de culoarea foilor de tutun puse la uscat, în timp ce duce două degete și jumătate la caschetă.

- Toni Bega, îl contra-salut cu același gest.

Îi înmânez cartea de identitate și carnetul de șofer.

- Probleme, dom' agent?

- Un control de rutină. Actele mașinii?

- Da, o secundă.

Când ai poiata plină de patrurotate, s-ar crea ceva harababură dacă n-ar exista un sistem simplu de gestiune pentru taloane, asigurări, roviniete și restul hârțogăraielor care permit circulația pe drumurile publice, nu? Cum în bojdeuca din garaj nu existau decât chei în locul de unde am palmat-o pe cea care îi gâdilă acum contactul Porșeanului, aș paria nurii scofâlciți ai unei pensionare de bordel contra operele complete ale lui Wolfgang Amadeus Mozart că respectivele papirusuri se găsesc undeva la interior. Verific parasolarul din dreptul meu. Ioc. Celălalt parasolar. Pas. Spațiul pentru depozitare din bord. Nț. Cel din cotiera centrală. Bingo! Ăla care-i face lui von Malleff menajul menajeriei suferă de OCD, se vede cu ochiul liber. Toate actele mașinii sunt orânduite alfabetic, ca într-un fișet: asigurare Casco, asigurare RCA, cartea de identitate a mașinii, talonul, rovinieta. Extrag cu grijă cele trebuincioase și i le înmânez polițistului, care mă așteaptă răbdător. Le ia, studiază câteva clipe talonul, apoi emite:

- Vă rog să poftiți până la mașină cu mine. Opriți și motorul, s-ar putea să dureze ceva timp.

- Dar de ce? Din cauza botului puțin îndoit, cumva?

- Haideți, o să vă explice colegii mei totul.

Deschid portiera, să-i semnalizez polițistului că intenționez să dau curs cântecului său de lebădă albă la cap, bleumarin în rest.

- Stai așa nepoate, că vin și eu. Doar n-o să mă lași aici, singur cuc, nu?

- Cum vrei, nașule.

Până opresc motorul, pun avariile și mă dau jos din cele 500 de șei, nașunchiul s-a și înființat lângă

polițist.

- Sărutăm dreapta, părinte! face omuleanul.

Popa Vicențiu focalizează mai bine pe figura lui:

- Marinuș! Pfff, nici nu te-am recunoscut cu ăsta, cum îi zice - și părintele își flutură grăsoasa dreaptă în jurul botului - barbișon?

Posesorul numitei pilozități încuviințează tăcut.

- Ce faci măi băiatule? Nu știam că ai intrat în poliție.

Se întoarce către mine și-mi furnizează următoarea notă explicativă:

- Marinuș aici de față e copilul unui bun prieten de-al meu, care a fost epitrop la mine la biserică. L-am botezat și pe el, cum te-am botezat și pe tine, Toni. Atât ca naș, cât și ca preot.

Se întoarce iar către polițist:

- Și spune Marinuș, care-i treaba aici? De ce ne-ați oprit? Vrem doar să mergem până în târg.

Marinușul dă din colț în colț. Nu prea îi vine să dea din casă, dar na, în fața unei fețe bisericești care te-a dublu-botezat, cât poți să reziști, spune și tu?

- O să-l reținem pe domnul, zice, și mă arată împungând aerul cu fața. Mașina asta a fost dată furată, părinte.

- Furată? Dacă ai știi tu…

Îi fac semn să-și pună lacăt la gură.

- Unchiule, du-te în târg și rezolvă problema pentru care am venit. Întâlnirea la ora și la locul stabilite.

Dă să protesteze, dar înăbuș revolta înainte să se amplifice (dictatori din toate țările, uluiți-vă!):

- Mă descurc, n-avea grija mea. Te rog, du-te în târg, e extraordinar de important să reușim ce ne-am propus. Nu știu cum și ce să spui acolo, dar sunt sigur că o să găsești dumneata cuvintele

potrivite. Predica de pe munte o să aibă de azi un companion de soi: predica de pe deal.

I-am gâdilat orgoliul la locul potrivit nașunchiului.

- Bine, nepoate. Stai liniștit, că se rezolvă. Dumnezeu să te aibă în pază!

Face o cruce prin aer asupra mea, apoi își face și lui trei cruci largi și o ia la picior în direcția târgului.

Îl strig din urmă, pentru că am uitat ceva foarte important.

- Ce-i nepoate?

Îi dau cele trei felii de lumânare impregnate cu amprenta cheilor de la Bethlen.

- Nașule, până deseară e musai să găsești un lăcătuș sau vreun meșter care îți poate face cheile astea. Musai-musai să le ai la dumneata când ne-om vedea, că fără ele e degeaba.

Îmi spune că știe exact la cine să apeleze. Ne relarevederuim.

- Sunt cu totul al dumneavoastră, îi comunic polițistului când rămânem numai noi. Bine, cu excepția anumitor sentimente pe care le-am încredințat altor persoane, dar sunt aproape sigur că Marea Curcănime n-o să facă prea mult caz din atâta lucru.

- Sunteți un simpatic, îmi dă el replica în timp ce mă ghidonează spre cea de-a doua mașină de poliție.

Iar firește că eu, ca un băiat bine crescut în toate dimensiunile care contează, i-o iau:

- Și încă n-ați văzut nimic.

03:00 p.m.
La porcul lăudat să nu te duci cu sacul dural

Marinuș frânează și ciocăne în geamul portierei din spate. Mi se deschide din interior. Mă aplec să-mi introduc fizicul și psihicul în căruța Logan spoită cu însemnele Poliției Române și cu lozinca "Siguranță și încredere" lăfăindu-se pe ambele portiere. Pe banchetă șade un domn cu kilometrajul atârnând pe la 55 de toamne, împodobit cu o coamă de păr alb întru totul, cu excepția unei pete negre, de forma unei pene de gâscă, aflate deasupra tâmplei drepte, cu tenul mai degrabă măsliniu decât negricios și cu doi ochi albaștri, vii și tăioși. E bărbierit la sânge, are pe el un costum de lână maro închis străbătut de niște firișoare bej, o cămașă de un galben foarte deschis și spânzură sub mărul lui Adam o cravată subțire, cu nod simplu. Lângă el, se odihnește un pachet de Gitanes fără filtru și o brichetă Zippo, care de unde mă aflu eu, pare originală. Omul fumează cu mâna stângă și din timp în timp scuipă firicele de tutun pe geamul de lângă el.

Iau loc pe banchetă, iar Marinuș închide portiera cu un pocnet sec și se instalează apoi pe scaunul din fața mea. Îi întinde tipului cu Gitanes actele prelevate de la mândel, dar acesta nu-i aruncă decât un:

- El e?

- Da, să trăiți! Toni Bega. Iar mașina pe care o conducea este înmatriculată pe numele Albert von Malleff.

- Să mergem atunci.

Își aruncă mucul pe geam și-l bate pe umăr pe șofer, un agent mustăcios și cu o ceafă care depășește cu câțiva centimetri în lățime tetiera scaunului pe care îl ocupă. Care se apucă să facă manevrele necesare să rupă rândul cu cealaltă mașină de poliție.

- Și obiectul furtului rămâne aici? se interesează Marinuș cel curios, cu o sintagmă pescuită din Almanahul Polițistului Ager.

Măsliniul îl ignoră cu desăvârșire și își aprinde o nouă țigară. Mi se pare numai mie, sau chiar e un moment potrivit să intervin?

- Aș putea avea onoarea să știu cu cine am plăcerea să împart această neașteptată companie?

E o propoziție cam tâmpită, care suferă de artrită sintactico-morfologică, știu, dar n-am avut la îndemână ceva mai de soi. Plus că, dacă tot e vorba de spart gheața și nu ești tocmai un vas dotat inclusiv cu reactor nuclear pentru asta, te folosești de orice îți cade la mână, ești de acord cu mine, nu?

Tipul e un econom în felul său, clar. Catadicsește doar să-mi ofere privirea lui albastru-oțelită, dar nici asta mai mult de o fracțiune de secundă. Fumează în continuare cu o poftă greu de înțeles, având în vedere cuiele de coșciug pe care le consumă. Cine și-a masat vreodată pectoralii pe interior cu Gitanes, știe că nu-s tocmai artificii pentru preșcolari.

- Dânsul este domnul procuror-șef Istrate, de la Parchetul Târgu Mureș, mă informează finul popii Vicențiu, agentul Marinuș, care se pare că nu poate suporta tăcerile prelungite sau întrebările văduve de răspuns.

- Îmi cer scuze dacă v-am deranjat în această frumoasă zi de duminică.

- Doar de la o sindrofie de familie. Ziua soției, mă execută la rece Istrate.

Cred că mi-am făcut un nou prieten, oamenilor! Dată fiind ora, cu siguranță că la petrecerea cu pricina n-au ajuns la desert, deci ghici cine va servi pe post de felul trei în viitorul nu foarte îndepărtat? Bravo, ai câștigat o excursie pentru două persoane în China, la spălat vasele de la cantina Foxconn.

Îmi scot telefonul din buzunar.

- Vă deranjează dacă mă folosesc de zbârnâitor cât uzăm gumele pe șoselele patriei? îl întreb pe Indianul Chică-Albă-Pană-Neagră.

Dacă m-aș fi adresat tetierei de la scaunul din față, aș fi obținut exact același răspuns, crede-mă. Nexam. Formez numărul Ramonei

- Toni! Ce vești sunt la tine?

N-are rost să-i stârnesc palpitații suplimentare în sistem, nu?

- Toate bune, zic. Avansăm în direcția cea bună. Tu ce ai făcut?

- Fix o lae! mi-o trântește furioasă. Am fost la Poliție și am depus o plângere penală împotriva baronului ăluia, dar până mâine cică nu se poate face nimic. Că plângerea trebuie să plece… nu, pardon! trebuie î-na-in-ta-tă! la Procuratura de aici și apoi trebuie să ajungă acolo, la Mureș. Și din ce mi-au explicat polițiștii, oricum o să dureze nu știu cât până când o să se poată obține ordin de percheziție, dacă se va putea obține așa ceva. Dan se zbate acum să găsească niște pile să împingem lucrurile, dar sunt slabe șansele.

Exact cum bănuiam. Și dacă nimeni nu-i profet în țara lui, iar vorbele mele s-au adeverit, înseamnă că-s un fel de extraterestru, nu?

- Toni, nu ne lăsa, simt că înnebunesc de neputință și de grija Maiei. Și nici măcar nu sunt acolo, m-aș fi dus la nenorocitul ăla și i-aș fi căzut în genunchi să-mi dea copilul înapoi, să mă țină pe mine în locul ei. Dacă Dan nu rezolvă nimic, mă urc în primul avion spre Târgu Mureș și vin să...

Se pune iar pe smiorcăit. O încurajez cum pot și eu, date fiind condițiile. La prezența persoanelor (personalului?) din mașina de Poliție mă refer, că altfel Toni B. are centura neagră cu doisprezece dani la consolat femei deznădăjduite.

Îmi introduc vorbafonul înapoi în lăcaș, când șoferul mustăcios și ceafălătos oftează:

- Uite că am ajuns.

Îmi arunc privirile pe geam (nu de tot, frumoaselor, nu vă panicați!) tocmai la timp să văd micul monument rutier cu "Sighișoara. Bine ați venit!" care străjuiește intrarea în oraș. De aici nu mai mergem mult, câteva minuțele. Ocolim cetatea veche și facem dreapta, pe un drum străjuit de case falnice săsești, apoi continuăm pe alte străzi mobilate în același gen și din cauza aceasta, greu de distins unele de altele. Oprim pe Strada Justiției, în fața Poliției. Sună a vers hip-hop, mă scuzați, dar n-am găsit o altă primă. Sediul lăcașului de cult de care-ți zic e adăpostit într-o clădire cu două etaje, urâtă și gălbioară, împopoțonată la fiecare fereastră cu termopane de culoare albastră și unități de aer condiționat. Ușa în schimb, aflată la capătul a nouă trepte, e de un roșu care-mi faultează retina, atât e de aprins. Roșu galben și albastru, înțelegi cum devine cazul, tricolor iubit?

Descălecăm. Istrate se avântă sprinten pe trepte și ne face semn să îl urmăm. Adică lui Marinuș și lui mândel, firește. Tu poți să rămâi să faci opturi cu picioarele sub pătură, deși ți-o zic pe-a dreaptă: s-ar putea să-ți pară rău, fiindcă nici nu știu ce o să pierzi!

Intrăm. Ne întâmpină un hol mare, cu o cabină de portar pe dreapta. Trepte care urcă în față, uși care închid coridoare în stânga și în dreapta. Istrate schimbă una sau două vorbe cu plantonul din gheretă, iar acesta pune mâna pe receptorul unui telefon și strecoară cu maximă dexteritate cuvinte

prin sită. Închide și îi murmură înapoi chestii lui Istrate. Așteptăm cale de un minut sau două. Dinspre trepte se aude un tropotit, la început mai slab, apoi din ce în ce mai apăsat. Își face apariția un tip pe la 27-28 de ani, blonziu la păr și alburiu la ten, îmbrăcat în denim prespălat de jos până sus - pantalon, cămașă și jachetă. În picioare poartă niște bocanci negri uriași, care după zgomotul pe care îl produc, musai au niscaiva ținte metalice împrăștiate pe tălpi.

- Inspector Hermann Oberth, se prezintă el. Mergem sus la doi, domnul comisar-șef ne așteaptă.

A stârnit ceva agitație în arealul său de influență von Malleff, observ. A sunat din corn și în loc de ecou a stârnit artileria grea. Trebuie că i-am devenit la fel de drag precum un șancru plasat pe ciucurașul destinat deversărilor de reziduuri lichide.

- Domnu' Istrate, să trăiți, deci mai aveți nevoie de mine? se interesează agentul Marin Cutărescu (n-am chef să-l caut la evidența populației chiar acum, rămâne așa).

- Nu, liber, îi răspunde interpelatul.

Marinuș îi întinde purcoiul de acte pe care i le-am furnizat, dar Istrate i-a întors deja spatele și se îndreptă cu pași mari spre scară. Le preia inspectorul. Agentul ne salută generic pe amândoi și își face topită existența.

- Haideți, să mergem, îmi spune inspectorul.

- Sunteți rudă cu Hermann Oberth sau e doar o coincidență de nume? îl întreb în germană, în timp ce începem urcușul.

Rămâne pentru o secundă blocat. În sensul că se oprește literalmente din tropăit.

- Suntem rude îndepărtate, da, îmi răspunde tot în limba lui Beckenbauer după ce reia trepturcatul. Cum de vorbiți așa de bine germană?

- De fel sunt din Timișoara. Am făcut școala în germană acolo.

- Lenau?

- Genau.

- Înseamnă că am fost colegi. Când ați terminat?

- În '95.

- Oh, eu abia intram în gimnaziu atunci.

- L-ați mai prins pe Herr Schumpfler?

- Da, da. L-am avut chiar diriginte, dar n-a rezistat decât un an. S-a pensionat pe caz de boală.

- Bravo, domnule! Trebuia să-și găsească și el nănașul până la urmă, nu?

Herr Schumpfler era profesor de sport la Lenau. Complet sărit de pe fix. Bine, toți profesorii de sport sunt puțin nebuni (ca și ăia de muzică sau desen), dar ăsta de care îți zic nu era sănătos la cap chiar deloc. Era aproape tot timpul cu capsa pusă, se enerva din te miri ce și sărea la bătaie ca ultimul golan de cartier. Ca elev îți era nu știu cum să îți lovești profesorul, dar asta nu înseamnă că nu și-a luat-o de câteva ori zdravăn de la băieții de liceu. Eu am avut coleg de clasă un tip care făcea box de performanță și care și-a încrucișat pumnii cu Schumpfler într-a 9-a, de două ori. O dată fiindcă proful se luase direct de el, iar a doua oară sărise în apărarea unui alt coleg. L-a trimis la podea în ambele ocazii, asigurându-ne astfel cele mai faine ore de sport pe care și le putea dori cineva. Într-a 10-a nu a mai luat clasa noastră și până la sfârșitul liceului nu l-am mai avut profesor.

- Oricum se potolise mult, să știți. Nu mai era la fel de țâfnos și agresiv cum îi mersese renumele. Dar tot ne chinuia ca pe hoții de cai la orele lui. Îi intrase în cap că exercițiile sincronice sunt adevărata reprezentare a dictonului "mens sana in corpore sano" și ne punea să repetăm până la epuizare aceleași și aceleași mișcări, până i se părea lui că toată clasa e perfect sincronizată. Dar

ne-am vorbit cu toții și de pe la jumătatea anului școlar am început să facem totul alandala și cât mai aiurea. L-am îmbolnăvit de nervi.

Râde încetișor, cu un fel de sughițuri înăbușite blondul meu inspector.

- Aici este, îmi spune în timp ce ne oprim în fața unei uși masive care poartă spre noi semnele că în partea cealaltă este îmbrăcată în căptușeală antifonică. Să fiți atent cu domnul comisar-șef, să nu-l contraziceți, că vă poate face multe zile fripte.

Îmi deschide ușa și mă poftește să intru primul. Pătrund într-o anticameră micuță și îngustă, populată pe o parte de un birou dotat cu calculator și imprimantă, iar pe cealaltă de o canapea desfundată, care sprijină un perete în care se profilează o altă ușă, întredeschisă. Fiind duminică, anticamera e pustie, că altfel presupun că e mobilată de o secretară. Hermann cioc-ciocăne în tocul ușii și din partea cealaltă răzbate un muget formidabil:

- Intră!

Dăm pe rând ascultare îndemnului. Mai întâi inspectorul Oberth, iar apoi mândel, în șir indian. Când mi se degajă raza vizuală… pfff, de unde să încep, vericule?

Mai întâi camera: prima oară te izbește dimensiunea. E mare. Dar ce spun eu aici, e enormă! Cred că posedă pe puțin 100 de metri și nu din cei obișnuiți, ci din ăia pătrați. Are ferestre mari pe partea dreaptă, care dau înspre stradă. E îmbrăcată pe de-a întregul în lemn. Un lemn deschis la culoare, aproape alb. Nu doar pereții, ci și tavanul este lambrisat, da? Fix în mijlocul acestuia atârnă un candelabru gigantic de cristal, care se oglindește într-o masă solidă de mahon străjuită de fiecare parte de câte 12 scaune cu spătar înalt, tapițate cu catifea de culoare roșie. Capetele înguste ale formidabilei mese sunt păzite de câte un scaun mai special, de forma și

dimensiunile unui tron regal, realizat din lemn de abanos, cu tot felul de sculpturi, podoabe și brizbrizuri. Așezat în așa fel încât să formeze litera T cu masa cea grandioasă, dar la o distanță totuși apreciabilă de aceasta, în apropierea ferestrelor mari, se află un birou care e tot atât de lung precum două mese de ping-pong reunite. Biroul e făcut din același lemn prețios ca și cele două tronuri. Are picioare zvelte și frumos arcuite, pe care atunci când le vezi, nu poți să nu te întrebi cum de reușesc să suporte greutatea uriașă ce le apasă. Un al treilea tron, identic cu celelalte două, servește pe post de scaun de birou. Împrăștiate pe toți cei trei pereți, fără pic de simț estetic sau logică, sunt tot felul de chestii înrămate - de la diplome și fotografii cu diverse personaje (oho! ia te uită, sunt câteva și cu von Malleff!), la extrase din regulamente de ordine interioară, lozinci ("Să facem din Sighișoara Sigurișoara!", "Tineri, spuneți NU drogurilor și DA sexului protejat!", "Nici o masă fără pește organic!") sau articole din Constituție.

În al doilea rând, personajele: pe domnul procuror-șef Istrate ți l-am prezentat deja. S-a așezat la masa cea mare, cu o scrumieră în față, suge din nicotinoase și-și plimbă lejer amuzat privirile de-a lungul și de-a latul pereților îmbâcsiți de ramele ale căror forme, dimensiuni și materiale sunt atât de diferite, încât ai zice că au fost alese pe sprânceană doar de-al naibii să nu poți împerechea două la fel.

La biroul cel uriesesc se află două persoane.

Prima e o femeie tânără (nu-i dau mai mult de 25 de ani), dar deja trecută, machiată strident, cu părul tapat, vopsit într-un blond-roșcat. Stă trântită pe burtă pe birou, sprijinită în coate, cu fața proptită în palme și rumegă cu o expresie plictisită gumă. Din timp în timp face câte un balon pe care îl sparge presându-l cu limba de cerul gurii.

Parandărătelea o pistonează fără grabă, cu mișcări scurte din șale, un nene pe la 45 de ani, înalt cât un baschetbalist și lat cât un halterofil de categoria grea. Omul e tuns foarte scurt și are o față turtită și congestionată, împodobită de favoriți lungi care vin de se întâlnesc într-o mustață deasă deasupra unei guri cu buze groase, care lasă vederii o tastatură prost îngrijită și cu efective lipsă (nu are caninul din dreapta sus și nici incisivul din mijlocul coroanei de jos). Nu zici că i-o fi spus careva individului că pe vremea romanilor Sighișoara se numea Castrum Sex și el a luat-o la valoarea nominală?

- Haideți odată, mugește cu aceeași voce mânuită cu intensitatea celui ce are certitudinea că toți oamenii sunt hipoacuzici, fără să se întrerupă câtuși de puțin din activitatea de perforat. Unde dracu' ați fost?

- Niciunde, șefu', îi răspunde calm Hermann Oberth, privindu-l ca și cum domnul comisar-șef și-ar ascuți creionul în ascuțitoarea electrică de pe birou. Am întârziat puțin, cât să preiau actele de la agentul care l-a însoțit pe domnul…

- Bega, mă introduc cu formula devenită deja clișeu. Toni Bega.

- Aha, deci tu ești boul care i-a șutit domnului baron Albert von Malleff o mașină din herghelie?

- Nimic nu este ceea ce pare a fi, zic.

- Ce faaace? bubuie comisarul-șef oprindu-se pentru o clipă din compostat. Ești șmecher, ă? Faci gât, ă? Lasă, că o să-ți iasă ție pe nas, să nu-mi zici mie comisar-șef Pătrașcu.

Își reia cu frenezie împunsul.

- Hai Steluța, nu mai sta ca un lemn, dă și tu din cur, că vezi că am treabă.

Femeia e tot atât de impresionată de îndemn precum un orb de Capela Sixtină. Îi aruncă peste umăr, cu sictirul până în tavanul cel lambrisat:

- Ba dă tu, borțosule. După ce că te-ai ales cu un număr mocangeală, acuma mai ai pretenții și la acțiune.

Dar are noroc, fătuca. Fiindcă mastodontul trece pe neașteptate linia de sosire și începe să tremure din toate balamalele, apoi brusc liniștit se apucă să se încheie la șliț, nu înainte să îi trântească o palmă colosală în dos femeii (jur că am văzut cum i-au sărit ochii din orbite și guma din gură!):

- Marș de-aici, putoare! Și dacă mai faci gâți, să știi că te bag la beci suficienți ani cât să-ți atârni păsărica în cui și să te apuci de o meserie cinstită, la dat cu mătura.

Steluța se transformă pe loc în cometă. Își potrivește din mers țolul deranjat de partida de jamboane și iese proferând blesteme inutile la adresa universului. Știe că la meseria ei și la ocupația lui, n-are de ales. Din când în când trebuie să ofere cupoane cu reducere de 100% la tariful serviciilor de lustruit bastoane.

Pătrașcu încă se muncește cu prohabul când ajunge la masa cea lungă:

- Dom' procuror, aveți mandatul de reținere?

- Nu, îi răspunde ușor scârbit Istrate printre două fumuri.

- Poftiiim? răcnește comisarul care tocmai ce a comis-o ca un șef ce este. Păi mi-au spus de la Târgu Mureș că…

- Am mandat de arest preventiv pentru 10 zile, i-o taie Istrate.

Stinge țigara în scrumieră, vâră mâna în buzunarul interior al sacoului și scoate o hârtie împăturită în trei. O pune pe masă și o țintuiește cu degetul arătător.

- Vi-l las în grijă. Răspundeți cu capul de el, zice, arătându-mă cu același deget.

Taurul comunal freamătă de zici că i s-a propus o iesle plină de iarbă crocantă și proaspăt cosită, numai și numai pentru el. Își freacă labele uriașe și latră fericit:

- O-ho-ho, n-aveți nici o grijă. O să-l prelucrăm la marele fix, să-i iasă gărgăunii din cap.

- Nu! îi decartează cu sec procurorul. Ați belit-o definitiv dacă vă atingeți de el.

Își înfige o nouă țigancă în bot, o zippolează, trage un prim fum adânc în piept, apoi îl expiră împreună cu următoarele cuvinte:

- Chemați-mi o mașină. Sper să mai prind o felie de tort la ziua neveste-mii.

04:00 p.m.
Oaia aia e ei, eu i-o iau

Am rămas în birou numai cu inspectorul Oberth și comisarul-șef Pătrașcu. Acesta din urmă s-a proțăpit în fața mea, cu mâinile în șold. Mă domină net prin statură și țin să te anunț la modul cel mai oficios cu putință că măndel nu a întâlnit prea mulți inși despre care să poată spune asta. Își fixează ochii porcini în irișii mei și-și apropie fața la nici 5 centimetri de a mea. Miroase a acru și a fudulii nespălate. Îmi șoptește tandru:

- Te rog eu mult să calci măcar un milimetru alături zilele astea cât te țin la mine sub acoperiș. Mult de tot te rog. Abia aștept să te toc ca pe o chiftea și să te servesc cu muștar.

- Așa, crud? nu mă pot abține.

Palma dreaptă i-a plecat instinctiv spre fața mea, dar o deturnează în ultima clipă și-și scarpină cu furie favoritul. Și are o scatoalcă de dimensiunea unui capac de canal, te rog să mă crezi, că am văzut-o de aproape.

- Pe voi ăștia, sudiștii, v-aș strânge într-un loc, m-aș pișa pe voi și pe urmă v-aș da foc. Ești un mare jmecher bucureștene, este?

- Ta-na-na-na-na, că eu sunt timișorean! îi fac în ciudă, pe ritmul lui "Andrii Popa".

- Nah! grohăie el.

- Bah! onomatopeizez eu în contrapartidă.

L-am lăsat fără replică pe mamut.

- Te muți? Unde?

- Ce-ai soro, ai înnebunit? Ce mutat?

- Păi n-ai zis că te muți?

- Io?

- Da, tu.

- Păi când?

- Păi acușica.

- Spune dom'le la concret! Nu așa, generalități care poate oricine să generalizeze.

- Ia fă-ți urechile încoa'.

- E?

- "L-am lăsat fără replică pe mă mut". Deci, unde te muți?

- Haide mă, zău, credeam că vorbim pe bune. Te ții de cioace la ora asta, parol! Am spus mamut.

- Asta am înțeles. Te întrebam unde și mai ales de ce? Nu-ți mai place aici, la noi?

- Băej' nebun? MA-MUT!

- NU ȚIPA AȘA, CĂ AM ÎNȚELES DIN PRIMA! UNDE TE MUȚI?

- Mă rog. La Ploiești.

- Ploiești! Frumos.

- Da, mulțumesc, așa-mi spune toate fetele.

- Ploiești?

- "Păi eşti frumos".

- Asta am spus şi eu.

- Exact.

Pentru nenea Iancu, de la a cărui petrecere în Berăria Raiului, colţ cu Eternităţii, se împlinesc 100 de ani în 2012

Ridică din umeri, îi înmânează lui Hermann Oberth mandatul de arest şi ne concediază pe amândoi cu un gest scârbit:

- Fă-i actele şi bagă-l la zdup.

Ieşim.

- Mergem la mine în birou, la etajul unu, vă conduc.

Mă ţin după el, pe coridoare şi scări. Aterizăm într-o cameră cu mobilă obosită şi dotări prăfuite, care poartă numere de inventar pictate cu vopsea grosolană. Sunt trei mese (două blonde şi una brunetă), dar un singur calculator, dotat cu un monitor CRT mare cât un televizor cu lămpi de pe vremuri. Fiecare patrupedă e păzită de câte un dulap metalic, care din repetatele revopsiri la care a fost supus a căpătat o culoare imposibil de clasificat.

Ne aşternem la biroul cel brun, iar Hermann Oberth îşi descuie dulapul şi începe să extragă diverse formulare şi materiale de papetărie din el (pixuri, coli A4, coli indigo, ace cu gămălie, agrafe) pe care le instalează meticulos, pe căprării, pe biroul cel gol. În nici două minute aproape că l-a umplut.

Când se aşază în faţa mea, atac problema cât se poate de frontal şi direct (in deutscher Sprache, natürlich):

- Ce poate face un absolvent de Lenau pentru un alt absolvent de Lenau?

Hermann mă privește surprins:

- Ce vreți să spuneți cu asta?

- Că am o întâlnire foarte importantă în mai puțin de 2 ore și apoi o alta, cu mult mai importantă decât prima. Și nu pot lipsi cu nici un chip de la nici una din ele. Acum, sincer și pe bune, câți hoți credeți că au putut ieși de pe băncile liceului Lenau?

I se înroșesc puternic pistruii pe care îi poartă pe sub tenul lui cel spălăcit.

- Dar… dar… E imposibil ce îmi cereți.

- Nu vă cer nimic pentru moment. Vă rog doar să mă ascultați cu atenție.

Îmi deșert tolba, cu lux de amănunte și înfloriturile care dau culoare și ritm, despre baronul Albert von Malleff și micul stat pe care și l-a organizat la Bethlen. Despre copiii răpiți. Despre experiențele pe oameni. Despre temnița din salină. I le zic pe toate, cu vârf și îndesat, dar fără să pun nimic în plus de la mine. Îi spun despre prizonieratul meu și despre modul norocos în care am scăpat, împreună cu popa Vicențiu și Tușalina. Îi spun despre plângerea penală făcută și despre cum a fost ea ignorată cu grație.

Nu-i frații Grimm, dar tot îi smulg niște exclamații de surpriză și oroare pe parcurs.

- Și colac peste pupăză, asta - zic, arătându-i mandatul de arestare care se odihnește pe birou. O plângere penală împotriva lui von Malleff este egală cu zero, în schimb una făcută de el pune în mișcare tot angrenajul justiției române. Și cum? Direct mandat de arestare preventivă pe 10 zile, fără să fi fost parcursă procedura reținerii pentru 24 de ore? Care mandat l-a adus procurorul în buzunar, fără să existe audierea învinuitului și fără să fie prezent un avocat? Adică dacă nici astea nu

sunt făcături, înseamnă că ne aflăm pe o pășune elvețiană și chiar în acest moment mulgem vaci de culoare mov.

Hermann mă imploră din priviri să mă opresc. Nu-i cade bine la ficați narațiunea și mai cu seamă epilogul.

- Revin la întrebarea de mai devreme: ce poate face un absolvent de Lenau pentru un fost coleg, în contextul aici prezentat?

Țâșnește în picioare. Începe să patruleze în spațiul restrâns dintre cele trei birouri, ușă și geam. Bate step vreo două minutele, după care se oprește brusc lângă scaunul pe care stau:

- Și care e planul? Adică, se corectează repede, dacă prin absurd ați reușit să plecați de aici, ce intenționați să faceți?

Îl cântăresc din ochi (șaptezeci de kile, din care zece bocancii), să-i evaluez buna-credință. Dar știi și tu, e greu să bagi mâna în foc pentru oameni pe care zici că îi cunoști ca pe propriile buzunare, că o dată îți marchează o boabă de rămâi prost. Risc:

- Albert von Malleff e mult prea bine înfipt în sistem ca să-l atingă cineva fie și cu o literă din lege. Nu mai zic de vreun articol.

- Greșiți, nimeni nu e mai presus de lege.

- Ăhăm. Exceptând cazul în care ești însăși legea. Și din ce am văzut până acum, domnul baron este exact în situația asta. Aveți dovada chiar acolo, pe masă, sub forma mandatului de arestare preventivă emis pe numele meu.

Hermann și-a depus buca stângă pe colțul biroului, și-a încrucișat brațele la piept și mă ascultă încruntat.

- Așa stând lucrurile, nu am decât o singură variantă de lucru: forța. Intenționez ca împreună cu părinții copiilor răpiți să mergem la Bethlen, să încercăm să-i eliberăm prin forță. Și pe copii și pe nenorociții ăia din laboratoare.

Neamțul meu școlit la Timișoara trebuie că are și niscaiva molecule de sânge latin care i se preumblă prin sistem, că se ia cu mâinile de păr și explodează:

- Dar asta e o demență!

Mie-mi spui? Von Malleff are o ditamai armata la dispoziție, dotată cu armament greu, iar noi o să fim o mână de oameni, dotați cu ambiție.

Hermann nu apucă să dezvolte ideea, pentru că telefonul de pe biroul lui începe să bâzâie. Se întinde să apuce receptorul:

- Inspector Oberth! Să trăiți, domnule comisar-șef! Da… nu, nu încă… da… nu… da… da… am înțeles, să trăiți!

Trântește receptorul în furcă și se apucă să înjure în germană. Are un repertoriu surprinzător de bogat, îți spun!

- Căcatul ăsta cu ochi s-a opărit la maxim că nu sunteți încă la arest. S-a dus în vizită, să vadă cum v-ați instalat, cică. Și acum ne așteaptă acolo pe amândoi.

Nu știu ce vorbe i-o fi suflat în pâlnie domnul comisar-șef, dar l-a montat bine pe port-drapelul Levi's.

- Auziți, vin cu dumneavoastră la Bethlen! M-am săturat până peste cap de porcul ăsta de Pătrașcu. O să mergem împreună în bârlogul lui von Malleff, o să urmăresc cu atenție tot ce se întâmplă și dacă situația se prezintă măcar pe sfert atât de îngrozitoare pe cât o descrieți, o să fac un raport de o să cadă multe capete din Poliție și Parchet, o să vedeți!

S-a înfierbântat binișor, teutonul. Iar fierbințeala îi induce nevoi proaspete de step, bagă marfă calitatea întâi.

- O să spunem că m-ați atacat și ați fugit din arest, iar eu v-am urmărit. O să luați mașina mea, iar eu…

Nu-și termină propoziția, pentru că ușa se trântește de perete, iar în birou năvălește un nene ochios, cu o bască neagră așezată câș pe cap, care vorbește repede și cu precipitații, în timp ce gesticulează larg; în prag au rămas doi jandarmi.

- Hai băi Oberth, ce dracului!, să mă ia pe mine la ștangă Pătrașcu, ce dracului!, fin'că tu nu îți faci treaba, ce dracului!, pentru toți e duminică, ce dracului!, dar nici chiar așa, ce dracului!

Până aici a apucat omul să cedraculeze, întrucât Hermann îi trăsnește un upercut care face să-i sară cât colo basca și îl trimite instantaneu în lumea viselor. Jandarmii, după un moment de uluială, se bulucesc peste noi. Fără să mă fi vorbit cu Hermann, țâșnesc de pe scaun cu pumnul stâng sub formă de pocnitoare, care o dată ajunsă în moaca jandarmului din dreapta face trosc! și-l trimite la podea. Până îmi aduc metacarpienele înapoi, la un mic masaj de refacere, Hermann l-a secerat pe celălalt jandar.

- Așa a fost să fie! mormăie.

Înșfacă mandatul de arestare și îl îndeasă în buzunar. Restul chestiilor de pe masă le ia de-a valma și le închide în dulap.

- Haideți, să mergem.

Îi lăsăm pe cei trei visători risipiți pe jos. Hermann încuie biroul și purcedem la un trap alert.

- O să luăm mașina mea, zice. Vedem noi ce poveste o să țesem când va fi cazul.

Dar iată! Cazul ni se înfățișează chiar acum, pentru că după ce coborâm treptele până la holul de la parter, dăm peste silueta masivă a comisarului-șef Pătrașcu.

- Lăsați-mă pe mine, îi șoptesc lui Hermann.

Mugetul pe care-l emite Pătrașcu când dă cu ochii de noi creează emoții tencuielii, care începe mai întâi să tremure și apoi să se surpe în bucăți mari:

- Unde mama dra…

Se prăbușește ca secerat în față, cu brațele larg desfăcute.

I-am aplicat pălitura mea secretă, care presupune executarea a trei lovituri fulgerătoare, cu vârful pantofului, în trei puncte anatomice diferite, succesiv. Am muncit trei ani să o dezvolt, doi ani să învăț să o aplic și alți cinci să o perfecționez. Marile Puteri mi-au oferit sume fabuloase, Consiliul de Securitate al ONU a emis chiar o rezoluție să divulg formula, dar am refuzat și am rezistat. Oricum, te rog să reții că pantoful nu este deloc elementul esențial în ecuație, o pot face și cu piciorul gol.

- Uai! se uluiește Hermann la mine. Ce-a fost asta?

- Sosul meu secret pentru salată, zic.

Plantonul ne privește din acvariul lui, cu ochii măriți de groază. Pune mâna pe telefon, dar îi fac semnul universal de "nu" (sau de ștergător de parbriz) cu degetul arătător. Dă drumul receptorului de parcă l-ar frige, apoi ridică repede mâinile sus.

Ieșim.

Hermann începe să alerge.

- Să ne grăbim, că am parcat mașina două străzi mai departe. Nu găsesc niciodată loc aici.

Ha! Știi ce mașină are Hermann Oberth? Volkswagen Käfer 1303, roșu ca o buburuză care face plajă la nudiști!

Ne instalăm și demarăm în trombă.

Din apropiere ne sfâșie deja timpanele niște sirene de mașini de poliție.

05:00 p.m.
Bullit, însă bulit

Avantajul pe care îl ai atunci când faci curse ilegale de mașini într-un oraș mic este că îți stau la dispoziție o puzderie de străduțe și alei, unde îți poți etala tale lentele fără să stai cu frica în sân că undeva te pândește potera. Dezavantajul este că în nouă cazuri din zece, macadamul este atât de nasol, încât o să pierzi mai mult timp cu deceleratul decât cu acceleratul.

Știu că te-ai fi așteptat la o nebunie de curse de mașini, care pe de o parte să îngrozească sighișorenii de la pitic la bunic, iar pe de altă parte, să rămână în anale drept cea mai tare întrecere socialistă de la căderea comunismului încoace. Condiții, nu-i vorbă, ar fi fost: Käfer-ul lui Hermann, deși are aproape 40 de ani, deține un motor modificat de Golf GTI de 200 de cai-putere și prinde suta în puțin sub 6 secunde. "Furia Roșie" l-a botezat proprietarul și la modul cum mugește motorul când e turat, mi se pare că nu-i deloc o exagerare. Iar urmăritorii noștri…

Auziți, așteptați-mă puțin, vă rog. Tocmai mi se șoptește în cască… poftiiim?!? Senzațional, stimați cititori! Extraordinar, ce baftă pe voi, trebuie că v-ați născut cu toții în Zodia Porcului! Chiar acum intră pe fax transmisiunea în direct a corespondentului nostru local, care urmărește cursa din nacela unui balon promoțional pentru o marcă de ciuperci champignon, imobilizat la o altitudine convenabilă deasupra Sighișoarei. Transcriu în cele ce urmează relatarea lui, cuvânt cu semn de punctuație:

Bună ziua prea-stimați și mult-iubiți cititori ai postului nostru de povestiune! Numele meu este Dilie Mobre și voi fi gazda dumneavoastră în această splendidă zi de duminică, 20 noiembrie 2011, în acest minunat loc, puternic încărcat de semnificații istorice și nu numai, Cetatea Sighișoarei, care cu turnul ei magnific, dotat cu ceas, parcă este o fecioară care își oglindește chipul ciuruit de atâtea și atâtea evenimente în luciul tăcut și misterios al Târnavei Mari!

Ceasurile arată cinci minute după ora cinci post-meridian - sau după-amiază, pentru cititorii noștri mai puțin familiarizați cu astronomia și cartografia - temperatura aerului este de exact 7 grade Celsius - sau 44,6 grade Fahrenheit pentru cititorii noștri de peste mări și țări neobișnuiți cu cifrele sistemului metric - cerul este senin și nu prezintă nici un fel de înnorări, iar barometrul indică o presiune de 762 mm coloană de mercur. O zi, o atmosferă și nu în ultimul rând o ocazie perfecte, iată, pentru această adevărată întâlnire de gradul treisprezece între "Furia Roșie", echipa germano-română sau mai bine zis ardeleano-bănățeană formată din pilotul Hermann Oberth și copilotul Toni Bega, aflată într-un Volkswagen 1303 Broscuță și "Curcanul Alb" formată din perechile Ionescu-Popescu, Popa-Radu și Matei-Șerban, călare pe trei autoturisme Logan cu însemnele Poliției Române.

Aș vrea pentru început să vă prezint câteva date tehnice ale mașii… însă, senzațional! cursa deja a început, cu o fantastică perdea de fum scoasă prin cele două țevi de eșapament cromate, cu un diametru de cel puțin 3 țoli fiecare care împodobesc, mă scuzați! posteriorul "Furiei Roșii". Echipa Oberth-Bega (O.B.? asta nu e o marcă de tampoane? aaa, mesaj din partea sponsorului transmisiunii, am înțeles!) a demarat

cu dreptul în această cursă a mileniului. După ce fumul s-a ridicat, putem să vedem "Furia Roşie" cum goneşte cu 20-20,5 km/h pe strada Ion Grigorescu, al cărei pavaj a fost scos în urmă cu nici doi ani pentru refacere şi cum ocoleşte cu o rară măiestrie gropile, şanţurile, gurile de canal, dar şi adevăraţii masivi muntoşi formaţi de materialele de construcţii împrăştiate pe toată lungimea traseului. Trebuie să vă spun cu mâna pe pix, stimaţi cititori şi drage cititoare, că Hermann Oberth dă adevărate dovezi de virtuozitate pe acest segment extrem de dificil al cursei! Nu acelaşi lucru îl putem spune şi despre "Curcanul Alb", situat la o distanţă de circa 500 de metri în spatele campionilor noştri. Ca să vă faceţi o imagine cât mai apropiată de realitate, luaţi trei maşinuţe de la copiii, nepoţii sau fraţii mai mici. Ai voştri, ai vecinilor sau ai cunoscuţilor, ştiţi doar că discriminările sunt interzise prin lege. Acum aşezaţi-le în faţa voastră pe o suprafaţă plană, aliniate una lângă alta. Împingeţi maşina din mijloc mai în faţă, astfel încât botul celorlalte două maşini să ajungă în dreptul portierelor din spate. Ochei, iată că acum aveţi în faţa ochilor stolul sub care s-a organizat echipa "Curcanul Alb" şi puteţi să înţelegeţi de ce ei au reale dificultăţi în a manevra cu aceeaşi uşurinţă ca "Furia Roşie". Ah, nuuuu! Ba da! Ba nu! Ba bineînţeles că desigur! Aripa dreaptă a stolului curcănimii nu a putut să evite in extremis o dună uriaşă de nisip şi s-a înfipt până la parbriz cu botul în ea! Luaţi-vă la revedere de la perechea Ionescu-Popescu, mi-e greu să cred că ne vom mai întâlni cu ei în viitorul apropiat şi-mi pare sincer rău, pentru că n-am avut deloc posibilitatea să vă spun câteva date din fişa lor tehnică. Dar aceasta este viaţa, şi cu bune şi cu rele, nu putem avea pretenţia să…

In-cre-di-bi-l!!! "Furia Roşie" a scăpat din clenciul străzii desfundate şi a ţâşnit în trafic pe bulevardul 1 Decembrie! Perechea O.B. (un nou mesaj de la sponsorul nostru) face slalom… dar chiar aşa, de ce face slalom? Bulevardul este pustiu şi nici o maşină nu se vede în trafic. Mister! Staţi jos domnule Cornel Di, nu era vorba despre dumneavoastră, respectele mele! Dar o clipă, vă rog, mi-a venit o idee genială. Şi anume să-mi scot din toc binoclul cu lentile Zeiss pe care l-am achiziţionat din fonduri proprii într-o deplasare la Turneul celor 2 Naţiuni la Sudoku desfăşurat la Vânju Mare. Aşa, bun, să facem zoom acum… Senzaţional, drage cititoare şi stimaţi domni, pot vedea efectiv ca în palmă, deşi mă aflu la o distanţă incomensurabilă de miezul acţiunii şi da, iată că pricep ce se întâmplă, drept pentru care mă grăbesc să vă informez şi pe domniile voastre: nişte copii, că altfel nu le poţi spune acestor făpturi, se pare că au aruncat pe carosabil un fel de cuie speciale pentru găurit cauciucurile! "Furia Roşie" a încetinit până la viteza de… o secundă, să-mi consult tahometrul de la ceas… da, vă pot confirma în exclusivitate, viteza de 7 km/h. Dar ce se întâmplă? Ex-tra-or-di-nar! Toni Bega sare din mers din Broscuţă, sprintează nebuneşte spre unul din teii care străjuiesc prea-frumosul bulevard care este 1 Decembrie, se caţără cu dexteritatea unei maimuţe în copac, smulge cu o forţă absolut herculeană o creangă deasă şi solidă dintr-o ramură, coboară cu ea în dinţi, dintr-un singur salt şi… şi… şi… fan-tas-tic! sprintează din nou ca un campion mondial, depăşeşte în viteză "Furia Roşie" şi… şi… şi… u-lu-i-tor! doamnelor şi domnilor, simt cum sunt emoţionat până la a-mi periclita glandele lacrimale de acest om senzaţional care este Toni Bega, care se apucă să mătură cu furie şi din alergare caldarâmul din faţa maşinii conduse de Hermann Oberth! Ce putere de sacrificiu! Ce suflet minunat! Ce fizic

impresionant! Ce atitudine demnă de urmat de tinerele noastre generații, care au nevoie mai mult ca oricând de adevărate modele! Și iată-l pe Toni că-i face semn coechipierului său că totul e în regulă! Hermann accelerează ușor, îl ajunge din urmă pe Toni, care aruncă din aceeași alergare ca și mai devreme creanga folosită pe post de mătură în cel mai apropiat coș de gunoi de pe trotuar, apoi sare din fugă în "Furia Roșie"! Ah, o batistă! Dau un renegat pentru o batistă!

Dar în tot acest timp, când ochii umanității au fost ațintiți asupra echipei O.B. (auziți, dar nu găseam și noi o bere pe post de sponsorul emisiunii?), poate vă întrebați ce s-a întâmplat cu echipa "Curcanul Alb" și iată că... deloc-deloc? Păi atunci ce competiție mai e și asta, dacă toată lumea e cu sufletul la gură și e interesată de o singură echipă? A, sunteți câțiva care susțineți curcănimea? Foarte bine, ieșiți pe interval să vă vedem la față. Hai, 100 de abdomene și 300 de genuflexiuni de căciulă, pentru început.

Deci da, "Curcanul Alb" a mai pierdut o mașină din cele două rămase în joc. Și dacă n-ați încă avut timp să faceți schimb prin bluetooth de date de contact cu echipa Popa-Radu, atâta pagubă, fiindcă au rămas cu toate cele patru cauciucuri făcute zdrențe și aveți toate șansele să-i găsiți în acelaşi loc, în dreptul fostei librării transformate în magazin cu prețuri reduse mari. Așadar acum cursa continuă numai între Volkswagen-ul 1303 al "Furiei Roșii" cu, vă reamintesc, Hermann Oberth la manșă și Toni Bega pe scaunul copilotului și Loganul 1.6 al "Curcanului Alb" cu agenții Matei și Șerban pe scaunele din față.

În tușe groase, cam asta a fost, da. Ultima mașină de poliție am pierdut-o pe drum, chiar în vechea cetate a Sighișoarei. Știa Hermann un gang între

două străduțe și ne-am pitit acolo. Stăm la cutie și după ce sirena poliției s-a stins în depărtare.

Îi întind caraba dreaptă lui Hermann:

- Ești fratele meu începând de astăzi, să știi. Oricând vei avea nevoie de ceva, sunt la maximum un telefon distanță. Și spune-mi Toni, te rog.

- Hermann, mi-o menghinează el drept răspuns.

- Trebuie să ajungem la Stejăreni, la biserică, la 6. Dar problema e că Broscoiul tău cel vrăjit are toate șansele să fie cap de afiș în comunicările interne ale Poliției, o să ne fie greu să ne strecurăm cu el. Ai idee de unde putem împrumuta un alt mijloc de locomoție, mai discret?

- Altul da, dar nu știu cât de discret. Mergem să las mașina într-un loc nu departe de aici și o să vezi.

N-apucăm să schimbăm mai mult de cinci vorbe (aflu că e din Agnita de loc), că ajungem la o poartă de lemn, vopsită într-un albastru plesnit. Hermann sare din mașină și se duce să o deschidă. Cobor și eu să-i dau o mână de ajutor (cea stângă). Poarta, o dată crăcănată, deschide perspectiva asupra unei curți interioare, de forma unei pere și destul de întinsă ca suprafață. Sunt parcate zece mașini înăuntru, din care trei sunt acoperite cu prelate. Hermann duce "Furia Roșie" lângă o mogâldeață din asta de pânză cerată, în timp ce mândel se muncește să închidă poarta.

- Nu, las-o așa, că nu stăm mult, îmi strigă el de colo.

Mă întorc spre el. A dat la o parte învelitoarea și a scos la lumină (vorba vine, că se înserează cu repeziciune) un motor Zündapp de culoare albastru foarte închis, dotat cu ataș. În caz că ai văzut niscaiva filme de război la viața ta, Zündapp și BMW călăreau nemții pe front în Al Doilea Război Mondial și sunt locuri gen frontul de est sau nordul

Africii unde motocicletele astea au făcut prăpăd, ținând cont că pe ataș era montat un afet de pușcă-mitralieră.

Nu-mi pot reține un fluierat de admirație. E un model Zündapp KS750 extraordinar de bine conservat.

- E superbă! De unde ai găsit un exemplar așa de bine întreținut? Parcă a ieșit ieri din fabrică, iar ea are cât? 70 de ani?

- 67, zice Hermann. A fost fabricată în 1944. A câștigat-o străbunicul meu la poker, de la un ofițer german, cu câteva zile înainte de 23 august. Și după ce România a intrat în război cu Germania, i-a fost frică să o mai țină. A demontat-o bucată cu bucată și a ascuns-o într-o cisternă cu motorină, pe care a îngropat-o în fundul curții. Și după nici o lună a murit de inimă, că primise vestea că fiu-său, adică bunicul, căzuse pe front. Acum doi ani ai mei au descoperit din întâmplare o cutie metalică, săpând prin grădină. În cutie erau cheile de la Zündapp și manualul tehnic. Pe spatele acestuia era un proces-verbal, încheiat între străbunicul și ofițerul german, pe post de act care certifica transferul de proprietate, iar pe coperta interioară desenase locul unde l-a îngropat. Mi-a luat un an întreg să montez motorul. Și nu știu cum să îți spun, a stat el 65 de ani la conservat, dar a pornit la prima cheie.

Strălucește Hermannul mai abitir decât motocicleta, îți spun! Dar n-are rost să ne ascundem după cireș: are și de ce.

Cât a depănat povestea, n-a stat cu mâinile în buzunare. A scos o cârpă, a luat la lustru motorul, apoi a strâns prelata. Îi dau o mână de ajutor să împingem "Furia Roșie" în locul motocicletei. Hermann scoate din portbagaj o altă prelată și după nici un minut, Broscuța e pregătită de culcare în pijama.

Mă instalez. Ar fi bun un pat al lui Procust acum, pentru că am 20 de centimetri care mă incomodează (nu ăia, ceilalți) în atașul Zündapp. Dar în fine, mă pliez cât pot mai bine cu genunchii la gură. Hermann îmi întinde o cască. Aceasta, dat fiind contextul, are bunul simț să semene cu cele purtate de soldații germani. Adică se prezintă sub formă de ceaun, cu partea din față ușor ridicată. Îl refuz cu un zâmbet:

- Mulțumesc, dar există un singur producător în toată lumea asta mare care face căști care să-mi cuprindă mie bostanul. Și e tocmai în Noua Zeelandă.

- N-are a face, Toni. Trebuie să ai cască pe cap, altfel nu putem pleca. Uite, ți-o dau pe a mea, e o idee mai mare.

Facem schimb. Cum să-ți spun? E ca și cum mi s-ar fi ouat un dinozaur fix în creștet. Casca stă într-un echilibru precar în vârful capului, sunt nevoit să mă muncesc serios cu lungitul la maxim al chingii, astfel încât să mă pot spânzura cu ea de gât.

Hermann pufnește în râs:

- Zici că ești o pagodă.

Îi răspund cu o strâmbătură.

- Uite și ochelari, ca să fie tacâmul complet.

Și chiar că e. Pentru că și ochelarii de protecție au un look foarte retro, cu lentile rotunde, cum purtau piloții de avioane de pe vremuri.

- Sunt gata, căpitane, putem să decolăm.

Hermann și-a montat în plus și o pereche de mănuși de piele negre, care îi ajung până la jumătatea brațului. Îmi face semn să mă închei la haină și tu mă cunoști deja, nu există sub bunul soare persoană mai ascultătoare decât Toni B. Verific încă o dată legăturile de la cască și ochelari, apoi ridic degetul mare în direcția lunii

celei palide care ne urmărește de pe firmament, să semnalizez că din partea mea îi putem da bice.

Hermann împinge Zündapp-ul afară din curte, închide poarta, se urcă în șa, pune contactul, încălzește puțin motorul cu 3-4 accelerări și pornim.

În ceea ce se va dovedi a fi cea mai crâncenă aventură în care am fost vreodată implicat. Dar să nu anticipăm, că ăsta e thriller polițist, nu Antologie SF.

06:00 p.m.
Horea, Cloșca și vărul lui Crișan

S-a făcut noapte de-a binelea când ieșim din Sighișoara. Luna se joacă de-a v-ați ascunselea printre nori, în același mod în care o face un adult cu un copiluț care încă nu a împlinit 1 an: ascunzându-și fața în palme. Dispare pentru câteva secunde în spatele unei bucăți de pâclă, după care se ivește din nou, rotundă, galbenă și strălucitoare, să ne lumineze drumul.

Sunt treaz de aproape patruzeci de ore, însă nu mi-e deloc gândul la somn. Cumpănesc cele ce ne-așteaptă, mă gândesc cu inima mică la Maia și înalț niște cereri destul de precise către Ăl de Sus ca Tușalina și nașunchiul să fi reușit în misiunea de ridicare a maselor. Cum suna "Internaționala"? "Sculați, voi oropsiți ai vieții / Voi, osândiți la foame, sus! / Să fiarbă-n inimi răzvrătirea, / Să-nceapă al lumii vechi apus!". Oh, yeah, yeah, gimme more, baby!

Hermann știe bine zona. Nu o ia pe drumul cel prost care ne scoate direct la Stejăreni, ci îi dă gaz spre Daneș. O să avem parte doar de o bucată scurtă de șosea de neam prost, între Criș și Stejăreni. De mine și de șalele mele, zic, fiindcă atașul în care m-am înfipt e virgin în ceea ce privește amortizoarele.

La intrarea în Daneș, liniște și pace pe locul unde s-a ținut Târgul SPP. Cayenne-ul lui von Malleff a dispărut, deși cheia lui se află încă la mine în buzunar. Or fi trimis o platformă după el de la castel sau poate, mult mai bine, l-or fi șutit

întreprinzătorii locali să facă vreun ucrainian sau kazah fericit.

Parcurgem satul până aproape de jumătate și dăm de indicatorul cu "Criș 7 km". Sub acesta se află un altul, care ne informează că până la Castelul Bethlen, monument istoric, ar mai fi 9 km.

Facem stânga pe drumul care ne trebuie și îi dăm pedală.

Nu intrăm în Criș. Cam cu doi kilometri înainte se face drumul spre Stejăreni. Nu-i nevoie să-i fac vreun semn de atenționare lui Hermann, are GPS-ul (German Positioning System) activat.

Stejăreni. Satul e pustiu la ora asta, dar ce mă surprinde foarte tare e că aproape la fiecare casă s-a aprins câte o lumină în exterior. Și unde nu au fost becuri, s-au adus una sau mai multe lămpi pe gaz. De parcă întregul sat s-ar fi așternut la veghe.

O luăm pe drumul spre biserică. Nimeni. Îmi pipăi cu privirea indicatorul de timp de la încheietură. Zice că nu-s decât cincisprezece minute trecute de ora 18:00. Să vezi că Tușalina și nașunchiul n-au… Hopa! Biserica e luminată di granda, ai zice că-i vreun monument și ea, trecut pe lista UNESCO, la care curentul pentru reflectoare este plătit din fonduri guvernamentale. Dar nu e cazul, e o biserică nouă, construită acum 30 de ani, atunci când popa Vicențiu a și inaugurat de altfel parohia din Stejăreni.

Oprim în fața porții. Abia când Hermann taie guițatul motorului, auzim ca un fel de freamăt care vine dinspre biserică. Dau buzna pe poartă primul, cu casca și ochelarii încă montați pe fizic.

Noroc că falca mi-e bine ancorată cu chinga, altfel mi-ar fi luat-o la vale și ajungea sigur în țărână. Curtea bisericii e plină ochi cu oameni! Apreciez că sunt cam o mie de cetățeni strânși între zidurile ei. Fiecare om ține în mână câte un

obiect care poate face buba mare în caz că-i mânuit așa cum se cuvine: ghioage, un fel de sulițe din lemn, făcute probabil din araci de vie, coase obișnuite, dar și modificate astfel încât lama să vină în prelungirea mânerului de lemn, furci, ba sunt câțiva înarmați și cu puști de vânătoare. Trei sferturi din ei au lanterne, iar restul, niște torțe ciudate, în sensul că nu sunt din acelea cu braț scurt, ci sunt la fel de lungi ca sulițele făcute din araci.

Și sunt organizați, nu glumă! Când intru pe poartă, îmi ies în cale doi zdrahoni, care își încrucișează torțele în fața mea, împiedicându-mă să merg mai departe.

- Stai! se răstește cel din dreapta mea.

- Cine ești și ce treabă ai aici? îl completează celălalt.

Dacă nu-s gemeni, musai sunt născuți în zodia cu pricina, îți spun.

- Toni Bega, îmi prezint acreditările. Popa Vicențiu este?

- Aaa, domnu' Toni! se bucură monumentul din dreapta.

- N-apăi că noi de mult vă așteptam, continuă celălalt monument. La bun înțeles că îi părintele.

- Îi în biserică, dimpreună cu Tușalina, preia pe piept și degajează din voleu celălalt.

- Și cu capii răscoalei, zice Stângă.

- Hă? mă mir eu. Capi? Răscoală?

- Mereți numa' 'nauntru, domnu' Toni, că fix pe 'neavoastră vă așteaptă cu toții, zice Dreaptă.

Îmi eliberează drumul și-mi permit accesul în cercul încrederii.

- Stai! aud din spate.

- Cine ești și ce treabă ai aici? vine și completarea.

Mă întorc precum lupul.

- E cu mine, băieți. Domnul se numește Hermann Oberth și o să ne dea o mână de ajutor în seara asta.

Exagerez puțin, fiindcă aș vrea să-l bag nițel în priză. Nu de alta, dar e singurul tip de aici de care știu sigur că a fost în preajma armelor de foc adevărate, nu a ălora din jocurile video. Și mi-ar fi de mare trebuință cineva ca el în mijlocul faptelor.

Cele două pere mălăiețe îi dau voie să treacă. Ca la un semnal, se deschide un drum între poartă și ușa bisericii. Înaintăm la pas. Oamenii ne privesc tăcuți. Sunt de toate vârstele și formele, de la tineri cu tuleie crescute în neorânduială pe bărbie, la bătrâni cu plete dalbe.

- Cum ai strâns oamenii ăștia, Toni? îmi șoptește Hermann în germană.

- O să vezi imediat, îi spun.

Ușa bisericii e larg deschisă. Înăuntru toate luminile sunt aprinse. Intru, urmat îndeaproape de Hermann.

Sunt doar câțiva oameni, masați înspre altar, în jurul unei mese cu picioare foarte înalte. Pe câțiva îi știi - Tușalina, Ricuța, popa Vicențiu și nea Gigi. Alte trei personaje ne sunt complet străine, dar ceva îmi spune că o să umplem mintenaș spațiile albe în ceea ce le privește.

Iau o notă dintr-o octavă atât de joasă, că e cât pe ce să o scap pe jos:

- Bună seara, doamnelor și domnilor.

Doar Tușalina și nea Gigi întorc capul spre noi, ceilalți sunt prea prinși cu chestia sau chestiile de pe masă. De unde sunt, nu se vede ce anume îi preocupă.

- Toni, la fix picași, tăticu! Haide, că popa Vicențiu tocmai taie din slana care ieșii câștigătoare anul ăsta la Târgul Țuică Pâine și…

Adică nu, stai, că nu țuică îi zice beuturii esteia, mereu îi uit numele.

Numele lui mândel produce freamăt în asistență, te-ai prins. Toată lumea se întoarce, moment în care mi se înfățișează privirilor albastre suprafața mesei, în toată splendoarea ei. Pentru că e. Pe post de față de masă se află planul domeniului Bethlen, pictat de al tău Toni B. cu câteva ore în urmă. Pe hârtia cu pictogramele cele măiastre au fost plasate următoarele materiale strategice: una bucată pâine mare cât roata de la căruță, din care a mai rămas puțin mai mult de jumătate; una tablă de slănină de dimensiunea unei coli A3 și groasă de 7-8 centimetri; una sticloanță pântecoasă, plină pe sfert cu un lichid alb-gălbui; puzderie de păhărușe înalte de două degete, așezate unele în altele sub formă de turnulețe. În locurile unde au adăstat mesenii se află câte o felie uriașă de pâine, din care s-a ciugulit mai mult sau mai puțin, precum și un număr de păhărușe cu gura în jos, așezate tot sub formă de turnuleț, unele peste altele. În dreptul Tușalinei și al lui nea Gigi se află câte un singur pahar, încă plin și care pare neatins. În fața Ricuței sunt trei, cu gura în jos, nașunchiul are 16, împărțite în mod egal în două turnulețe, dar cei trei necunoscuți sunt campioni de la mare distanță, au în jur de 40 fiecare.

Așa, că tot a venit vorba, să-ți povestesc nițel de omuleții ăștia. Cel mai tânăr are un pic peste 40 de ani, iar cel mai în vârstă puțin sub 50 de ani. Mijlociul se învârte destul de convingător în jurul indicatorului cu cifra 45 înscrisă pe el. Sunt îmbrăcați toți trei la patru ace, de ai zice că vin sau se duc la o sindrofie foarte simandicoasă - costume închise la culoare din trei piese, cravată și papion (și culmea, cel mai în tânăr e cu fluturele de gât!), pălării din fetru, cu boruri înguste, paltoane din stofă subțire așezate pe umeri.

Popa Vicențiu pe de altă parte, e înarmat un cuțit cu lama foarte lungă și îngustă. Taie cu mare precizie și la mare artă feliuțe străvezii de slană, iar când strânge o grămăjoară convenabilă, o pune pe latul cuțitului și o întinde până la una din feliile de pâine de pe masă, unde o descarcă printr-o mișcare scurtă din încheietură. Nu ridică ochii din tabla de slană:

- Toni, dânșii sunt domnii Horea, primarul din Stejăreni (tipul mai în vârstă înclină capul), Cloșca (mijlociul idem), primarul din Criș și vărul lui Crișan, primarul din Daneș, domnul Crisbășan (împapionatul îmi face cu ochiul). Tocmai degustam din producția domnului Crisbășan, marele câștigător de anul ăsta de la Târgul SPP.

Horea, Cloșca și vărul lui Crișan? Taci că-i bine!

- "Tocmai", Vivi? se interesează Tușalina.

- Era o figură de stil, mamă dragă. Cam de juma' de oră ne muncim cu greutățile vieții, Toni. Dar hai, nepoate, ia și tu un loc în spațiu să ne cinstim cum se cuvine înainte de marea escapadă.

Termină de feliat o porție de slană, taie o bucată de pâine care ar putea hrăni timp de o săptămână un sat din Somalia și apoi depune feliuțele pe o margine. Abia acum observă că nu sunt singur:

- Nepoate, vezi că te-a urmărit careva până aici. Domnu' Horea, ce păzesc băieții ăia de la poartă?

- Dânsul este Hermann Oberth, îl prezint. Inspector la Poliția din Sighișoara. Iar băieții de la poartă, să știți că-s tare de ispravă.

- Singurii gemeni pe care i-am avut noi vreodată la noi în sat, zice Horea. Dar haideți domnu' Toni și domnu' Hermann, să ciocănim câte un ștamps.

Ne conformăm. Cloșca ne întinde fiecăruia câte un păhăruț, apoi umple paharele până la buză pentru toată lumea.

- No, că și flașa asta dă să se decedeze, observă. Părinte, poate faceți o slujbă de pomenire, că bună

o fost cât o trăit.

Ridicăm paharele și închinăm. Chiar și Tușalina și nea Gigi. Dau paharul pe gât, dintr-o singură mișcare. Cei care ați mai servit la fizic zeamă de prune, cunoașteți senzațiile: mai întâi îți îneacă nările mirosul de tărie și te ia cu furnicături, apoi lichidul lovește limba, pe care o amorțește o clipă, dimpreună cu bolta palatină și cărnița obrajilor, o ia în jos și îi poți urmări lejer traiectoria prin organism după arsurile pe care le provoacă pe drum, ajunge în stomac și concomitent cu căldura care începe să se degajeze din zona buricului, simți și o lovitură de ciocan în tâmple. Plus nevoia acută să-ți mai servești o doză, ca să vezi câte din trăiri se vor repeta și cu ce intensitate.

Mă scutur ca un cal deranjat de un roi de muște insistente:

- Brrr! Foc, nu alta! Nu știu cum rezistați voi la șocuri din astea.

- Începem de mici, domnu' Toni, îmi explică amabil vărul lui Crișan. Mama mi-o spus că îmi punea palincă și în laptele ce-l sugeam din biberon, să dorm mai bine noaptea. Și nu știu dacă din cauză de palincă, dar de mine nu s-o prins boala niciodată pân' acum.

- Tăticu, dar cum devine cazu' ăsta cu poliția și cu polițistu'… domnu' polițist aici prezent? Că popa Vicențiu ne povesti cum te arestă garcea… ăsta, domnii polițiști vrusei să spun, la târg și te duseră să te priponească la academie.

Fac un rezumat pentru toată lumea, în cuvinte puține, dar suficiente cât să fac din Hermann un erou local. Tușalina îl îmbrățișează, popa Vicențiu îl binecuvântează, nea Gigi îl strângemânează, Ricuța îl felicitează, iar cei trei capi îl batpespătează. Se mai umple un rând pentru toată lumea, care se duce mintenaș să se așeze la coadă cu cel(e) de dinainte. Nu știu dacă din cauză de palincă sau din cauză de efuziunile la care a fost

supus, dar Hermann s-a transformat într-un morcoveață.

- Acum e rândul vostru să-mi citiți știrile de pe prompter, zic către Tușalina și nașunchiul. Cum ați reușit să mobilizați atâta popor?

- N-am fi făcut nimic fără Gigi, începe Tușalina prima.

- Poftim? îmi scapă fără să vreau. Ce vrei să spui cu asta?

- Prima oară ne-am oprit la Ricuța și Văsălie, să vedem dacă e cineva acasă. Ricuța tocmai ce se întorsese de la Târgu Mureș - l-au operat pe Văsălie și doctorii spun că are mari șanse să scape fără sechele.

- Ce schele, păcatele mele, intervine nea Gigi, că omu' la cap fuse lovit, nu?

- Alea-s atele de care zici și nu de ele e vorba în propoziție. Îți explic în epilog dacă e cazul, OK, nea Gigi? Bun, ne bucurăm pentru Văsălie! Ați ajuns la Ricuța; și mai departe?

- Cum n-avea ce face pe acasă, am luat-o și pe ea cu noi. La prima casă unde ne-am oprit, nici n-au vrut să asculte ce voiam să le spunem eu sau Ricuța. Noroc că a intervenit Gigi și a povestit ce vi s-a întâmplat la castel, cu baronul, chinejii și plutonul de execuție. Atunci domnul a zis că o să vină negreșit, iar doamna a început să sune pe la neamuri să vadă cine e dispus să îi însoțească. Au strâns doisprezece oameni în mai puțin de zece minute!

- Bravo, nea Gigi! Sper totuși că n-ai exagerat cu nimic peripețiile noastre.

- Tăticu, doar mă cunoști, ce naibii!

Tocmai, că îl.

- Și la celelalte familii cum a mers?

- Același model, Toni. Parcă s-ar fi vorbit cu toții între ei. Degeaba ne răceam gura eu sau

Ricuța, până nu începea Gigi cu povestea voastră - cum v-ați luptat cu chinejii ăia mari maeștrii în arte marțiane și i-ați învins, dar v-a încercuit o armată întreagă de soldați înarmați până în dinți care v-au dus pe un rug, v-au legat de un stâlp și au dat foc la lemne sub voi, dar a apărut baronul von Malleff care a dat ordin să fiți împușcați, fiindcă el e vegetarian și nu-i place mirosul de carne arsă și cum ați smuls voi stâlpul din țâțâni și v-ați prăvălit peste oastea de chineji și l-ați luat prizonier pe baron și așa ați reușit să scăpați cu viață - până nu intervenea Gigi, nimic, nici o reacție. După care, minune! toată lumea era de acord că baronul von Malleff trebuie musai pedepsit și că pentru asta trebuie mers la castel și se încingeau telefoanele să strângă neamurile.

- Arte marțiane, deci? îl întreb pe nea Gigi.

Olteanul meu de vecin ridică din umeri. Ce vrei, el așa a văzut filmul, sub formă de colaj din filmele cu karate și alea cu haiduci, totul presărat cu puțin condiment fantasy.

- Și câți oameni ați reușit voi să strângeți în felul ăsta?

- O sută trei suflete. Atâția au promis că vin, adică. Dar până la urmă n-au ajuns decât treizeci și au rămas doar unsprezece din ei.

- Unsprezece!

- Da. Au și ajuns primii la biserică, Vivi și oamenii domnilor Horea, Cloșca și vărului lui Crișan încă nu veniseră și s-au cam înspăimântat când s-au văzut singuri în toată curtea. Dar cum ți-am spus, Toni, dacă nu era Gigi, nu strângeam nici un om.

S-a umflat în pene ca un curcan, ex-Crăișorul Munților lui Venus, îți spun. Mi-e să nu-i pleznească șoriciul de entuziasm.

- La tine cum a fost, nașule? Dar mai întâi de toate, ai rezolvat cu cheile?

- La marea artă, nepoate.

Își ridică poala anteriului și se scobește cu mâna liberă prin buzunarul de la pantaloni. Scoate trei chei noi-nouțe și le trântește pe masă. Le iau și le analizez. Mare artă, într-adevăr. Nu sunt confecționate din chei brute, sunt turnate, nenică!

- Marfă de calitatea cea mai bună, zic. Cine e artistul poporului care le-a executat?

- Ei, lasă, dă din mână popa Vicențiu. Important este că le avem, nu?

Hermann îmi cere o cheie și o studiază cu atenție.

- Hm, deci Costache Capdefier, zis Chelaru, s-a oploșit pe la dumneavoastră când s-a pensionat. Auzisem zvonuri că s-a pripășit pe undeva prin zona Sighișoarei, dar nu le-am dat crezare.

Popa Vicențiu schimbă priviri rapide cu Tușalina și Horea, primarul din Stejăreni, dar nimeni nu scoate nici un cuvânt. Cer lămuriri de la Hermann.

- E un fost spărgător de case, care a operat până acum 5 ani, când am intrat eu în Poliție și care a dispărut în plină glorie. Lucra în special pe Ardeal - Brașov, Cluj, Sibiu și Târgu Mureș - dar a dat câteva lovituri mari și în București. Nu știu dacă vă amintiți celebrele stenograme de acum aproape 10 ani. Au apărut pe piață după ce Chelaru i-a spart casa premierului și printre altele, a luat și niște casete audio pe care acesta le ținea în seif. Ei, acest Chelaru era renumit pentru faptul că nu intra niciodată într-o casă prin forță. Întotdeauna cu chei și întotdeauna cu chei făcute cu mâna lui. Am văzut câteva executate de el și seamănă al naibii de bine la stil cu asta.

Și ridică o cheie, să poată fi admirată de toți spectatorii.

- Părinte, dacă vreodată Costache Capdefier o să simtă nevoia unei spovedanii civile, să mă anunțați

neapărat, vă rog. I-am studiat viața și opera și mi-ar plăcea să aflu două-trei chestii de la el.

Iar chicotește Hermannul cu râsul lui în sughițuri înăbușite de care s-a folosit când mi-a povestit cum l-au pensionat pe proful de sport de la Lenau.

Iau cheia înapoi și o alătur suratelor ei, apoi îmi introduc trioul în sala de concerte a buzunarului de la haină, să clincăne melodios împreună cu restul inventarului.

- Bun, lasă că vă lămuriți voi mai târziu cum e treaba cu meșterul făurar. Luminează-mă, unchiule, cu mersul lucrurilor de când ne-am despărțit la Daneș.

- Mult nu e de povestit, nepoate. La Târgul SPP am dat de Horea, Cloșca și vărul lui Crișan, aici prezenți, care deja știau că anul ăsta premiul cel mare o să-l ia chiar vărul lui Crișan, domnul Crisbășan, deși urna de vot nu fusese deschisă încă.

- Poate pentru că mi-am dorit mai mult victoria, mă lămurește modest respectivul.

- Ei, le-am povestit la dânșii toată tărășenia cu baronul von Malleff și satanismele care se întâmplă la castelul Bethlen, iar ei și-au strâns fiecare oamenii și le-au spus de copiii răpiți și tot restul. Oamenii s-au enervat cumplit, că erau cu chef cu toții și au vrut să plece chiar atunci spre castel. Dar Horea, Cloșca și vărul lui Crișan i-au liniștit pe motiv că nu se declarase încă marele câștigător și cum se termină de numărat voturile în mod democratic și se înmânează trofeul, fiecare e liber să pornească spre casă, să-și ia ce are de luat și să vină aici, la biserică. Și exact așa s-a întâmplat.

- Atâta doar că mai întâi fiecare dintre noi și-a organizat oamenii ca pionierii pe vremuri, îl completează Horea.

- Cum ca pionierii, adică? întreabă Hermann, care n-a apucat decât Șoimii Patriei.

- Pe grupe, detașamente și unități, îl lămurește Cloșca. 10 oameni la o grupă, 5 grupe la un detașament, 7 detașamente la o unitate.

- Eu am o unitate cu 6 detașamente, zice Horea, la fel și Cloșca. Vărul lui Crișan are 7 detașamente.

- Deci în total sunt aproape 1.000 de oameni în curte?

- Este corect, mă aprobă Horea. Iar pe cei 11 aduși de Tușalina i-am împărțit între noi. 2 la mine, 2 la Cloșca și 7 la vărul lui Crișan.

- Auziți, dar apropo, care e treaba cu domnul Crișan?

- Îi în străinătate, domnu' Toni, mă lămurește prompt vărul său. O plecat să înfrățească Danești' cu un sat din Kiribati, în Oceanu' Pacific. Și atuncea m-o lăsat pe mine să văd de treburi în sat.

- Aha. Și e plecat de mult?

- Păi să tot fie un an jumate. Da' îi drumu' lung, știți cum e.

Știu, da. Mai ales dacă o fi insistat să ajungă înot.

- Bine că am lămurit-o și pe asta. Acum, înainte să pornim, aș vrea să mai trecem o dată în revistă planul de atac. Vreau să fiu sigur că toată lumea știe ce are de făcut la castel.

Tușalina și Ricuța, ajutate de nea Gigi, eliberează rapid masa și opera funcțională a marelui artist (de mine zic, firește) se înfățișează în toată frumusețea ei orbitoare. Îmbogățită cu pete de grăsime și mirosind puternic a palincă, dar acestea, în limbajul specific hărților, nu reprezintă nimic altceva decât POI-uri.

Prezint punctele de pătrundere pe domeniu, reunirea răsculaților și dezarmarea trupelor masate

la poartă, ocuparea cazărmii și securizarea armamentului, împărțirea în trei unități și atacarea castelului, a laboratoarelor și a complexului militaro-muncitoresco-chinezesc.

- Cum sunt singurul care știe drumul prin castel și socotelile din salină, eu voi merge cu unitatea căreia îi va reveni castelul.

- D-apăi cum singurul, domnu' Toni? Că la noi în unitate îi Marton, care o fo' bărbat de serviciu la castel, zice de colo Horea. Cunoaște fiecare cămăruță ca în palmă.

- Păi iată, Stejăreniul merge la castel, atunci. Și restul?

- Noi o să ne ocupăm de laboratoare, face Cloșca.

- Și aș merge și eu cu ei, Toni, zice Hermann.

- Perfect. Atunci dumneavoastră vă revine campusul chinezesc, îi spun vărului lui Crișan. Și cum veți fi destul de aproape de laboratoare, veți putea să vă ajutați unii pe alții, în caz că se îmbulinează excesiv treaba în vreo parte.

Lumea e mulțumită de aranjamente.

- Pentru că nu vom avea cum să comunicăm altfel la fața locului, va trebui ca din fiecare unitate să fie desemnați 3 curieri, astfel încât să putem să ne informăm și să ne coordonăm dacă va fi nevoie.

Horea, Cloșca și vărul lui Crișan mă aprobă tăcuți.

- Să fim bine înțeleși: trebuie să facem tot posibilul să folosim forța doar atunci când nu se va putea altfel. Pentru că avem un avantaj psihologic imens: e războiul nostru, nu și al celor din cealaltă parte. Muncitorii chinezii au fost aduși în România să lucreze în construcții și își trimit banii pe care îi câștigă familiilor rămase în țară. Cei mai mulți dintre ei nu vor avea nici un chef să-și composteze definitiv biletul de voie pe Pământ. Cam asta ar fi.

Aș vrea să le spun două vorbe oamenilor de afară și apoi să pornim spre Bethlen. Întrebări?

- Noi ce facem, tăticu? se interesează nea Gigi.

- În ce sens mă întrebi?

- Păi adicătelea, rămânem colea, mergem și noi la cafteală, sau cum?

- Mergem! zic într-un glas Tușalina și Ricuța.

- Nu, nu, stați puțin! Castelul o să fie un loc periculos pentru femei.

- Ascultă Toni, îmi zice Tușalina, dacă tu crezi că mă poți opri pe mine să merg la Bethlen, înseamnă ori că ești inconștient, ori că ți s-a urcat la cap palinca și uiți cu cine vorbești.

Seamănă cu tanti Mitza când se ambalează așa. Aprige femeile din neamul Dăneștilor!

- Bun, deci clar că mergem cu toții, concluzionează nea Gigi.

- Ba, eu aș cam avea treabă prin biserică, zice nașunchiul. Plus că am de pregătit și slujba de Sfântul Andrei, care numai mâine nu-i poimâine.

- OK, așa rămâne atunci. Să mergem!

- Fără să ciocănim un păhăruț, domnu' Toni? Asta nu se poate! protestează vărul lui Crișan.

Foșgăie printr-o sacoșă de rafie și scoate o sticlă neîncepută de palincă din care toarnă tuturor.

- Să fie cu noroc și Doamne-ajută! închină popa Vicențiu.

- Amin! îi răspundem în cor.

Ne luăm rămas bun de la părintele, care ne binecuvântează pe fiecare în parte și apoi pe toți împreună. Ieșim în curtea bisericii. În dreapta îi am pe Horea, Cloșca și vărul lui Crișan, iar în stânga mă încadrează nea Gigi, Tușalina și Ricuța. Murmurele încetează și toate privirile se fixează pe noi. Hai, Toni, e momentul să oratorizezi ca un Demostene ce te afli.

- Oameni buni! Pornim către Bethlen imediat după ce capii dumneavoastră vă vor transmite ultimele lucruri pe care le-am stabilit. Pornim către Bethlen, într-un drum nu atât lung, cât mai ales greu. Pornim către Bethlen să ne găsim dreptatea! Să ne eliberăm copiii! Să ne eliberăm rudele, care sunt ținute împotriva voinței lor acolo!

Murmure aprobatoare. Ridic mâinile, să se facă liniște.

- La Bethlen s-a instalat răul. L-am văzut cu ochii mei. L-am simțit pe propria piele. I-am amușinat miasmele îngrozitoare. La Bethlen s-a înstăpânit răul. Și e un rău care nu vine dintre noi, nu! E un rău care ne vine de la străini!

Se huiduie ca pe stadion. Îi mai las câteva secunde să se ambaleze.

- Nu le-a ajuns că ne-au luat pâinea de la gură aducând muncitori străini să lucreze în locul nostru!

Huuuooo!

- Nu le-a ajuns că ne-au cumpărat pe nimic pământurile!

Huuuoooo! Huuuooo!

- Nu le-a ajuns că au ajuns să ne sfideze în propria noastră țară!

Huuuoooo! Huuuuoooo! Huuuooo!

- Ne-au răpit copiii!

Huuuoooo! Huuuuoooo! Huuuooo! Huuuooo!

- Ne-au răpit nepoții, unchii și mătușile!

Huuuoooo! Huuuuoooo! Huuuooo! Huuuoooo! Huuuuoooo!

- La Bethlen! La castel! La atac!

Și din toate piepturile izbucnește la unison același tunet formidabil:

- La Bethlen! La castel! La atac!

07:00 p.m.
Nimic nou de frontul pe șest

Cei aproximativ 3 km până la castel i-am acoperit în marș forțat în ceva mai puțin de 30 de minute. Am tras de oameni cum trag la sală băieții cu ceafa groasă de fiare. Momentul în care cucul va ieși din poiată să necheze de 20 de ori e foarte aproape și trebuie să fiu prezent să-l trag în poză.

Oprim într-o pădurice despletită, la nici 100 de metri de castel. Torțele și lanternele au fost stinse încă de pe drum, iar cu 1 kilometru înainte de Bethlen am interzis și fumatul. Cu ocazia asta am testat sistemul de curierat și țin să te anunț că merge ca uns.

Ne împărțim în două grupuri mari. Vărul lui Crișan își împarte ceata și se alătură cu una din jumătăți lui Cloșca, iar cealaltă jumătate ne-o încredințează lui Horea și lui mândel. Ne urăm alea-alea, plus alelalte și ne despărțim.

O iau înainte cu Horea. Ne urmează la mică distanță nea Gigi, Tușalina și Ricuța. În preajma lui Horea stau și cei trei curieri desemnați din Stejăreni, pe numele lor Nae, Lae și cu Gae. Frânți în două, ai zice că suntem un batalion de briceaguri care se furișează în noapte pe lângă gardul domeniului Bethlen. Ajungem cât ai clipi la punctul în care începe gardul de sârmă. Doi băieți bine crescuți și bine dotați taie sârma dintre doi stâlpi de sprijin cu un fel de foarfece uriaș și fac ditamai locul de trecere.

Drace! Începe să urle o alarmă ca o apucată. Înșfac o ghioagă noduroasă de la unul din cei trei curieri (lui oricum n-o să-i fie de folos), o ridic în aer și îi trag următoarea țâpuritură:

- Înainteeee!

Din depărtare se aude un strigăt similar, trebuie că și cealaltă jumătate a micii noastre oști a trecut Rubiconul.

Mă năpustesc primul, în galop, cu oamenii din spatele meu urmându-mă îndeaproape și zbierând ceva ce se termină într-un "eeee!". Ajung la grajduri și iau volta dreaptă, fără să slăbesc ritmul. Aproape că mă ciocnesc de un grup de 50 de chinezi, aflați în alergare și cu pistoale-mitralieră de gât, conduși de un… Hei! E fix gradatul de azi-noapte, îl recunosc după pistol și bărbia deviată pe care o posedă.

Îmi învârt ghioaga în aer și-i îndrept bărbia comandantului de pluton, astfel încât să fie centrată cu nasul. Ba chiar am impresia că îi fac și o gropiță, dar ceva mai consistentă decât cea a lui Kirk Douglas. Apoi, învârtind ghioaga deasupra capului ca pe o elice, mă năpustesc în trupa de oblici, ca un elicopter care se prăbușește. Fac o pârtie mare, dar total inutilă, pentru că se prăvale asupra lor oastea de pe urmele mele, care îi calcă în picioare și îi transformă pe loc în firimituri.

Se aud focuri de armă dinspre poartă.

- Luați pistoalele-mitralieră de la chinezi, îl aud pe Horea îndemnându-și oamenii. Care protestează, trimiteți-l la nani!

Îmi agăț și eu o pocnitoare de gât și-mi înfig la curea pistolul gradatului pe care l-am blagoslovit. Le văd pe Tușalina și Ricuța aplecate asupra unor chinezi tumefiați.

- Stați în mijlocul oamenilor, le strig. Nea Gigi, ține pistolul ăsta. Aici într-o parte ai piedica. O ridici așa și armezi. Ai grijă de Tușalina și Ricuța ca de ochii din cap. Vezi pe careva cu idei crețe, tragi la picioare, clar?

- Cristal, tăticu, n-avea grijă.

Prind vorbele din fugă, pentru că am țâșnit deja pe direcția porții. Unde se întâmplă chestii nu tocmai prietenoase. Cloșca, vărul lui Crișan, Hermann și oamenii pe care îi conduc le-au căzut în spate detașamentului de chinezi care păzea poarta. Dar dinspre cazarmă a apărut un batalion întreg care a deschis focul. Au căzut deja câțiva dintre ai noștri și s-a răspuns la foc cu foc, cu armele capturate de la detașamentul de la poartă. Nu-i a bună, în felul ăsta o să se lase cu vărsări de sânge nasoale. Mă uit după comandantul batalionului. E un chinezoi umflat cu pompa, rotund aproape cât o sferă. Și-a organizat oamenii în poziție de tragere și ridică mâna dreaptă, în care ține un pistol, de parcă ar vrea să dea startul într-o cursă de atletism. Armez fulgerător pistolul-mitralieră și-i trimit trei bomboane în mâna împistolată. Se aruncă pe burtă și începe să se vaite pe limba lui că îl doare. Nu-ți mai zic că arată exact ca un ghem uriaș traversat de două andrele, că o să zici că mă pieptăn în timp ce țara arde.

- Pe ei! urlu cât pot de tare și mă arunc înspre chinezii care au rămas ușor descumpăniți, uitându-se la comandantul lor cum se tăvălește pe jos.

Pârâie împușcături răzlețe și timide din față. Trimit un stol de plumbi în picioarele chinezilor din primul rând, așa, de avertisment că nu-i loc de jucat cu focul. Cad de parcă le-a cosit cineva dintr-o mișcare picioarele de la genunchi.

Aripa stângă a armatei transilvănene face joncțiunea cu aripa dreaptă a armiei ardelene în dreptul umflatului, care acum s-a așezat în fund și-și privește urlând mâna găurită. Rezultă un fel de bum! orbitor care transformă batalionul de chinezi într-o grămadă neregulată, din care sar bucăți de haine, arme, pantofi și uneori chiar și oameni. Apoi se face liniște.

- Incredibil, Toni! îl aud pe Hermann lângă mine. Oamenii ăștia aveau arme adevărate! Și ce

arme, uită-te și tu, marfă americană de prima mână. Nu-mi vine să cred că e posibil așa ceva în România.

- Stai să vezi și mai departe ce fabrică de biscuiți Horroreo și-a tras von Malleff la Bethlen.

Împreună cu Horea, Cloșca, vărul lui Crișan și Hermann facem un mic consiliu de război. Hotărâm să ocupăm grajdurile și să-i ducem acolo pe chinezi și pe cei răniți dintre oamenii noștri, păziți de 20 de oameni înarmați. Un mic recensământ ad-hoc pe care-l facem legat de arme dă o cifră rotundă de 275 pistoale-mitralieră.

Sunt aproximativ 300 de chinezi pe care îi mânăm din spate ca pe oi. Ocupă jumătate din clădirea cea goală. Pe răniți îi aducem pe brațe, atât pe ai noștri, cât și pe ai lor. Din nefericire, sunt și 3 morți, toți dintre oamenii lui Cloșca.

- Vorbește cineva românește? întreb micuța congregație chineză.

Ridică o mână nesigură un tip tinerel și imberb, care aduce puțin la fizic și la tunsoare cu Bruce Lee.

- Io, un pic.

- Vino mai aproape, îi spun.

Își face loc printre ai lui și mi se alătură.

- Spune-le conaționalilor tăi să se așeze. Toată lumea în fund, cu genunchii ridicați și cu mâinile pe genunchi, la vedere!

Omuleanul le traduce alor săi în câteva silabe cele două propoziții ale lui măndel. Execută cu toții figura, ca la înot sincron. Și le-a ieșit atât de perfect, încât ai jura că au repetat zi de zi, timp de câteva luni mișcarea.

- Mai spune-le să rămână liniștiți. Nimeni nu va păți nimic dacă stă cuminte și nu face mișcări necugetate, s-a înțeles?

De data asta chinezește ceva mai mult tânărul translator. Nu zici că întâmpină dificultăți cu "necugetat", nu?

Bun, treaba e că după ce termină de vorbit, din toate piepturile de alamă bubuie un "șî!" care face să zdrăngăne geamurile (da, vericule, le-au schimbat pe cele făcute zdrențe cu ocazia exploziei).

- Hî? fac spre Față Galbenă.

- Șî, adică da, mă lămurește el.

- Bine, coane. Hai, tu vii cu noi, că o să mai avem nevoie de tine. Cum îți spune ție la tine acasă?

- Liu Ka Lin. Dar aici eu botezat Luca. Ortodox! se umflă tânărul în pene.

- Bravo domnule! Dar părinții tăi nu s-au supărat pe motivul ăsta?

- Luca n-are mamă și tată. Eu crescut la…

- Am înțeles. OK, Luca, hai să mergem.

Pornim spre ieșire. Tușalina și Ricuța sunt printre cei răniți. Au făcut rost de niște tricouri și cămăși pe care le-au transformat în fețe și încearcă să fie de folos așa cum pot. Nea Gigi pendulează între ele două, să le dea câte o mână de ajutor atunci când e nevoie.

- Luca, găsim în clădirea de acolo - și-i arăt cazarma - truse de prim ajutor?

- Nu știe io. Poate dacă rămas ceva la exploz.

- Ce e acolo, de fapt? Arme sau soldați?

- Fost, da. Dar ziua ier făcut test cu bomb nou jos la pivniț. Nu știe io ce întâmplat după.

- O să mergem să vedem atunci.

Oamenii s-au împărțit din nou în cele trei unități în care erau organizați când am plecat de la biserica din Stejăreni. S-au aprins iar torțele și lanternele, poporul e destul de surescitat și însetat

de sânge, după cum îi văd că freamătă. Peisajul e destul de fioros, te anunț.

Horea, Cloșca, vărul lui Crișan și Hermann au format un cerc și discută animat. Mă apropii, împreună cu Luca. Îl prezint, le povestesc în mare care-i treaba cu el și apoi mă interesez ce anume dezbat așa de aprins.

- Domnu' Toni, ziceam numa' că planul îi să merem la clădirea aia afumată de acolo, spune Horea arătându-mi cu bărbia cazarma, dar Cloșca și vărul lui Crișan zic că nu-i de ce, că îi părăsită și că să pornim direct către castel și laboratoare.

- Iar eu și domnul Horea susținem că trebuie să ne ținem de plan, îmi explică Hermann. Să nu ne trezim că ne ciuruiesc vreunii din spate.

- Luca spune că explozia de ieri a fost un fel de test pentru o bombă nouă. Șansele să găsim ceva înăuntru sunt destul de mici. Dar ar trebui să verificăm totuși situația, să nu ne trezim cu surprize. O să merg împreună cu Luca să cercetăm terenul, zic în loc de concluzie. Să ne însoțească treizeci de oameni înarmați.

Zis și purces. Pornesc cu Luca spre cazarmă. Ne urmează la 5-6 metri în spate un grup compact de cetățeni, cu pistoale-mitralieră atârnate de gât și cu degetul pe trăgaci. La biserică am aflat că aproape toți cei prezenți au armata făcută; un scurt instructaj la botul calului despre funcționarea armelor capturate s-a dovedit a fi suficient.

Intrarea în clădire este prin lateral, pe partea dinspre poarta de acces pe domeniu. E într-o stare destul de proastă cocioaba, ți-am mai zis. Are acoperișul franjuri, e zguduită zdravăn din temelii și prezintă crăpături nasoale, care i-au ridat pereții în așa hal, încât pare sigur că e nevoie fie de reparații capitale, fie de un buldozer care să o pună definitiv la pământ.

Am ajuns la treptele de piatră care duc spre intrare. Ușa lipsește, e doar o gură hâdă care rânjește știrb la noi. Abia pun piciorul pe prima treaptă, când se întâmplă. În prag apare un nene cu un ditamai pușcociul, mă ia la ochi și slobozește mălaiul în direcția lui mândel. Fulgerător, Luca se împinge în mine și-mi dă un brânci. Sunt proiectat peste mica balustradă din metal care împodobește scările. Îl văd din cădere cum încasează prunele în locul meu. Tipii din spatele nostru pornesc aproape imediat canonada și-l împănează pe trăgător cu plumbi în așa hal, încât aproape că îl despică în două.

Mă târăsc până la Luca. L-au nimerit trei boabe. Una în brațul stâng și două în umărul drept. Osul brațului e zdrobit, la fel umărul, clavicula și omoplatul, dar nu e nici una din răni letale, o să scape dacă n-o să piardă prea mult sânge. Îl trag de sub bătaia focului și-l pun într-un loc mai ferit, apoi mă întorc să văd care e mișcarea la intrarea în cazarmă.

Chestia e că nu prea e. Tipul care l-a găurit pe Luca s-a prăbușit pe spate și nu se mai simte nici o mișcare înăuntru. Mă târăsc până la ușă, cu maxime precauții. Nu se vede nimic, e beznă totală. Ridic pistolul-mitralieră deasupra capului și împrăștii chiftele calde eventualilor flămânzi, până golesc încărcătorul. Tot nici o reacție.

Împart oamenii în două grupe și îi plantez de o parte și de alta a scării de acces. Le spun să păzească ieșirea și să tragă în oricine mișcă.

Îl iau pe Luca în brațe și dau fuga cu el la grajduri. I-l încredințez Tușalinei, rugând-o să aibă mare grijă de el, apoi mă întorc la Horea, Cloșca, vărul lui Crișan și Hermann.

- Nu cred să mai fi rămas nimeni în clădire, probabil au lăsat un singur om acolo de pază. Oricum, vedeți și voi, nu sunt ferestre și are o singură intrare, cei treizeci de oameni pe care i-am

lăsat acolo sunt suficienți să securizeze acest punct. Așa că ne despărțim, conform celor stabilite. Hermann, în zona laboratoarelor o să dați peste o clădire care arată ca un cub Rubik răsturnat. Ușa clădirii se deschide apăsând unul din pătratele din partea dreaptă, vezi și tu care din ele răspunde la atingere sau împingere. O să intri într-un fel de vestiar, cu multe dulapuri metalice. Golește câteva de cârpele pe care o să le găsești acolo și trimite pe cineva să le ducă la Tușalina. Dacă dați de truse de prim ajutor, ar fi perfect.

- Am înțeles. Baftă, Toni!

- Și vouă la fel. Haideți, domnu' Horea, să pornim.

Ne punem în mișcare pe direcția înainte, spre castel. Cloșca, vărul lui Crișan și cu Hermann, dimpreună cu oamenii lor, cârmesc la dreapta, spre laboratoare și campusul muncitoresc.

- Cum propuneți să facem, domnu' Toni? Începem cu castelul direct, sau mai întâi cu beciurile? mă întreabă Horea, întinzând pasul să mă ajungă.

- Aveți un om dezgheț at să-mi dați? Vor trebui făcute câteva drumuri până jos, în salină. Aș vrea să îi arăt ce trebuie să facă, apoi să mergem în castel împreună cu Marton, să cercetăm cameră cu cameră.

- Da' cum nu, domnu' Toni? Stați așa, numa' să-l chem.

Și strigă din mers, fără să slăbească ritmul și fără să se întoarcă spre oamenii din spatele nostru:

- Ghio, vino pân' la mine!

Șapte clipe și jumătate mai târziu își face apariția în pas alergător un flăcău îmbrăcat în port popular. E înalt, subțire și sfios:

- Da, domnu' Horea, ce doriți?

- Ghio îi aghiotantul meu, îmi precizează Horea. Ghio, domnu' Toni zice că trebuie ca să te scobori cu dânsul în beciul castelului, te învață ce-i de făcut acolo și că după aceea te lasă ca să te descurci singur. Așa-i că poți?

- D-apăi cum altfel, domnu' Horea? Obligat!

- No așe. Vi-l încredințez, domnu' Toni.

- Mulțumesc. Va trebui să mi-i încredințați și pe tații copiilor răpiți. Aș vrea să coboare și ei împreună cu noi. Sunt toți aici, sper, chiar dacă sunt și din celelalte sate, nu?

- În afară de Văsălie care-i la spital, la bun înțeles că da. Ghio, adă-i încoace expres.

Am ajuns la castel. E sumbru. Nu pentru că n-ar fi lumini, pentru că sunt. Dar doar lumini exterioare. Ferestrele sunt întunecate toate, fără excepție.

Îi dăm ocol prin partea dreaptă. În spate, același peisaj sinistru. Dacă ar vrea careva să facă diapozitive pentru niscaiva vederi, nu-i un moment potrivit, îți spun.

Dinspre laboratoare se aude oarecare tămbălău. A început dansul.

Se înființează Ghio cu cei șase bărbați. Îl rog pe Horea să ne aștepte împreună cu toată trupa, până facem primul drum în salină. Împrumut o lanternă și mă apropii de zidul castelului. Găsesc ușor fanta pentru cheia de chemat liftul. Scot cele trei chei din buzunar și le etalez pe palmă. Îl chem pe Ghio și îi explic la ce folosește fiecare cheie, spunându-i să le memoreze după forma dinților. Zice că. Îl testez, punându-l să cheme liftul. Alege cheia corectă și liftul se prezintă cât ai clipi la apel.

Intrăm cu toții. Îi arăt lui Ghio unde trebuie să introducă a doua cheie, ca să plece liftul și-i întind din nou palma cu cele două chei rămase. Din nou face alegerea corectă.

- Bravo Ghio, ai o memorie foarte bună.

Apăs pe butonul marcat cu -3. Pornim.

- Musai treabă, domnu' Toni. La primărie vin o mulțime de oamini și domnu' Horea vrea să îi cunosc după față și nume pe toți. Și mi-o făcut rost de pozele la toți și m-o pus să-i învăț cum îi cheamă pe fiecare.

- Uau! Și în cât timp ai reușit să-i înveți?

- Ce timp, domnu' Toni? M-o lăsat fix doo zile cu pozele, în concediu fără plată. Și mi-o zis că n-am voie să greșesc decât de cel mult 3 ori când mă întorc la servici, altfel mă zboară.

- Și cum a fost?

- Am greșit numa' o dată. Uite, chiar la dânsu' - îmi arată cu degetul pe unul dintre tați. Domnu' se cheamă Ion Alexandru și io l-am botezat Alexandru Ion.

Mă rog, nu apuc să-mi exprim mirarea și nici admirația, că ajungem la destinație. Hait! Au pus pază! Când se deschide ușa liftului dăm nas în freză cu trei gălbiori care ne așteaptă aliniați. Noroc că surpriza lor e mai mare decât a noastră, îi dezarmăm din două mișcări, apoi unul dintre tați scoate din buzunar o bandă adezivă lată, îi leagă cu mâinile la spate și le trântește și câte câte un strat dublu pe bot.

- Haidem, să ne grăbim!

O iau la pas alergător prin galeria cea mare. Doar Ghio are detașarea necesară să observe peisajul, ceilalți sunt prea nerăbdători să-și vadă odraslele. Cârmesc pe galeria îngustă, în același ritm susținut, și nu mă opresc decât în fața lacătului cel uriaș.

- Nicușor!

- Ionela!

- Marius!

- Adrian!

- Vera!

- Gabi!

Șase nume izbucnesc simultan din șase piepturi de părinți îngrijorați.

- Tata! se aude pe șase voci din partea cealaltă.

Facem lumină în grotă. Sunt șase copii care sar ca mingile de baschet la grilajul de fier. Un al șaptelea stă mai retras, în spatele lor.

- Vasilică? Hai, că e și mama ta sus, îi spun.

Râde la mine cu toată gura, dar nu și cu toți dinții, fiindcă e puțin cam știrb.

Deschid ușa cea grea de fier și copii sar de gâtul taților. Îl iau pe Vasilică de o mână, iar cu cealaltă plimb lanterna asupra celor rămași în grotă. S-au înghesuit unii în alții speriați și s-au lipit de peretele din fund. Majoritatea sunt într-o stare mai mult decât jalnică.

- Haideți și voi, le zic. Sunteți liberi.

Nu mișcă niciunul. Zici că s-au transformat în stane de piatră.

- Nene, nene, mă trage de mână Vasilică. Trebuie să-i scoți cu asta, zice și-mi arată cu degetul pistolul-mitralieră care îmi atârnă de gât. Ăia care veneau să ia câte unul, așa făceau.

Îl las pe Vasilică și intru în grotă. Resturile umane se strâng și mai tare unele în altele. E o duhoare cumplită înăuntru, îmi întoarce stomacul pe dos. Flutur pușcociul spre ei și zic pe o voce autoritară:

- Toată lumea afară, imediat!

Știi cum rup rândurile și năvălesc spre ușă? Exact, ca potârnichile.

- Ghio, spre lift, în viteza a patra, da?

Purcedem în șir ardelenesc. Ghio primul, după el cei șase copchilași cu tăticii lor, urmați de gloata de oameni ai cavernelor. Închid șirul, împreună cu Vasilică. Îmi fac socoteala că va fi nevoie de patru drumuri ca să urcăm tot poporul la suprafață.

Ajunși la lift, iau cuvântul și mă adresez taților:

- Uitați cum facem: prima oară o să urc eu, împreună cu Ghio și copiii. Apoi Ghio se întoarce și ia câte doi dintre voi cu câte șapte dintre nenorociții ăștia.

Mă aprobă, cu ochii umezi. Probabil că dacă le-aș fi cerut să urce pe trepte (în cazul în care există), ar fi fost la fel de asertivi.

Liftul nu mai are secrete pentru Ghio. Deschide ușa, apoi îl pornește fără nici o ezitare.

-3.

-2.

-1.

0.

Maia, vin!

Când se deschide ușa liftului din nou, primul lucru pe care îl văd este un nea Gigi asudat și roșu la față care îi explică extrem de precipitat ceva lui Horea.

Ies cu pruncii din lift, iar acesta pornește imediat împreună cu Ghio după tura următoare de ocnași. Mă reped ca un glonț spre nea Gigi și Horea.

- Ce-i, ce s-a întâmplat?

Nea Gigi mă privește cu ochii mari și-mi spune sacadat:

- Toni, ieșiră multe mașini pe la poartă. Și într-una din ele era barosu' ăla blestemat și cu Maia.

* * *

Las copiii în grija lui Horea și plec de pe loc ca pentru finala olimpică a cursei de 100 m plat. Direcția: garajul castelului. Care, dacă n-ai uitat de la mână pân' la gură, se află la primul nivel al subsolului.

Alerg cu o asemenea înverșunare că fața mi se schimonosește ca la cei cărora le proiectezi direct în figură un jet puternic de aer. Îmi dau seama de asta pentru că lângă bariera ridicată se află un nene, pe care nu-l observ decât atunci când ajung foarte aproape de el și asta doar din cauză că se sperie foarte tare și tresare violent când mă vede. Dacă ochii nu-mi joacă feste, e fix tipul pe care l-am trimis să facă nani când m-am ușchit cu Cayenne de la castel. Pun o frână violentă, care produce un zgomot asemănător cu cel rezultat atunci când se trage semnalul de alarmă dintr-un tren care gonește cu 200 km/h. Și din cauză că îl zăresc pe omulean, dar mai cu seamă din cauză că garajul e gol.

Da frățicule, ai citit cum se cuvine: nud. Mai ții minte că era ticsit cu tărăboanțe care mai de care mai bengoase, da? E, nu a mai rămas nici măcar un Trabant înăuntru. Îmi servesc o porție babană de aer (78% azot, 20% oxigen, 2% poluare) în bureți, apoi iau cuvântul:

- Unde a dispărut herghelia?

- Ce face? mă întreabă nea Caisă, relativ fudul. De urechi și nu numai.

Ești de acord cu mine că nu-i vreme pentru difuzat comunicate de presă, da? Mulțumesc, ești de nu se poate, zău!

Îi înfig o cazma în beregată. O dată să-i verific laringele (dacă nu are toate cartilajele la locul lor?), iar a doua oară să-i semnalizez la modul cel mai fizic cu putință că nu-i de șagă cu mândelovici la ora asta.

- Unde a plecat von Malleff și restul lumii?

- La Sighișoara, la Turn, îmi pițigăie tătăița.

Cum l-am strâns de cu totul alte rotunjimi decât cele care asigură tonalitățile joase la bărbați, m-aș risca să-i dau diagnosticul de amigdalită galopantă.

- Unde găsesc o mașină să-i prind din urmă?

Omul mă privește cu ochi basedowieni. Dau puțin drumul la furtun, cât să mai prindă culoare în obraji:

- Nu găsiți. Nu mai sunt decât ceva camioane și gipuri de-alea vechi la chinezi, în spate.

Mi se contractă mușchii involuntar, crede-mă. Iar îi ies ochii din orbite garajistului:

- Dar puteți să încercați la aerodrom, poate găsiți ceva acolo.

Îi dau drumul, că mă interesează de nu se poate ideea lui.

- Și cum ajung la aerodrom?

Tușește de câteva ori lung ca să-și pună ordine în sistem:

- Mergeți spre blocurile chinezilor și o să vedeți un drum care face la dreapta. O țineți drept pe el și vă scoate la aerodrom.

"Mergeți", auzi la el, glumețul! Fac stânga împrejur și sunt gata să-mi dau singur startul, când aud:

- Luați-o prin partea ceastălaltă. Vă scoate aproape de laboratoare și mai scutiți din ocol.

Îi mulțumesc de sfat și îmi cer totodată scuze pentru că i-am inoportunat existența și programul de seară. Execut o nouă întoarcere și țâșnesc ca Enterprise când face saltul intergalactic.

Regăsesc aceeași conformație și în partea opusă celei prin care am intrat în garaj, atât doar că aici bariera de acces e lăsată. Nu mă obosesc să o sar, dacă tot sunt pe post de Road Runner în scena asta. Trec prin ea ca fulgerul și o fac țăndări.

Ies la aer și oarecum chiar și la lumină. Ți-am zis că Albert nu-și dă bănuții greu câștigați cu sudoarea frunții a mii și mii de chinezi pe chestii efemere precum lumenii, dar sunt câteva focuri în peisaj care ard cu patimă și își aduc astfel obolul la iluminatul public local. Sunt două laboratoare care

produc cenușă cu flăcări zglobii, iar în depărtare, spre campusul chinezilor, se văd alte trei focare.

Îmi pun întrebări, nu găsesc răspunsuri, dar asta nu mă face să reduc în nici un fel viteza.

Ajung lângă laboratoare și virez ușor la dreapta să urmez drumul spre bloculețele chinezilor. Îmi sare în față Hermann, care îmi face semne disperate cu brațele să mă opresc. Încetinesc foarte ușor, îi strig un "Von Malleff a fugit la Sighișoara", apoi accelerez din nou la viteza supersonică pe care mi-am cultivat-o cu osârdie.

Observ din alergat că unul din laboratoarele care arde este cel în care se făceau experimente pe oameni. A doua clădire pusă pe foc n-am avut ocazia să o cunosc, nu-ți pot da relații suplimentare despre ea. Schimb impresii cu limbile de la ornicul pe care îl trag după mine la încheietură. Cea mică zice 19, iar cea mare 40 (da, am uitat să-ți zic, vorbesc și limba mică și limba mare). Mă forțez să mai storc câțiva kilojouli din sistem, că ora fatidică se apropie cu repeziciune.

O iau pe drumul la dreapta de care îmi spusese garajistul. Admir focurile bengale pe care le văd pe mâna stângă, în campusul muncitorilor, fără să văd de ce anume or fi fost stârnite, fiindcă se află spre centrul ansamblului arhitectonic. Apoi mă înfund în noapte și într-un fel de pădurice de copaci tineri. Mai sunt niște lumini slabe de înger împrăștiate pe ici, pe colo, dar mai multă lumină dă Miss Moon și trena înstelată a dânsei. Încerc să-mi reamintesc topografia fotografiată din donjon. Remarcasem două construcții mari în direcția spre care mă îndrept, dar credeam că sunt ceva depozite, nu hangare pentru aparate de zbor.

Ies din pădurice într-un fel de platouaș de formă ovală și de dimensiuni respectabile. Drept în față, cele două clădiri de care ți-am spus, lipite una de cealaltă. Mă năpustesc spre ele ca uliul înspre hârciogul ieșit să ia o gură de aer pe miriște.

Drace! Ușile cele uriețești sunt închise cu câte un lacăt, care ar putea trece lejer pe post de geamantan, dacă ai avea orbul găinilor. Mă uit după ceva care să mă ajute să forțez intrarea, dar nu dau de nimic convenabil. Ce-mi rămâne de făcut, spune și tu? Sunt nevoit să-mi consum propriile mele resurse. Scot briceagul elvegigian și despăturesc lancea cu flacără oxi-acetilenică. În mai puțin timp decât i-ar lua unui șmecher cu doctoratul obținut la școala vieții să-ți facă o maradonă, tai urechea lacătului și deschid ușa.

Îmi introduc fizicul în incintă. E întuneric beznă, dar dibuiesc întrerupătorul care aduce imagini color pe retină. Primul cadru, o aeronavă amfibie model Bombardier 415, de culoare albă, pe care scrie Malleffair. Dacă ai văzut vreodată cum se sting incendiile izbucnite prin păduri, sunt șanse mari să fi observat și tu în acțiune o măgăoaie de genul ăsta. Fiara poate decola și ateriza ca un hidroavion, dar poate la fel de bine să-și facă treaba pe uscat, unde nu are nevoie de piste speciale, chiar și un teren de fotbal îi este suficient să-și ia avânt. Totul fain și frumos, desigur, cu micul amănunt că Zăă Toni Bega Șou nu are în program acrobații cu utilaje de genul acesta.

Dau ocol înaripatei. Știi ce-mi zăresc irișii în spatele lui? O formație de trei motodeltaplane Tanarg, aliniate ca pentru expoziție! Primele două cu un singur loc, iar ultimul cu post pentru pilot și însoțitor. Îmi vine să urlu de bucurie, dar nu-mi iese decât un chiot de spartan care se repede pofticios în armata persană. Și știi de ce, vericule? Pentru că fix pe un motodeltaplan Tanarg a învățat al dumneavoastră devotat Toni Bega să zboare la Clinceni, aerodromul din sudul Bucureștilor.

Cască și ochelari găsesc pe scaunul pilotului, iar cheia e în contact. Dau roată prin hangar să caut o frânghie și ceva care să poată fi folosit pe post de ancoră. Frânghie găsesc sub formă de coardă de

alpinism și-mi petrec un colac pe după gât, dar nimic care să semene cu o ancoră. Într-un fel de rastel descopăr câțiva pioleți din oțel, lungi de cca. 50 cm, cu mâner curbat. Iau doi, o să încerc să improvizez ceva din ei.

Scot primul motodeltaplan din hangar, îi deschid aripile și le fixez zdravăn. Dau o cheie să văd cum stăm cu petrolul. Stăm bine, rezervorul e plin ochi.

Tai cu flacăra oxi-acetilenică de la elvegigian cozile de la cei doi pioleți. Cu ajutorul unei bucăți lungi de 1 m pe care o retez din coardă, îi fac acesteia o bifurcație la unul din capete. Trec câte un capăt prin urechea pioleților cei berci și fac niște noduri indestructibile. Obțin în felul ăsta un simulacru de parâmă dotată cu ancoră. Nu-i demnă dânsa de o expoziție tematică gen "Minunile Tehnicii", dar bine mânuită o să-și facă treaba cu vârf și îndesat.

Încarc calabalâcul, îmi montez casca pe creștet și ochelarii pe orbite, mă instalez la postul de comandă și-i dau gaz. Accelerez cale de cincizeci de metri pe terenul din fața hangarelor și mă ridic lin în aer. Când ajung la o sută de metri deasupra solului, mă las ușor pe aripa dreaptă și virez ca să mă îndrept spre intrarea pe domeniul Bethlen, apoi continui ascensiunea. Fac o voltă în jurul domeniului. Laboratoarele și clădirile din campusul muncitorilor continuă să ardă. Pe acestea din urmă le pot vedea acum foarte bine, se află în centrul pădurii de blocuri și par să fie clădiri administrative. Tot de aici de sus văd și că unitățile lui Horea, Cloșca și vărului lui Crișan s-au comasat din nou lângă grajduri, în apropierea porții de intrare. Răzbat până la mine zbierete cu "Și-altădată / Și-altădată / O s-o facem / Și mai și mai lată", deci pare că oamenii și-au terminat misiunea și se pregătesc să se retragă victorioși.

Urc până la 1.000 de metri. N-am mai pilotat niciodată noaptea și nu cunosc terenul foarte bine,

nu vreau să risc. Mă țin după drumul care șerpuiește sub mine. Am noroc că e o noapte împodobită cu o lună rotofeie și strălucitoare și că nu e vânt. Nu-i vorbă, nu-s chiar un ageamiu la cele 300 de ore de zbor pe care le-am adunat până acum, dar timpul mă presează (mai sunt câteva minute până va cânta cucul de opt ori) și în condiții atmosferice potrivnice ar fi mers mai greu.

Stejăreni.

Accelerez până aproape de viteza maximă.

Daneș.

Voltă spre Sighișoara. Accelerez din nou.

Ce se vede acolo, în depărtare? Da frățicule, vultureștii nu m-au înșelat! E alaiul lui von Malleff!

I-am prins din urmă cu 5 kilometri înainte de Sighișoara. Se deplasează în grup compact, așa că nu pot merge foarte repede, chiar dacă au în față și în spate câte doi motocicliști. Când ajung la coada coloanei, decelerez, ca să mă țin ușor după ea. De aici, de sus, spectacolul e impresionant. Și aș paria o râmă tristă contra o erecție țapănă că și de jos pare la fel. Cred că e cea mai tare colecție de cai putere care a traversat vreodată plaiurile mioritice. N-am o certitudine, ci doar un feeling că jupân baron și draga de Maia sunt în acel Spyker D8 care se vede pe la jumătatea coloanei.

Sighișoara.

Coloana vonmalleffească se deplasează la fel de compactă prin oraș, îndreptându-se spre cetate. Ajunge la Turnul cu Ceas și practic vorbind, îl înconjoară din toate părțile. Cobor la nici 30 de metri deasupra turnului. Din mașinile cele bengoase sar tot felul de cetățeni, care se postează la intrări. Și am aruncat săgeata de dart fix în centru, nenicule, fiindcă o namilă îl scoate pe von Malleff pe brațe din Spyker. Mi se urcă inima în gât. Albert von Malleff o ține la rândul său pe

Maia în brațe. Nămetenia intră în turn, urmat de prietenul nostru comun Janosz, care s-a înhămat la un pachet baban și de încă 7-8 trupeți.

Mă rotesc în cercuri mici deasupra turnului, care e luminat din cap până-n picioare, ca emblemă a orașului Sighișoara ce se află. Au mai rămas suficienți băieți solizi de pază afară și timpul nu mai are răbdare să se uite la filme cu misiuni sinucigașe. Unul dintre pătrățoși vede motodeltaplanul și îl arată cu degetul celorlalți. Alt gealat scoate o stație de emisie-recepție de la brâu și pârâie ceva în ea.

Îl știi pe Toni B., are nevoie doar de a 32-a miliarda parte dintr-un secol să ia o decizie. Țin cu stânga manșa, iar cu mâna dreaptă derulez parâma improvizată cam 20 de metri. Încep să-i dau balans, pentru că vreau să nimeresc cu ancora în deschiderile aflate sub cupola în formă de bulb de ceapă. Nu nimeresc din prima, dar îmi iese din a treia încercare. Smucesc cu putere de câteva ori. E solid ancorată.

Cobor cu motodeltaplanul până la nivelul cupolei mari, situată câțiva metri sub cea unde mi-am trimis la înaintare pioleții. Îmi leg capătul liber al corzii în jurul mijlocului și-mi înfășor de câteva ori piciorul stâng în jurul ei. Dau drumul manșei, mă agăț cu ambele mâini de coardă și sar din motodeltaplan.

Mă prăbușesc în gol, dar am calculat bine distanțele. Când șocul din brațe mă avertizează că m-am oprit din cădere, sunt la același nivel cu balconul acoperit de la ultimul etaj al Turnului cu Ceas. Aterizez cu picioarele înainte în balconul cel îngust, fix când ceasul intonează prima măsură din cele 8 bătăi ale orei cu același nume.

Și norocul naibii, mă înființez în cadru exact lângă grupul de ostași care l-au însoțit pe von Malleff în turn! Dombaron e în continuare în

brațele unchește cel uriaș și o ține pe Maia strâns la piept cu brațul drept.

Treaba e că în mâna stângă are un schelet fără cap.

08:00 p.m.
Parcă ești un șoarece, scos din apă, fiartă, de coadă, Baroane...

De undeva de jos se aude o bubuitură, care pe de o parte acoperă restul de bătăi ale ceasului, iar pe de altă parte ne anunță că motodeltaplanul a ajuns cu bine la sol, unde a decis că o explozie e un final potrivit pentru o înaripată cu motor. Sper din tot sufletul să fi căzut măcar pe una din rablele lui von Malleff.

Băieții din garda de corp a baronului se aruncă asupra mea, exact cum sar puricii pe o blană curată de câine. Iar dragul de Janosz, care s-a descotorosit de pachet (hârtiile sfâșiate de pe jos stau mărturie că scheletul era obiectul cărat), îmi potrivește o țeavă de pistol în ureche și ridică piedica. Mă înfior, fiindcă e rece. Mă descotorosesc de ochelari și de cască, apoi ridic mâinile sus.

- Toooniii! izbucnește Maia. De unde ai venit, ai căzut din cer?

- Cam așa ceva, pitic!

Se zbate să-i scape din mână lui von Malleff. Ar da fuguța să mă îmbrățișeze, mititica, dar baronul o ține zdravăn.

- Bertie, te rog. Lasă-mă umpic până la Toni să-l giugiulesc, că mi-a fost cam dor de el. E frățiorul lui mami al meu, știi?

Albert întoarce niște priviri demente spre mine. Dacă nu era înscris până acum în clubul LNFCD&S (Lămpile Noastre Filează Cu Drag & Spor), să știi că între timp a făcut-o, ba chiar a fost

ales președinte. Rânjește lugubru și îi ordonă mastodontului să se aplece, apoi o lasă ușurel pe Maia din brațe. Îi face semn lui Janosz să mai răărească presiunea pe care o exercită el și cu băieții lui asupra mea. Din două una: ori îi sunt încă simpatic monstrului, ori are siguranța jucătorului de poker care a împărțit cu mâna lui cărțile celorlalți jucători de la masă.

Maia vine în fugă spre mine. Pun un genunchi jos și desfac larg brațele să o primesc la piept. Fețișoara ei mică e toată numai zâmbet. O studiez cu atenție, nu pare să fie speriată și nici nu arată ca și cum ar fi dat apă la șoricei.

Nu apucăm să ne îmbrățișăm decât o clipită, pentru că Janosz mi-o smulge din mâini și i-o încredințează unui gealat să o ducă înapoi la von Malleff. Maia începe să se smiorcăie. Dau să protestez, dar nu apuc să scot nici măcar un sfert de sunet. Mă trezesc în bot cu crosa pistolului mânuit de Janosz. Îmi dă borșul pe gură și-mi șterg de pe inventar trei dinți din față. Ba nu, uite că s-a dus și al patrulea! Mă aștepta de mult la cotitură husarul, să-mi plătească datoria. Înghit în sec și-mi șterg râtul cu mâneca hainei. N-are sens să-l întărât pe supărăcios chiar în acest moment.

Cu Maia din nou ancorată în brațele sale, von Malleff îmi aruncă:

- Știi de ce ai beneficiat de acest moment poetic, prietene?

Îi fac cu ochiul Maiei și mă prostesc nițel, până începe să zâmbească. Apoi duc un deget la buze, să-i semnalizez că trebuie să rămână tăcută. Dă din căpșor, cu o fățucă gravă, că a înțeles mesajul.

Mi-a vorbit în română Albertvon, îi răspund în germană:

- N-am idee. Pentru că ești un mare mărinimos, Baroane?

Nu-i stârnesc nici o emoție, rămâne la fel de imobil în brațele uriașului, cu ochii arzându-i ca niște cărbuni drăcești. Dar îmi spune în germană:

- Pentru Maia. Pentru că este un copil cu totul și cu totul special, prietene. Apropo, că nu ți-am făcut cunoștință - ridică ușor scheletul - el este Vlad Drăculea, zis Vlad Țepeș. Iar ea - și o saltă pe Maia pe braț - este descendenta lui directă.

- Trebuie că te înșeli, Baroane. Familia noastră nu are nici o legătură cu Vlad Țepeș. Străbunicii mei au fost oameni simpli, din zona Horezu, nici măcar de os boieresc, darămite domnesc.

- Cei din partea mamei, da. Dar cei din partea tatălui?

- Nu știu, n-am cunoscut pe nimeni niciodată din partea lui. Nici măcar pe el, de fapt, a murit când încă nu împlinisem 3 ani.

- Ei bine, te anunț eu, prietene: te tragi din Vlad Țepeș. Și din Mircea cel Bătrân, firește, care a fost bunicul său. Iar cum mama lui Vlad Drăculea a fost fiica lui Alexandru cel Bun, înseamnă că ai și ceva sânge de Mușatin în tine, la fel ca Ștefan cel Mare. Aș zice că ai cel mai nobil sânge de prin zona asta a Europei.

- Imposibil! bolborosesc. E o greșeală, undeva.

Nebunul cu ochi de foc face un gest de iritare.

- Ți-am spus că studiez viața lui Vlad Drăculea de 30 de ani, prietene. Acum aproape 5 ani am reușit să achiziționez un medalion unic, despre care legendele vorbeau că a fost făcut de niște bijutieri genovezi din porunca lui Mahomed al II-lea, cu scopul de a păstra o picătură din sângele lui Vlad Drăculea. Ca toate legendele, și aceasta s-a dovedit a conține un strop de adevăr. Respectiv o cantitate foarte mică de sânge. Cu foarte mari eforturi și resurse imense, am reușit să reconstituim în laborator ADN-ul persoanei de la care provenea acea picătură de sânge. Din acel

moment m-am mutat în România, sub pretextul lucrărilor de infrastructură în care erau implicate companiile mele. Cum Vlad Drăculea se născuse la Sighișoara, în această zonă a țării s-a concentrat atenția mea. Am cumpărat castelul și domeniul Bethlen din apropierea orașului, l-am renovat și m-am stabilit aici. Pe domeniu am înființat câteva laboratoare de cercetare care să…

- Care să chinuie oamenii? Precum pe acel sărman Ion, transformat într-o epavă? Sau pe cei asupra cărora se făceau experiențe pe viu? Ori pe cei care își așteptau rândul în grota din salină?

Tăciunii se aprind și mai tare, de parcă ar fi suflat cineva în ei.

- Nu se poate face știință fără sacrificii, prietene. Oamenii aceia oricum nu erau de vreun folos nimănui, dimpotrivă, nu făceau decât să încarce nota de plată a serviciilor sociale. I-am pus în slujba științei. Măcar cu atât să servească și ei omenirii celei miloase, care i-a ținut în viață, deși nu erau nimic altceva decât niște paraziți. Cât despre Ion… el nu a fost decât un accident nefericit. A fost profesorul meu de română, am ținut mult la el. S-a oferit să testeze unele vaccinuri pe care le inventaseră niște doctori aduși la Bethlen, vaccinuri care ar fi trebuit să acționeze asupra sistemului nervos somatic. Dar s-a dovedit că aveau efecte secundare masive asupra sistemului neurovegetativ, respectiv o îmbătrânire accelerată și totală a organismului. Ion a clacat psihic și am pierdut un prieten.

Detectez o urmă de regret în vocea lui, sau mi se pare de oboseală?

- Dar ziceam de laboratoare. Ei bine, am înființat mai multe laboratoare la Bethlen și le-am dotat nu numai cu aparatură ultra-modernă, dar și cu oameni de știință de prima linie. Dar pe mine mă interesa un singur domeniu: cel genetic. Voiam să găsesc o corespondență cât mai exactă între

secvența ADN reconstituită din picătura de sânge din medalion și un descendent al lui Vlad Drăculea, pentru că 2011 bătea la ușă.

- Și mai cu seamă, ora 20:11 din data de 20.11.2011, zic flegmatic, deși sunt un vulcan pe dinăuntru.

- Exact, prietene, ai nimerit-o mie-n sută. 20.11.2011, ora 20:11, adică magicul și unicul 111. Așa se face că am pornit o cursă contra-cronometru pentru a-l găsi pe urmașul cel mai pur al lui Vlad Țepeș. Am mituit spitale, laboratoare, cabinete medicale și chiar donatori de sânge. Ce n-am putut să obțin cu bani, am luat prin forță. O lungă perioadă de timp nu s-a întâmplat nimic, dar apoi au început să pâlpâie câteva rezultate. Dar n-am găsit decât corespondențe de 15-20-30% maximum, iar eu aveam nevoie de cel puțin 75% și de copii, nu de adulți. În paralel cu goana după descendenți, am declanșat goana după rămășițele lui Vlad Drăculea. Am răscolit la propriu România. În jurul Sighișoarei. În jurul Târgoviștei. Ba chiar am tras sforile să câștige una din companiile mele licitația pentru refacerea centrului vechi al Bucureștilor, acolo unde a mutat Vlad Țepeș curtea domnească. Doar în două locuri nu am reușit să am acces: la castelul Bran și la mănăstirea Snagov, acolo unde legendele spun că se află capul și respectiv trupul lui Vlad Țepeș. Știu că istoricii voștri susțin că el ar fi fost îngropat la mănăstirea Comana, ctitoria sa, dar analizele DNA pe care le-am făcut îi contrazic. În așa-zisul său mormânt nici măcar nu erau oseminte umane, ci de cal. În schimb, știam sigur că la Bran se află capul, în sala armelor. A fost cumpărat cu aur mult de negustorii germani din Brașov de la sultanul Mahomed. Am pus mâna pe un document din 1486, în care unul din acei negustori îi scria fratelui său la Viena despre Vlad Țepeș și faptele sale de arme din Valahia, prigoana la care îi

supusese pe negustorii brașoveni și cum aceștia se răzbunaseră cumpărându-i capul, îmbălsămându-l și afișându-l la Bran. După ce s-a restituit castelul Bran familiei Habsburg și i-a revenit acesteia în administrare, am încercat să-l cumpăr, dar dobitocul de Dominic von Habsburg avea numai gărgăuni în cap și a vehiculat sume absolut exorbitante. Și nu doar atât, dar voia banii cash. În bani lichizi, da, în condițiile în care era vorba de o sumă cu 8 zerouri, prietene. Așa că îți dai seama bucuria mea de azi-dimineață când mi-ai căzut în labe, după ce aflasem cine ești și ce hram porți. Capul lui Țepeș urma să fie al meu!

Mă congratulează cu rânjetul său numărul treisprezece bis, rezervat anume băieților frumoși, curajoși, bengoși, hazoși, ...-și precum mărdel.

- Și imaginează-ți tristețea care m-a cuprins atunci când m-am trezit în donjonul de la castel, legat fedeleș de scaunul în care-mi petrec zilele de un anume Toni Bega, fost agent al serviciilor secrete române.

Anumele încearcă să-i întoarcă domnului baron the big smile, dar cu cei 4 dinți lipsă, nu-i iese decât un maximus rictus.

- Noroc că n-am apucat să-mi fac prea mult sânge rău, întrucât a urcat Janosz în donjon, intrigat de faptul că nu răspundeam la telefon. Voia să-mi dea două vești: una excepțională și una extraordinară. Prima era că doi oameni pe care îi infiltrasem în mănăstirea Snagov reușiseră după aproape un an de stăruințe să pună mâna pe osemintele lui Vlad Țepeș. Îl anunțaseră pe Janosz, care trimisese avionul după ei. A doua veste era că fusese identificat un ADN cu o corespondență de peste 80% cu ADN-ul lui Vlad Țepeș și că acesta îi aparținea unei fetițe de 5 ani și un pic pe nume Maia Stamate. Și ea venea la Bethlen, cu elicopterul.

Știi momentele alea când simți brusc că ai stomac, fiindcă ți se face ghem și se cocoață speriat pe coloana vertebrală, precum o mâță cotropită brusc de un sentiment acut de nesiguranță care se cațără într-un copac? Ei bine, traversez exact unul de-ăsta.

- Și pentru ce toate acestea? îngaim, cu gura pungă și vocea strepezită.

Albert von Malleff își verifică Rolexul de la mână, apoi își fixează pupilele care ard ca două ochiuri de aragaz în retinele mele.

- Pentru că în ceva mai puțin de un minut, voi scrie istorie, prietene. Pentru multe secole de-acum înainte, eu voi fi noul Dracula.

Nu reușesc să mai orăcăi nimic, dar von Malleff îmi citește întrebarea mută din privire.

- De la moartea lui Vlad Țepeș, singurul, unicul și adevăratul Dracula, eu, Albert von Malleff, sunt cel ce reușește să împlinească profeția celor trei unu. În anul 2011, în data de 20 a 11-a, la ora 20 și 11 minute, în locul nașterii lui Dracula, rămășițele sale pământești, cel mai pur urmaș al său de sânge și cu mine, ne vom face una!

Cu ochii pe ceas, îi dă un ordin scurt uriașului care l-a ținut în brațe fără să clintească și fără să clipească:

- Acum, Milosz.

Știi ce face matahală?

Un singur gest: îl aruncă de la balcon pe von Malleff, împreună cu Maia și scheletul lui Vlad Țepeș.

Țipătul Maiei îmi curentează creierii. Acționez din pur instinct, că oricum rezervele de rațiune au fost de multă vreme epuizate. Sar ca o panteră după ei.

Nu cred să fi trecut mai mult de jumătate de secundă între momentul în care le-a dat drumul

uriașul și momentul în care am sărit eu. Sunt mult mai greu decât ei și îi ajung imediat din urmă. Maia urlă înnebunită în brațele lui von Malleff. O prind cu mâna stângă de un picior, în timp ce dreapta mi-o transform într-o torpilă pe care i-o îngrop baronului în față.

- Mori, diavole! îi urlu din toți rărunchii, în timp ce i-o smulg pe copilă din mâna devenită inertă.

Văd pe fast-forward pământul cum se apropie cu repeziciune de mine. Nu mai am timp decât să mă răsucesc pe spate și să o strâng pe Maia la piept.

Simt mai întâi o durere imensă în piciorul stâng, apoi Pământul se transformă ca prin farmec în Lumină.

Epilog

Nu, zău, înțeleg că trebuie să ne predăm la ghișeu certificatele de naștere, dar pe bune dacă pricep de ce e nevoie să ne bage lumina asta nenorocită în ochi. Și măcar dacă ar fi o lumină din aia caldă, care să-ți mângâie puțin retinele arse de proiecția cu filmul vieții din care al naibii să fie, îți sar în ochi fix momentele cele mai nasoale și cele mai rușinoase, pe care le-ai îngropat demult undeva în memorie. Dar culmea e că-ți revin atât de proaspete și atât de complete în senzații, încât zici că abia s-au întâmplat.

Nu frățicule, nu e deloc o lumină caldă, dimpotrivă, e albă și rece, precum aceea produsă de gazele inerte. Albă și rece și orbitoare cum trebuie că este zăpada ori gheața de la Poli atunci când e o zi senină și cu soare.

- Crezi că aiurează? aud o voce slabă și asexuată venind de undeva din dreapta.

Poftim? Am ajuns să aud voci chiar și în Lumea de Dincolo? Doamne, fie-ți milă de mine, credeam că le-am lăsat pe Pământ!

- Clar! se aude o altă voce diferită de prima, dar la fel de slabă și asexuată. Mai fă-i un Midazolam, ți-am spus că e băiat mare și are nevoie de o doză mai zdravănă.

* * *

Deschid ochii într-o cameră cu un tavan alb, imaculat. Și ce-mi place mult de tot este faptul că nu-i strică perfecțiunea nici un bec, aplică, neon sau alt furnizor excrescent de fotoni. Așa da, mai zic și eu, să…

- Hopa! Făcuși ochi, tăticu?

În cadru apare fața zâmbitoare a lui nea Gigi. E ferchezuit ca un ginerică, proaspăt bărbierit și tuns, cu mustața pe oală tăiată în mod egal de prin toate părțile, la mare artă.

- De ce nu pot să-mi mișc nici măcar un deget, nea Gigi?

- Păi ești în gips pân' la gât, tăticu. Că nu știu cum să-ți spui, ăi avea tu un bulan cât China, dar tot îți dă din când în când cu rest. SărișI din turnul ăla legat cu sfoara de mijloc și petrecută de picior și te oprișI la mai puțin de juma' de metru de pământ, de se închinară toți când te văzură, că mare minune se petrecu. Io fusei chiar la biserică, colea, să dau ceva acatiste, dar cică la catolici nu e cu de-astea, tăticu.

Cuvintele lui nea Gigi îmi învie amintirile. Balconul din Turnul cu Ceas, ora 20:11, saltul în gol, Maia… Maia?

- Ce face Maia, e bine?

- E bine, da. Nu păți nimic, decât o sperietură și zicea soru-ta că se trezi vreo două nopți la rând plângând din cauză de vise coșmare, asta… visuri coșmărești, dar apoi se liniști. Cel mai greu fuse să ți-o ia din brațe, să știi, deși erai aut și culegeai floricele pe câmpii, te încleștași de ea și a trebuit să-ți facă nește injecții să-ți relaxeze mușchiulatura ca să-i dai drumu'.

- Cum adică "vreo două nopți"? De când sunt aici?

- Azi se face săptămâna, tăticu. Ești cazat la spitalul ăl mare din Târgu Mureș. Așa, că nu terminai cu restul ăla: deci fiind tu legat de picior și de șale cu sfoara aia și căzând de la ditai înălțimea, aproape că ți se smulsă piciorul de la locul lui - ca la păpuși, tăticu - iar legătura aia de la mijloc fu cât pe ce să facă dintr-un Toni doi mai mici. Rezultatele la concret fură fracții multiple,

chiar și de coloană verticală, operații peste operații să-ți puie toate piesele la loc și este cetera. De-aia te și puseră în gips, așa, pe de-a-ntregu'.

- Baronul și Bethlen?

- De baros se alese prafu', tăticu. Nici nu-l putură dezlipi de caldarâm, decupară o bucată de jur împrejuru' lui, cu picameru', și-l luară așa, cu totul. Cică îl și extratrădară la el în țară să-l îngroape neamurile. Iar la castel se porni urgie mare, de la caraliu' ăla de venișI cu el de la Sighișoara în seara cu bătaia. Hernan, sau așa ceva. Arestă pe puțin jumate din poporu' de la castel, de la savanții ăia care lucra acolo și pân' la chineji. Și mi se pare că-l făcură pe motivu' ăsta chiar marele șef al cuibului de ghiocei din Sighișoara. Iar pe chinejii care nu fură băgați în… cum se esprimă Hernan ăla?… "acțiuni concertate de organizare și de implicare în activități para-militare" îi trimise înapoi acasă.

E mulțumit până peste poate olteanul meu că a reținut ditamai sintagma, îți spun!

- Și care era de fapt treaba cu activitățile alea para-militare?

- Tăticu, nu se stabili clar-clar, da' căpiatu' de baros cică vrea să se facă voievot de Transilvania, sau ceva de genu'.

- Băiatul acela, Luca, ce s-a ales de el?

- E aicea, în același spital cu tine. Scăpă și el cu zile.

- Tușalina și unchiul sunt bine?

- Da' cum? Popa Vicențiu promise chiar că când... că virgulă când te externalizează ăștia din spital, o să-ți facă o paranghelie ce n-a văzut Parisu'. A, și să vezi chestie: îl luară de suflet pe un amărât de la castel. Unu', Ion, care cică nu împlini doojcinci de ani, da' arată de o sută. Cam nebun el așa, da' care se liniști la marele fix când îl

duseră să-l vadă mort pe baros și care apoi căzu într-un fel de tresă de religie.

- Transă, adică?

- Așa, cum zici. Auzi tu, cică îl văzu pe Iisus Hristos, tăticu, care-i promise că-l curățâ pe baros. Mă rog, popa Vicențiu se gândește chiar să-l pună clopotar, în locul lui Văsălie. Că apărură nește complexații și dădu ortu popii alaltăieri, săracu' om.

- Lasă-mă să ghicesc: ai gânduri mărețe cu tânăra văduvă.

- De mă, Toni. Să vedem cum or decurge lucrurile. Venii cu Ricuța să-l luăm de la morgă, că mâine îl îngropăm, tăticu. Și știi cum se zice: înmormântarea asta ar putea fi începutul unei frumoase pretenii.

SFÂRȘIT

De același autor

Laser, frate!

111 Numărul Fierei

În pregătire

Divertisment pentru doi încornorați și un cvartet de coarde

Table of Contents

01:00 a.m. Stau pe pisc cu-n pix în plisc	7
02:00 a.m. De ce-mi bați clopotele, Gigică?	19
03:00 a.m. Cimitir, liceu al tinereții rele	28
04:00 a.m. Capul la cutie, sabia nu-l taie	38
05:00 a.m. Curcubeu sau fundcubeu?	49
06:00 a.m. Karma făcea plajă la nudiști	57
07:00 a.m. Bună dimineața, urâte, nu te aștept ca și când	70
08:00 a.m. N-o fi sifon?	76
09:00 a.m. Dog.ea Dog.ele Dog.oare	88
10:00 a.m. Arta fugii și refugii	100
11:00 a.m. Unde sunt o, măturile de altădată?	110
12:00 p.m. Tyrannosaurus-n plex	117
01:00 p.m. Foaie roșie de trifoi, am văzut un drac maro	128
02:00 p.m. Unde i-o dai și unde i se crapă	137
03:00 p.m. La porcul lăudat să nu te duci cu sacul dural	148
04:00 p.m. Oaia aia e ei, eu i-o iau	159
05:00 p.m. Bullit, însă bulit	167
06:00 p.m. Horea, Cloșca și vărul lui Crișan	176
07:00 p.m. Nimic nou de frontul pe șest	191
08:00 p.m. Parcă ești un șoarece, scos din apă, fiartă, de coadă, Baroane...	211
Epilog	219